

GÜLfidanı

MUSA ALTUNBAŞ

Ayvağ Altın

Gülfidanı

*

Yazan, Musa ALTUNBAŞ (Ayvaz ALTUN)

(ayvazaltun@hotmail.com)

Sonbahar akşamıydı. Bir kadın, ahmakıslatan altında yürüyor, yürürken de bir şeyler mırıldanıyordu. Ne söylediği tam olarak anlaşılmıyordu. Mürekkebi cansız bir dolma kalemin, kâğıt üzerinde ilerleyişinden farksızdı söyledikleri; belli belirsiz, anlamsız...

Bir an için rüzgâr sustu, dalgaların dövdüğü kayalıkların çığlıkları da kesildi ve bir kelime çok net duyuldu: “VAZGEÇMEYECEĞİM!”

Anlamsızlaşan hayatında tek anlam yüklü olan bu yürüyüşün ana fikri sayılabilecek bu kelime, Zeynep’in kararlılığını apaçık ortaya koymuştu; vazgeçmeyecekti. Boş bir durakta hiç gelmeyecek bir otobüsü beklemekten farksız yaşamının gereksizliğinin farkına vardığından itibaren şu an bulunduğu noktaya gelmesi sadece birkaç dakikasını almıştı; ama kendi evreninde bu birkaç dakika yıllara denkti.

Yürümeye ve kendisiyle konuşmaya devam ediyordu. Konuşurken, kendisini bazen azarlıyor bazen de teselli ediyordu. Tarafların ikisinin de kendisinin olduğu bir kavgadaydı sanki. Kâh tokat darbesi alıyor; kızıyor, sinirleniyor, hiddetleniyor... kâh tırnaklarıyla karşısındakinin yüzünü çiziyor, kanatıyor; keyifleniyordu... ama sonuçta yorgun düşen ve bir şekilde yine hep kaybeden kendisi oluyordu. *Kazandıkça kaybediyorum kendimi ve kaybettikçe kazanıyorum seni...*

Akıl adında çıkmaz bir sokağa girmişti sanki; kördüğüm olmuş düşüncelerinden bir çıkış yolu arıyor, içindeki çokbilmişin sonu gelmek bilmeyen sorularına da cevaplar vermeye çalışıyordu. Cevap bekleyen o kadar çok soru vardı ki aklında; hangisini aramalıydı, hangisinin peşinden koşmalıydı, o da bilmiyordu. *Hangi ayık kafalı bir yudum verebilir elindeki kırık şişeden ve hangi zengin çocuk bir kuruş verebilir delik olan cebinden...*

Son zamanlarda yaşadığı inişli çıkışlı hayat, kendisini ürkek ve çekingen bir ruh haline sokmuştu. Gölgesinden bile korkar olmuştu. Yaşadığı bütün o olaylar, üzerine deli gömleği giydirilmiş ve ağzının da sıkıca mühürlendiği hissine kapılmasına sebep olmuşlardı; elleri ve kollarının yanı sıra aklı da bağlanmıştı sanki; sağlıklı düşünemiyordu. Hiçbir şeyden tat alamıyor; neyi, niçin yaptığının ayırtına varamıyordu. *Varlık ile yokluk ince bir çizgi ile ayrı / Varsa-yoksa umut; yaşatır-öldürür insanı...* Sona yaklaştığını hissedebiliyordu. Tek bir seçeneği olduğunun da farkındaydı. Şu anda elinde tuttuğu tek şey koskocaman bir hiçti ve İlahi inancının ona yasakladığını bir kenara atıp, kendi yaşamının fişini kendisi çekmek için yürümüşü, yürüyordu ve yürüyecekti...

Her şey, ay ince bir hilalken ve karanlık, bu yarım kürede dünyayı ele geçirmişken başladı. O gece bir hayat söndü, bir hayat çalındı ve bir hayat da altüst oldu. *Her insan biraz çalgıcıdır hayatta. Kimileri saz çalar hayattan tat alır, kimileri baş çalar hayattan intikam alır. Her insan biraz çalgıcıdır hayatta ve insan en çokta kendi hayat orkestrasının zaman hırsızıdır...* O gece Zeynep’in hayatının film şeridinde bir şeyler koptu ve Zeynep o geceyi tekrar tekrar çekti, oynadı, montajladı; fakat sonuç hiç değişmedi. *Son, belki de bu filmin ilk karesi / Ya film şeridi kopar ya da makara da film biter / Ya ayrılık ya da ölümle biter...* Değişen sadece dekorlar, sesler ve replikler

oldu. Ama Zeynep asla sonuca etki edemedi.

Düşüncesindeki aptal ve lakayt konuşmacıyı susturmak için yüksek sesle manalı manasız bir şeyler söylemeye devam ederken, rıhtımdan epeyce uzaklaştığını fark etti. Çay bahçelerinin ışıklarını da göremiyordu artık. Şöyle bir etrafına bakındı, kimseleri göremedi. Geride bir iz ya da tanık bırakmamak bir katilin en önemli kuralıydı ve Zeynep bir katil adayı olarak, bu kuralı farkında olmadan uygulamıştı. Hem böylesi daha iyiydi. Kimseyi rahatsız etmeden, bu dünyadan, soğuk ülkelerden sıcak ülkelere göç eden kuşlar misali göçüp gidecekti ama tek bir farkla; onlar gibi çoğul değil tekil bir ruh olarak. Bu düşünce kendisini rahatsız etmiş, ağır gelmişti. Atkısını her şeyi boş verircesine omzuna şöyle bir savurduğunda, sendeledi ve 'kimseyi rahatsız etmeden' cümlesini tekrarlaya tekrarlaya, uğultulu rüzgârın yankısına daha sonra da kayalıkları döven dalgaların seslerine kulak verdi. Onları duyabiliyor, anlayabiliyordu; fakat bunun nasıl olduğu hakkında herhangi fikri yoktu. Bu belki de yaşamla ölüm çizgisi arasındaki o ince bağı kesen o geceden sonra, uykusuz geçen gecelerin sabahlarında aç karna içilen sigaraların dumanları arasından sızan zehirli dakikaların ruhuna işlediği nakış nakış yalnızlığın, halet-i ruhiyesine etkisiydi. Belki de sadece gaipten gelen ve bir anlamı olmayan seslerdi, kim bilir.

Bu hal içerisinde ilerlerken, sahilin sonundaki uçuruma yaklaşmıştı. Şu an yanından geçmekte olduğu bankın, uçurumdan önceki son bank olduğunu fark edince, durdu. Çünkü bu bank onun için sınırdı; ya o tarafa geçip İlahi sınırı aşacak ya da bu tarafta kalıp, kaderinin kendisine biçtiği mutsuz ömrünü tamamlayacaktı. Ve banka oturup, masallardaki sonların neden hep mutlu sonla bittiğini daha önce neden hiç sorgulamadığını düşündü. Sonra masallardaki mutlu sonların, umutsuz insanların uydurdukları çareler oldukları fikrini, kısmen de olsa beğendi. Hepsinin birer deli saçması olduğunu düşündü; delilerin yazdığı saçmalıklar... Sonra kendi hayatında hep olmasını istediği mutluluğu elde etmenin zorlukları aklına gelince, masallardaki kahramanlar gibi hayal ürünü olmayı, sonunun hep mutlu biteceğini bilerek yaşamayı düşleyen bir deli gibi olmayı çok istedi. Ama artık hayal etmek için bile çok geçti onun için. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Düşündükçe her şey daha da zorlaşıyordu. İyi ya da kötü, her türlüşünü unutmak istiyordu anılarının... Uzaklaşmak, kaçmak, kurtulmak istiyordu yirmi sekiz yıllık bedenini sarmalayan bu hayattan artık... *Öyle bir düş ki beni benden alıp sana katmakta / Öyle bir düş ki bana hep seni hatırlatmakta...*

Bir an için başını geldiği yöne çevirdi. Kaşlarını çattı. Gözlerini kısıp, uzunca baktı. Belki ilk sevdiği adamın silüetini, belki kızının kendisine doğru koşuşunu, belki de onu bu kararından vazgeçirecek herhangi bir şeyi görmeyi arzuladı; ama ardındaki karanlıkta, soluk sokak lambalarından başka hiçbir şey göremedi. O an hüznün öyle ağır bastırdı ki ölmekte olan bir canlının başına üşüşen akbabalar gibi en karanlık bulutlar dolaşmaya başladı Zeynep'in gözlerinin etrafında. Yoğunlaşan ve daha fazla dayanamayan gözyaşları, göz çukuru kıyısında birikmeye başladılar ve bir şelale olup yanaklarından dökülmeye başladılar. Mavi gözlerinden akan siyah boyalar, yanaklarında, bir insan ömrünün çetrefilli yollarını en yalın fırça darbeleriyle resmetmişlerdi. Bu tabloya bir isim vermek gerekirse, o 'Hayatın Gözyaşları' olmalıydı. *Gözlerimde boyalı bir şehir / Yalnızlığa bir ben bir de bu şehir esir / Yalnızca sendin gözlerime tesir / Söz geçiremediğim gönlüm önünde diz çökmüş bir esir...*

Zeynep nemli gözlerini kapadı ve ufukta, karanlığın içerisinde ya da ardında batmış olan güneşi hayal etti; başarmıştı. Şu anda başka bir yerde güneşin doğuşunu seyreden bir başkasının ne hayal

ettiğini düşündü ve eğer Zeynep'e 'Son dileğin nedir?' diye sorulsa, cevabı 'Herkesin hayallerinin gerçekleşmesini istiyorum.' olurdu. Umudunu kaybetmiş birisinin son isteğinin bu kadar umut verici olması ironi değil de neydi?

Deniz feneri çoktan yanmış ve hava iyice soğumuştur. *Kıyıyı arayan olmadıkça, deniz feneri ışık saçsa ne fayda? Ve ben yalnız bir fenerim uçurumun kenarında; ha düştüm, düşeceğim / Yârim engin bir denizde muamma; sessiz ve suskun / Sevdiğimi görmeden ben nasıl yanayım; onsuz kırık, sönmüş bir fenerim; hep sustum, susacağım...* Zeynep ağzından çıkan karbondioksiti çok net görebiliyor olmasına pek aldırmadı. Bankın nemli tahtalarına da aldırmaksızın oturmuştu ve şimdi de trençkotunun yakalarını elleriyle göğsünde kavuşturmakla yetindi sadece. Umurunda da değildi zaten. Ölüme giden birisini hayatta ne korkutabilirdi ki!

O sıralarda başka bir ülkenin başka bir denizinden, gökyüzündekilere öykünen birkaç denizyıldızı kumsala çıkmaya çalışıyordu. Kumdan yapılmış saraylarda gözleri olmadığı kesindi. Peki, ama neydi onları intihara sürükleyen sebep? Her şeyi geride bırakıp hiçliğe doğru yolculuğa çıkmak! Denizler karaların üç katıydı ama onlar buna rağmen karayı seçmişlerdi. Çoktan aza doğru olan bu intiharın sebebi neydi acaba? Onların denize dönmek istemedikleri gibi Zeynep'in içinden de geriye dönmek gelmiyordu. Fakat Zeynep sahilin sonuna, uçuruma doğru yaklaştığında adımlarının nasıl da yavaşladığının farkındaydı.

“Hayır, vazgeçmem!.. ya şimdi ya da asla!” dediğinde, sesindeki çatlaktan sızan ıslığın yankısı, suratına korkunç bir uğultu ile çarpmıştı. Bu tokat Zeynep'i kendisine getirdi. Yaydan fırlayan bir ok gibi ayaklanıp, karar vermenin özgüveniyle banktan kalkarken, göz pınarlarının çeşmesini kapadı ve “Vazgeçmeyeceğimmm!” diye bir çığlık atarak, uçuruma doğru koştu. *Sonunda bir çiçek başını kaldırıp güneşe isyan etti; koparıldığında yanındaki aşkı...* Uçurumun tam kenarında zar zor durabilmişti. Topuklu, yarım boy, siyah çizmelerinin altından kayan çakıl taşlarının uçurumdan aşağıya yuvarlanışlarını görünce, “Bir çakıl taşı kadar cesaretim yok!” dedi titreyen sesiyle ve bir adım daha atıp, aşağıya, onu bu âlemden diğer âleme taşıyacak olan siyah çarşafa baktı. Karanlık sular onu korkutmuştu. *Gitgide daha da çok korkaklaşıyorum sanırım, düşünmeden, belki de birçok kez düşünüp de unuttuğum, sonra hatırladığım ve gecenin bir yarısında yürürken rastladığım gölgeme söylediğim bir itiraftı bu...* Kayalıklar iş görmezse diye de bulabildiği ne kadar hap varsa hepsini yanına almıştı. Kararlı bir hareketle elini trençkotunun cebine attı. Hapları sıcak yuvalarından çıkartıp, avucunda biriktirmeye başladı; uyku hapları, ağrı kesiciler, ateş düşürücüler, vitaminler, antibiyotikler... Farklı hastalıkların tedavisi için Zeynep'in avucunda biriken haplar neredeyse bir gökkuşağını oluşturacak kadar renkliydiler. Belki de şimdiye kadar ki en renkli ölüm olacaktı bu. Fakat Zeynep hapları grinin tonlarında görüyordu. *Gri, siyah ile beyazdan mamul; insan su ve hamurdan / Bir elimde ölüm, diğerinde hayat; oynar dururum oyuncaklarım çamurdan...* Cebinden çıkardığı ve avucuna doldurduğu farklı renklerdeki hapları, boğazında ağrıyla karışık bir acı hissetse de hepsini ikişer-üçer yutmayı başardı ve Zeynep şehrin ışıklarına son bir kez daha bakmayı denediği anda gözlerindeki karanlığa teslim oldu. *Hayat, sonucu ölüm olan kaybettiğimiz bir savaş değil; bir hediyeye / Ölüm ise kapanan bir kapı değil; en güzel ikinci hediyeye...*

Yıllar önce...

Zeynep, Sude'yi beşiğine yatırırken:

“Ne kadar da hızlı büyüyor değil mi, İrfan?” dedi. Bu arada annesinin boynundan sarkan kolyeyi tutmaya çalışan Sude, onu almadan uyumamaya kararlıydı ve sonunda da bu amacına ulaştı. Zeynep, kalp içerisinde kendisinin ve İrfan'ın fotoğrafının bulunduğu kolyeyi Sude'nin küçük avucuna koydu. Sude sımsıkı tuttu kolyeyi. Bir ara tadına bakmak istedi ama Zeynep izin vermedi.

“Evet, sahiden de öyle ve gitgide daha da çok sana benziyor; annesi kadar güzel bir melek o.” dedi İrfan. Esnemesine mani olamıyordu artık.

“Biz de yatsak iyi olacak, geç oldu.”

“Evet, canım.” dedi Zeynep.

“İyi geceler, meleğim.”

“İyi geceler, canım.” Zeynep abajuru kapatırken:

“Seni çok seviyorum, İrfan.” dedi.

“Ben de seni çok seviyorum, meleğim.” diye karşılık verdi İrfan.

Sude doğduğundan beri, Zeynep geceleri birden uyanır olmuştu. Sanırım annelik içgüdüsyüdü bu. Yavrusunu koruma sorumluluğu rahat bir uykuyu tam ortasında bölebiliyordu çok rahat. Ama bu gece onu zamansız uyandıran duyduğu tıkırtılar olmuştu. Yattığı yerden gözlerini aralayıp bakındı. Nefesini tutarak etrafı dinledi; fakat ne bir şey görebildi ne de bir ses işitti. Yataktan uzanıp abajuru yaktı. İrfan uyuyordu. Saate baktı, 02.20'yi gösteriyordu. Sude'nin yattığı beşiğe doğru uzattı başını, Sude'de mışıl mışıl uyuyordu. Yanıldığını düşündü. Sonra su içmek için kalkıp mutfığa gitti. Bardaktaki suyu içmeyi bitirdiğinde yatak odasından gelen bazı sesler duyunca, hemen yatak odasına doğru koştu. Yatak odasındaki pencerenin ardına kadar açılmış olduğunu fark etti. Tedirgin oldu. İçine bir ürperti geldi. Hızlıca, nasıl açıldığına anlam veremediği pencereyi kapatmaya giderken, kocasının üzerindeki yorganda bazı lekeler gördü. İşaret parmağıyla lekeye dokundu. Leke nemliydi ve koyu kırmızıydı. Zeynep beynine hücum eden kanı hissetmişti. Kalbinin ritmi yükselmiş, duyduğu his vücudunu titretmişti. Yorganı açtığında, kocasının ölü bedeni, kendisini daha önce hiç olmadığı kadar garip hissettirmişti; kalbinin tam üzerinde bir sancı... *Ve ölüm meleği gelir, nasıl yaşadıysan o surete bürünmüş / Ve ölüm meleği gider, bir elinde sen baştan aşağı beyazlara bürünmüş...*

Hissettiği bu garip duygunun yansıması olan bir çılgılık atacaktı ki ağzına kapatılan bezdeki eter kokusunun etkisiyle kendinden geçerken, aklına meleği Sude gelmişti.

* * *

Yeni adres

Zeynep yeni adresinde, yarı baygın halde, bu âlem ile başka âlemler arasında gidip gelmekteydi. *Yarı ölümdür uyku ve yarı uyanıklık halidir yaşam / Yarı ölümsüz, yarı ölümlüdür insan...*

Dört duvar arasında, karanlık ve soğuk tarafından sarılmıştı Zeynep; titriyordu. Gözleri bir süre sonra karanlığa alıştığına görebildiği; hem ışık hem de hava girmesi için tavan kısmına yakın demir parmaklıkları olan bir pencere, ayak ve göz hizasında açık bölmeleri olan demir bir kapı, sert bir yatak, kirli ve kokmuş bir battaniyeden başka bir de masaydı. Tam ‘Kimse yok mu?’ diye seslenecekti ki koridordan yaklaşmakta olan birisinin ayakkabı tak’larını duydu.

Kapı açıldığında elinde bir tepsi yemek olduğu halde bir adam girdi içeri. Zeynep’in hala uyuduğunu görünce sessiz olmaya çalıştı. Tepsiyi masaya bırakır bırakmaz da odadan dışarı çıktı. Uyuyormuş numarası yapan Zeynep, hafifçe araladığı kirpiklerinin arasından bir şeyler görmeye çalıştıysa da adamın yüzünü bir türlü görememişti. Ancak kapıdan çıkıp, bölmenin ardından kendisine baktığında görebilmişti. Adam da Zeynep’in gözlerini görmüştü. Bu bakışma bir saniyeden daha kısa sürdü ve adam kapıyı kilitleyip, hızlıca oradan uzaklaştı. Zeynep kendisine getirilen yemeğe baktı, baktı... sonra tekrar gözlerini kapattı.

Artık dayanacak gücü kalmadığı bir anda, açılan kapıdan içeri giren adamın suratına kan kusarak bakmıştı. Zeynep’i kucağına alan takım elbiseli, uzun boylu adamın yüzü bir türlü netleşmiyordu. Zeynep’in gözleri ağlamaktan ve uykusuzluktan şişmiş, kanlanmıştı; iyi göremiyordu. Kendisine yapılan iğnenin acısına değil, vücuduna sızan sıvının farkına vardığında, hangi hayata uyanacağını bilinçsizliğinde gözlerini kapadı. *Küflenmiş mumlar aydınlatmaz sesimi ve terk edilmiş bir ruhsuzdur dudağımdaki ismim...*

O geceden sonra Zeynep’in gözleri ilk defa aralanıyordu. Gördüğü kâbustan uyandığında zor nefes alabildiğini fark etti. Ciğerlerinin yüreğinden öyle bir öksürük peyda oldu ki içinin acısını dindirmek için yeni bir acıya gereksinim duydu. Bu acıyı bulmak içinse fazla vakit harcamadı. Yüreğinin üzerine elini koyması yetmişti. Tüm gece boyunca gördüğü rüyanın detaylarını hatırlayacak kadar bilinci açık ve sağlamdı; ama vücudu için aynı şeyi söylemek güçtü. Yattığı kanepeden zar zor doğrulabildi. Üzerinde tedavisi zor bir kırıklık vardı. Gözleri hemen Sude’yi aradı, yoktu. *Yok, yoka karışmış; gözyaşı yok’a...* İrfan’ı aklına bile getirmek istememişti, korkuyordu; tekrar canım acır, dayanamam diye.

Bedeni uyuşmuştu; sarhoş gibiydi. Hareket etmeye çalıştıkça kemiklerinde ağrılar hissediyordu.

Kanepeye geri uzandı. Tavanı seyretmeye koyuldu sonra. Beyaz fon üzerinde düşüncelere daldı. ‘İrfan’ı kim, neden öldürmüştü? Sude neredeydi? Ve şu an kendisi neredeydi?..’ Sorular içinden çıkılmaz bir hal almıştı ki her şeye rağmen ona yaşadığını anımsatan bir şey oldu; karnı guruldadı; acıkmıştı. Saatine baktı. Saat 07.37’yi gösteriyordu. Yavaşça doğrulup yataktan kalktı. Çıplak ayaklarıyla beton zeminin soğuşunu hissetti. Uzunca süredir havasız kaldığına dair bir koku vardı dairenin içerisinde. Gidip pencereyi araladı. Sonra daireyi gezmeye başladı.

Salonun tam ortasından başlayıp köşelere doğru alçalmaya başlayan üçgen bir çatısı olan, iki katlı bir binanın çatı katına yapılmış bir daireydi burası. Salondan hariç mutfak, banyo ve bir de küçük bir odası vardı. Elli belki de altmış metrekare kadardı. Eşyalar ise kullanılabilir ama toz içindeydi.

Sırtı pencereye dayalı bir kanep, kanepenin yanı başında alçak bir sehpa, salonun tam ortasında küçük bir halı, kanepenin karşı duvarına yaslanmış bir masa ve ona ait iki sandalye göze çarpanların bir kısmıydı. Zeynep’in hususi demirbaş listesinde ise bir adet çizme, bir adet trençkot ve üzerindeki elbiselerden başka bir şey yoktu. Tüm eşyasını bir bavula sığdırıp istediği diyara gidebilirdi ama maalesef hiçbir vasıta onu bu şehirden alıp götüremezdi. Çünkü yaşama sarılacağı bir sebebi varsa, o da bu şehirde bir yerlerde yaşıyordu. Bundan tam olarak emin değildi ama buna inanmaktan başka bir çaresi de yoktu. En azından bu hayali, zaten hayalet olmuş kendisine ab-ı hayattı.

Kendisine yabancı bu eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama neden beklemesi gerektiğini, biraz önce evden çıkma kararından vazgeçmesine sebep olan, kapının üzerinde görüp okuduğu nottan öğrenmişti.

*

‘İrfan bir hata yaptı ve hayatını kaybetti. Sen ise İrfan’ı kaybederek bir hata yapmaman gerektiğini anladın. Eğer bir hata yaparsan Sude’nin başına neyin geleceğini söylememize gerek yok sanırım. Onun için uslu ol, kimseyle iletişime geçme ve bir yere de ayrılma! Bu arada bundan sonra kullanacağın yeni ismin, Çiğdem Yıldız!’

*

Sabahtan beri aklını kurcalayan Zeynep notu okuduktan sonra biraz olsun anlamaya başlamıştı. Kocasını öldürülmüş, kızı kaçırılmış ve kendisi de tutsak edilmişti. Bu durumdan kurtulmak için bir şeyler yapmalıydı. Notu tekrar tekrar okudu. Tek fark edebildiği notun biz ağzıyla yazıldığıydı. Bu demek oluyor ki bu işte birden fazla kişi vardı. Zeynep, zamanı gelince tüm bu olanların hepsinin hesabını soracaktı. Ama önce İrfan’ın intikamını alabilmek ve Sude’ye kavuşabilmek için soğukkanlı olmalı, akıllı ve planlı davranmalıydı. Bunun içinse ilk önce en başa dönmesi gerektiğini biliyordu.

Her şey, dün geceye kadar İrfan ve Sude ile birlikte mutlu bir şekilde yaşadıkları yuvasına ev sahipliği yapan evde başlamıştı ve şimdi Zeynep, bulunduğu çatı katındaki daireden çıkmak için havanın kararmasını bekliyordu. *Işık karşısında küçülen gözbebeğimizin önünden akıp giderken yaşadıklarımız / Hiçbir karanlığın arkasına saklanamaz sırlarımız...*

Zeynep'in bir gözü saatte bir gözü de dışarıdaydı. Bu arada dairenin içerisinde işine yarayabilecek bir şeyler bakınıyordu. Bulabildikleri bir çanta, bulunduğu daireye ait bir anahtarlık, bir adet bereydi. Son kez saatini kontrol ettiğinde saat 18.28'di. Dışarısı yeteri kadar kararmıştı. Artık evden çıkabilirdi. Önce kulağını kapıya dayayarak koridoru dinledi, sessizdi. Sonra kapının koluna yavaşça bastırıp kapıyı açtı. Birkaç saniye bekledikten sonra seri hareketlerle dışarı çıkıp, kapıyı, aynı açtığı andaki titizlikle geri kapattı. Çizmelerinin topuğuna basmamaya özen göstererek merdivenlerden aşağıya hızlıca inerken, ikinci kattaki dairenin kapısının altından aniden süzülen ışık ve ardından duyduğu öksürükle bir anda olduğu yere sindi ve duvar dibine iyice yanaşıp, kapıya kulak kesildi.

Öksürüğün sahibinin uzaklaştığını anlayınca, tekrar ayağa kalkıp merdivenleri inmeye başladı. Binadan çıkar çıkmaz; siyah trençkot, siyah çizme, sarı ve uzun saçlarını saran siyah bere sayesinde karanlığın içerisinde bir gölge gibi kayboldu.

Eski adresine yaklaştığında hızını biraz düşürdü ve ışıkların hafif aydınlığındaki sokağın kırılmış, çatlamış ve oyulmuş zemininde sakın adımlarla ilerledi. Apartmanın giriş kapısı, kapıcının ziline basıldığında otomatik olarak açılıyordu. Zeynep apartmana girip dairesinin önüne geldiğinde, 'Hoş Geldiniz' yazılı paspasın altından yedek anahtarı aldı ve kapıyı açtı.

Bu mahalleye taşınalı yaklaşık altı ay olduğundan, apartmandaki komşularla pek samimiyet kuramamışlardı. İşte bu yüzden Zeynep, merak edip de kapılarını çalan ve dün gece yaşananlardan kimsenin haberinin olmadığını tahmin edebiliyordu. Ama yine de tedbiri elden bırakmıyor; birilerinin görüp, duymaması için olabildiğince sessiz hareket ediyordu. Dikkatli ve emin bir şekilde içeriye göz attı kapı eşiğinden. Evi hatırladığı gibiydi. Sonra yatak odasına gidip İrfan'ı aradı. Ceset yoktu. Ev dün akşamki pislikten tamamen arındırılmıştı. Zeynep evin içerisinde dolaşp, hatıralarını canlandırırken, aynanın kenarına sıkıştırılmış fotoğrafı gördü. Fotoğrafi eline aldığı esnada, yandaki daireden sesler duyunca korkuya kapıldı ve fotoğrafı çantasının içerisine attığı gibi, koşarak, olabildiğince uzağa yelken açtı. Bu, evi son kez ziyaret ediyordu.

Apartmandan ayrılan Zeynep nereye gideceğini bilmiyordu. Çaresiz, dövülmüş ve sokağa atılmış hissediyordu kendisini. Amaçsızca yürüyordu. Bir süre sonra ayaklarının mı yoksa beyninin mi onu yeni adresine doğru sürüklemiş olduğuna karar veremedi.

Yeni adresine gelmeden bir önceki sokakta pastanenin önünden geçerken,

“İyi akşamlar, abla.” diye seslenen küçük bir çocuğun sesinin, şimdiye kadarki duyduğu en tatlı ses tonu olduğunu biliyordu; ama sadece göz ucuyla bakmakla yetindi ve çocuk anladı çocuk aklıyla, Zeynep’in gözlerinden, o anda içinden ağladığını... *Geçen çocukluk çağının gözlerinden çaldığı parlaklığı belki yeniden görmek umuduyla, yerdeki su birikintisine yansıyan silüetinin gözlerinin ta içine bakıyordu. Tek gördüğü siyah boncuğun daha da kararmış, beyaz deryanın da iyice küçüldüğüydü. Kurumuş ve çatlamış ellerine gözyaşı kremi sürerken, siyahın beyazı nasıl yuttuğuna şahit olmuştu...*

Bayan Hüzün’ün arkasından,

“Bir gül alır mısınız?” diye seslendi çiçekçi çocuk. Bu sefer sokak lambalarından bir farkı kalmamıştı sözcüklerin; kırılmış, boynu bükük... ve çocuk çok geç anladı yağmurun başladığını. Sanırım kendisi de sözcükler gibi havada asılı kalmıştı.

Askılı, yamalı pantolonlu; yırtık, eski ayakkabılı; kirli, saf yüzlü çiçekçi çocuğun şaşkın bakışları eşliğinde ilerleyen Zeynep, köşeyi döndükten hemen sonra kaldırımlardaki adımlarını hızlandırdı. *İkiyüzlü kaldırımlar / Ben hangisinde yaşıyorum bilmiyorum / Ne karanlıktan ne de korkuyorum ışıklardan / Ben dünyanın kaldırımlarında yaşıyorum...*

* * *

Kısa boylu, kambur, kolu kırık evlerin aralarından geçerek oturduğu binanın sokak kapısının önüne geldiğinde, anahtarlığı çıkarmak için elini tam çantasına atacaktı ki kapının açık olduğunu fark etti. Elinin topuğunu demir parmaklıklı kapıya bastırarak, dirseğiyle de itekledi. Kapı sanki yıllardır hiç açılmamış gibi homurdandı. Paslanmış menteşenin çıkardığı ses kulakları tırmalamaya devam ederken, ağır ağır basamakları çıkan Zeynep, dairesinin önüne gelinceye kadar çantasını karıştırdıysa da anahtarlığı bulamamıştı. Sonunda sinirlenip çantayı yere boca edince, çantanın içerisinden düşen fotoğraf kalbinde derin bir sızı hissetmesine sebep oldu. Bu biricik yavrusu Sude'nin fotoğrafıydı. *En çok ihtiyaç duyduğum anlar şimdilerde fotoğraflarda yaşıyor / Serseri kalemimde itiraflar, inadına inadına birbirinden farklı dün ve gün yaşıyor..* Hissediymiş gibi elleriyle; yanaklarını, gözlerini okşadı. Sude'nin sıcaklığını hissetmişti. Fotoğraf renklerinin canlı oluşu, fotoğrafın çekilmesinin üzerinden fazla bir zaman geçmediğini gösteriyordu. Zeynep fotoğrafı çevirip, arkasındaki yazıyı mırıldanınca, İrfan'ın kendisine ve kızına her zaman böyle seslendiğini hatırladı, duygulanmıştı. Fotoğrafi göğsüne bastırdı. Yüreğinin yakınında sıcacık bir yer ayırdı ona. Ne zaman aklına düşse, yüreğine uzanması yetecekti artık. Sude orada olacaktı her zaman. Asla gitmeyecekti. Bir daha asla...

En son, yere saçılanlar arasından, direnç gösterip aldığı anahtarlık oldu. Zeynep ikinci denemesinde kapıyı hafifçe aralayabildi. Artık gücü tükenmişti. Kendisini yiyip bitiren düşüncelerden kapıya yaslanarak kurtulmayı denediği anda dengesini kaybedip, mavi demir kapılı binanın çatı katındaki dairenin kapısı önüne yığılıverdi. Bir-iki dakika sonra başındaki ağrıyla uyandığında yaptığı ilk iş elini ağrının en şiddetli olduğu yere götürmek oldu. *El, en etkili ağrı kesici...* “Artık güvенеbileceğim hiçbir şey, hiçbir kimse kalmadı!” diyebilirdi parmaklarındaki kanı görünce. Son hatırladığı, kapının da kendisini tutup yere fırlattığıydı. Yerden kalkarken, sanki yoğun bir sis bulutunun içinden sıyrılıyormuşçasına -ellerini sağa sola kulaçlayarak- grostonluk bir yük gemisi gibi ağır, yorgun ve yalnız bedenini, yavaş adımlarla ilerleyip, sığınılacak yek liman olan kanepeye atıverdi. Bu geceki son isteği gecenin karanlığına demir atıp, derinlerde uyumaktı.

Çok geçmedi ki Zeynep yeni daldığı uyku âleminden, dışarıdan gelen bir çığlıkla uyandı. Hemen pencere kenarındaki yerini alarak bu hengâmeyi izlemeye başladı.

“Yangın vaaarr!..”

Dükkânını kapatmış ve evine doğru gitmekte olan mahalle bakkalına göre yirmi bir sıralarında çıkan yangın, pencereden bakmakta olan Bayan Alev’in saatinde tam olarak 21.12’i gösteriyordu. Alevler tüm mahalleyi ışığa boğmuştu. Sokak insan seline uğramış; sevgilisini alan, çocuğunu kapam ve kendisini zorla kahvedeki oyun masalarından kaldırabilen herkes, bir anda yangın yerini sağlı-sollu ablukaya almışlardı.

“İçeride kimse var mıymış?”

“İtfaiyeyi aradılar mı acaba?”

“Fatoş! Fatoşşş!.. Kız, Selmaaa!..”

“Bağırma be abla, içeride kimse yokmuş.”

“Nereye gitti bunlar şimdi yahu, bu saatte?!”

İçeri rüzgâr girerse belki alevler sönebilir, diye düşünmüş olacaklar ki iki adam ellerindeki sopalarla camları kırmaya çalışıyorlardı. Yere dökülen cam kırıklarının çıkardığı sesler, yangının o korkunç görüntüsünün vermiş olduğu dehşeti katbekat arttırıyorlardı. Gelen itfaiye aracının siren sesi ise biraz olsun yüreklere su serpmişti.

“Açılın, açılın. Boşaltın burayı!”

“Abicim, kenara çekilin, araç yanaşsın iyice.” Adamın biri işaret parmağını havaya kaldırmış önündeki kafaların üzerinden itfaiye şoförüne, ‘buraya, buraya’ diye işaret ederek, durumu organize etmeye çalışıyordu. İtfaiye aracının tankında bulunan su elden ele uzatılan hortumla, kırılan pencerelerden içeriye pompalanıyordu. Bir anda ortalığı, ciğerleri yakan yoğun, gri bir duman kapladı. Yangının çıktığı evin bulunduğu boşluk dumandan artık görünmüyordu. Dakikalar sonra yangın kontrol altına alınmış ve söndürülmüştü.

“Yangın söndü galiba.”

“Evet, öyle görünüyor.”

Yangının tamamen sönmesi, kalabalıktaki adrenalin miktarının azalmasına ve bunun sonucunda olay yerinde tek tük boşluklara neden olmuştu. Bir şey göremeyen arkada kalmışlar, ön sıralara

geçmişlerdi fakat şimdi de ciğerlerine temiz hava teneffüs edememenin verdiği rahatsızlıktan şikâyet ediyorlardı. Ev sahiplerinin gelmesiyle de, ‘Feryat nedir? Yakınma-yakarış nedir?’ sorularına alınabilecek en sesli ve çığırtnkan cevaplar alınırken, bu dramı locadan izleyen Zeynep daha fazla dayanamayıp perdeyi çekti ve pencereden ayrılıp, tekrar kanepesine uzandı. Kuşbakışı izlediği bu sahne, yüreğindeki küllerin arasına çomak sokmuş ve sönmüş olan acılarının yeniden alev almasına sebep olmuştu. Bir sigara yakarak, yüreğindeki acıları boğmaya karar verdi ama sonrasında vazgeçip sigara paketini sehpaaya geri bıraktı. Uykusu tekrar bastırılmıştı. Göz kapakları ağırlaşmış, gözlerini aralamakta güçlük çekiyordu. Uyku, Zeynep’i tamamen esir almıştı. Zeynep de daha fazla direnç göstermeden teslim oldu.

Gözlerini açtığında, İrfan’ın yanında olmadığını fark etti. Hemen yataktan kalkıp, Sude için hazırladıkları çocuk odasına gitti. Hayat arkadaşı İrfan oradaydı ve evliliklerinin meyvesi olan Sude’yi kucağına almış pışpışlıyordu. Zeynep bu mutlu tabloya gülümseyerek bakarken, birden nefes almakta zorlandığını hissetti. Soluduğu sanki yakıcı bir dumandı. Öksürmeye çalıştıkça boğazı yırtılacakmış gibi oluyordu. İrfan’a sesleniyor ama bir türlü sesini duyuramıyordu. Adım atmak istiyor fakat ayaklarını kıvıldatamıyordu. Sonra İrfan kucağındaki Sude ile birlikte kendisine doğru döndüğünde, gördükleri karşısında gözlerine inanamamıştı. İrfan’ın kolları arasındaki Sude bir alev topu gibi yanmaktaydı. Ellerini uzatıp, Sude’yi alevlerin içerisinden kurtarmak istediye de, bulunduğu noktadan bir adım öteye uzanamadı; sanki önünde görünmez duvarlar vardı.

Zeynep gördüğü bu kâbustan gök gürültüsü sayesinde kurtulmuştu. Uyandığında terden sıırılsıklam olduğunu fark etti. Saatine baktı. Saat sabaha karşı gelmekte direnen karanlığın içerisinde tam olarak 03.30’u gösteriyordu. *Ne gecenin kördüğümünden kurtulabilmek, ne de sabaha ulaşabilmek / Ne kaybolabilmek, ne de az bir yol alabilmek... Tek isteğim uyanabilmek...* Yataktan kalkıp pencere kenarına gitti ve perdeyi aralayarak gökyüzüne baktı. O anda bir flaş patladı. Zeynep makyajsız soluk yüzüyle, dağılmış saçlarıyla en doğal pozunu verdi âleme. *Âlem seni ister, karşılığında ne istendiğine bakmadan / Ne isterse istesin elalem, veririm karşılığı eğer sensen...*

Dışarıda adına yakışır bir sonbahar yaşanmaktaydı. Rüzgârın şiddetini arttırmasıyla ağaçlar arasında bir uğultu baş göstermişti. Ağaçlar ise kol kola girmiş, rüzgârın eşliğinde dans ediyorlardı. Sokakları süpüren rüzgâr etrafta başı dik dolaşırken, sırasının geldiğini düşünen yağmur da yeryüzüne ayak basmıştı inceden. Zeynep yağmurun yıkamaya başladığı toprağın kokusunun ve ihtiyacı olan temiz havanın içeri dolması için pencereyi araladığında bir şimşek daha çaktı. Ardından gök tekrar gürledi. Birkaç evin ışıkları yandı, söndü. Yağmur hızını arttırmaya başladığında, ışıklar da ateş böceği misali can verip, sönmüşlerdi.

Bir süre sonra sokak o eski sakin haline büründüğünde, Zeynep gördüğü rüyayı düşünüyordu. Düşlerinin ne kadar çok değişmiş olduğunu fark etti. Daha önceleri tüm aileyi bir arada ve mutlu görürken, şimdi ise herkesi apayrı âlemlerde, ateşler içerisinde görüyordu. *Gözlerimin altı çökmüş; uykusuzluktan eser / Hayallerim pencere arkasında, parmaklıklarla bölünmüş / Battaniyenin altında her şey bir kat daha karanlık / Kuramıyorum artık rüyalara kapanlar...* Sonra uzaklarda bir yerlerde bir yıldız gibi parlayan kızını düşündü. Sönmüş olmasından o kadar çok korkuyordu ki her gün dua edip, Allah’tan, kızını biran önce kendisine sağ salim kavuşturmasını diliyordu. En masum ve samimi, anne yüreğiyle sarılıyordu bu isteğine.

***

Güneşin o ışıltılı gülümsemesi odanın hemen her köşesine yayılmıştı. Dün geceyi saymazsak, sonbahar hala yazdan kalma günlerini yaşıyordu. *Sonbahar insanlara hep hüüzün mü verir? / İlbaharın kıymetini en güzel o anlatabilir...*

Zeynep'in göz kapakları kıpırdadı, uyanmıştı. Yanağındaki, gülün yüreğine benzeyen gamzesi belirince, birden tüm atmosfer bu anı kaçırmamak için tülleri tavana kadar dalgalandıran bir rüzgârla pencereden içeri sokulmaya çalışmıştı. Bu güzellik gerçekten de görülmeye değerdi. *Sözün sadece dilimde / Bir imzanın kimliğine bürünüp gelip girdin elbiseme / Sevmedim hiç sevdirttiler gizlice / Sevda solan bir çukur şimdi yanağımda gamzemin yerine...*

Bir titremeyle doğruldu. Dün akşam kapıya çarptığı başı sızlayınca, elini önce oraya götürüp okşadı, sonrasında iç geçirerek gözlerini ovuşturdu ve uyuya kaldığı kanepenin hemen yanı başında duran sehpanın üzerindeki paketten bir dal sigara alıp, yaktı. Acılarına ancak tütün basarak tahammül edebiliyordu. *Hayallerimde dumandan kahramanlar dolaşır / Hepsinin ellerinde parlak çelikten birer neşter / Kanatır dururlar her bir yanımı / Kim ne kadar seviyorsa, o kadar derine iner...*

Sigarası yarım olmamıştı ki sehpanın üzerindeki küllükte söndürdü. Gözleri bir müddet kül tabağında son anlarını yaşayan sigaranın nefes alış-verişlerini izledi: Sigaranın dumanı önce kıvrıldı ardından kendi ekseninde birkaç tur attı ve döndükçe inceldi, inceldikçe soluklaştı... sonunda da tamamen yok oldu. Sigaradan geriye kalan, kanserli bir hastanın gibi büzülmüş, zayıf, sarı bir beden ve yaşırsenki kokusundan daha beter kokusuydu.

Zeynep ne zaman mutfağa gidip kahve hazırladı hiç bilemedi ama şu anda elinde kahve fincanı olduğu halde pencere kenarında buldu kendini. Başını pencereye dayamış, sokağı izlerken, dün akşamki yangını ve sonrasında gördüğü rüyayı düşünüyordu tekrar. Aslında düşündüğü rüya değil, rüyanın kahramanlarıydı. İrfan'ı tamamen yitirdiğini biliyordu ama Sude'ye ait hiçbir şey bilmiyordu. Şu an neredeydi, yaşıyor muydu?.. bilemiyordu; ama bildiği bir şey vardı ki o da, kızını bir gün mutlaka bulacaktı. Ama nereden başlayacağını, nasıl başlayacağını bilemiyordu. Kimi suçlamalı, kimden nefret etmeliydi? Kimden yardım istemeli, kime gitmeliydi?..

Her şey karmakarışık bir hal almışken, kapının üzerine yapıştırılmış notu hatırladı. Evden çıkmadan buruşturup atmıştı. Kapının oralarda olmalıydı. Notu bulmak için pencereden ayrılp, kapıya doğru gittiğinde, çalan kapının sesiyle öyle bir sıçradı ki istemsiz bir 'ayy!' sesi çıkarmıştı. Dindirmek için elini göğsüne bastırması yeterli olmuyordu. Kalbi, bir davuldan farksızdı.

Zeynep önce saatine baktı. Saat on biri geçiyordu. Birkaç saniye bekleyip, derin bir nefes aldıktan sonra hala titremekte olan sesiyle, soru-cevap karışımı hasta ruhlu bir cümle kurdu:

“Kim var orda?” Kapının ardından ince sesli bir delikanlının sesi duyuldu.

“Kurye. Bir kargonuz var, efendim.” Zeynep'in kan basıncı tavan yapmıştı. İçinden, 'işte başlıyoruz' kelimelerini geçirirken kapıyı açtı.

“İyi günler. Çiğdem Yıldız, değil mi?” Zeynep yeni ismine ister istemez sahip çıktı. Tam ‘hayır’ diyecekti ki:

“Evet, benim.” dedi.

“Kimliğinizi görebilir miyim?” Zeynep bir anlık tereddüt yaşadıkdan sonra,

“Tabi, bir dakika.” dedi ve delikanlının kendisini görebileceği şekilde kapıyı aralık bırakarak, portmantoda asılı duran çantasını alıp karıştırmaya başladı. Zeynep çantanın iç derisine kadar aradığını belirten birtakım hareketler yapıyor, ‘Nerede bu kimlik? Acaba bir yerde mi unuttum?’ diye de söyleniyordu. Delikanlı, Zeynep’in bu halini görünce,

“Görmüş kadar oldum, tamam.” dedi ve imzalaması için elindeki dosyayı uzattı.

“İmzanız gerekiyor, şuraya.” diyerek de Zeynep’in imzalaması gereken yeri işaret etti. Kalem eline alan Zeynep, alışkın olduğu bir imza atacaktı ki durdu, bir nefes aldı ve bir daha asla aynısını atamayacağı bir imza uydurdu. Dosyayı geri alan delikanlı:

“İyi günler.” dedikten sonra merdivenlere yöneldiğinde, Zeynep kendisinin bile zor işitebileceği bir ses tonunda, “İyi günler.” dedi.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kargoyu açmadan masanın üzerine bıraktı ve az önce yarım kalan notu arama işine tekrar koyuldu. O esnada, ikinci kez, bir ses tarafından yine sarsıldı. Bu seferki ses bir telefonda yükselen melodiydi. Telefonun sesine kulak verince, masanın üzerindeki kargodan geldiğini anladı. Masaya ilerleyip kargoyu açtıktan sonra telefonu eline alıp, telefonun ekranına baktığında, ‘1 Yeni Mesaj’ yazısını gördü. Birkaç saniye açıp açmama konusunda tereddüt ettikten sonra telefonun yeşil renkli tuşuna bastı.

*

‘101. Cadde, No:11, Kaptan’

* * *

Zeynep mavi demir kapılı binadan çıktı. Daha önce hiç gitmediği bir istikamete doğru ilerlediğinden olabildiğince temkinliydi. Dikkat çekmemek için koyu renkli elbiseler giymişti. Adımları, kendinden emin birinden mesafelerce uzaktaydı; bir ara titremişlerdi de. Engel olamadığı diğer bir titreme de göğüs kafesi içerisindeki kalbindeydi.

Yürüdükçe cesareti kırılıyor, korkusu artıyordu. 101. Cadde üzerindeki 11 numaralı binanın önüne geldiğinde, telefondaki mesajı yanlış okumuş olabileceğini düşündü. ‘Burası, bir hırdavatçı dükkânı ama...’ diye mırıldandıktan sonra derin bir nefes çekerek dükkândan içeriye girdi.

“Kimse var mı?” Tezgâhın arkasından, kısa boylu bir adam boynunu uzatarak,

“Evet, buradayım.” diye Zeynep’in sorusuna karşılık verdikten sonra,

“Ne istemiştiniz?” diye bir soru da kendisi sordu. Zeynep,

“Ben, Kaptan’la görüşmeye geldim.” deyince, adam,

“Burada, öyle biri yok, yanlış gelmiş olmalısınız.” diye tersledi. Zeynep şaşırılmıştı. Ne yapacağını bilemedi.

“Bilemiyorum... belki de... yanlış... ama...” Bu kesik, öznesi meçhul ve yükleminden yoksun cümlelerin muhatabı olan adamın, Zeynep’in söylediklerinden bir anlam çıkarmak için zorlandığı çok bariz olarak görülebiliyordu; kaşları inip inip kalkıyor, kirpikleri bir kapanıp bir açılıyor, alnı gerildikçe geriliyordu... Zeynep, bir mesaj aldığını ve bu adreste Kaptan isminde biriyle görüşmesi gerektiğini söyledikten sonra, ‘sanırım’ diye bir kelime kullanınca, adam:

“Emin olmadığınız ve bilmediğiniz bir adrestesiniz, bayan. Size yardımcı olmak isterdim.” dedi ve ekledi:

“Bu arada adınız neydi acaba?” Zeynep hiç tereddütsüz, net bir şekilde ismini telaffuz etti: “Çiğdem... Çiğdem Yıldız.” Adam, seyrek, kıvrıkcık saçlarının diplerini kaşıdıktan ve gözlüklerini takıp, Zeynep’in röntgenini çektikten sonra hatırlamış ama pekte umursamamış gibi yaparak,

“He, şimdi hatırladım, şu yeni kız.” dedikten sonra, elini uzatarak,

“Benim adım da Rıza ama Kaptan derler.” dedi. Zeynep tokalaşmayı uygun bulmadığını belirten bir hareket yapınca, Rıza da bu isteğinden vazgeçip,

“Burada bekle, geliyorum hemen.” dedikten sonra dükkânın kapısını kilitleti ve tekrar geri gelip tezgâhın arkasında kayboldu. Zeynep, zeminde küçük bir kapının açılırkenki çıkardığı sestten sonra tahta merdivenlerden aşağıya inen bir çift ayakkabı sesi duydu. Yaklaşık bir dakika sonra, az önce

duyduğu seslerin tam tersini; önce tahta merdivenleri çıkan bir çift ayakkabı sesini, sonrasında kapanan kapının gıcirtısını ve zemindeki yuvasına temas ettiğinde çıkardığı tok sesleri duydu. Rıza elinde sarı bir zarfla tezgâhın arkasındaki delikten çıkarken, Zeynep o an, ‘Bu adam bir fareden farksız.’ diye geçirdi içinden. Rıza zarfı Zeynep’e uzatınca, Zeynep:

“Bu zarf ne için?” diye sormakta gecikmedi.

“Ben zarfların içindekileri bilmediğim için hala hayattayım. O yüzden bana zarflarla ilgili hiçbir şey sorma. Benim görevim zarfları, üzerlerindeki isme teslim etmek o kadar.” Zeynep, İrfan’ı tanıyıp tanımadığını soracaktı ama sonra vazgeçti. İrfan’ı tanıyorsa bile bir cevap alamayacağını biliyordu. Rıza, zarfın üzerindeki isimden bahsettiğinde, Zeynep zarfa bakmıştı. Zarfın üzerinde ‘AJ-55’ yazıyordu.

“AJ-55 ne demek?”

“Bu bir kodlama sistemi. Herkesin bir kod numarası var. Seninki AJ-55.”

“Herkesin, derken...”

“Ben çok fazla bilginin her zaman zarar getireceğini düşünürüm ve sen alman gerekeni aldın. Artık gidebilirsin.” Rıza’nın bu tehditkâr tavrı Zeynep’in geri adım atmasını sağlamıştı. Ama Zeynep kolay pes eden bir yapıya sahip değildi. Bu tavrın karşılığı verilmeliyi ve Zeynep dükkândan ayrılırken kapıyı öyle bir kapattı ki neredeyse vitrin camları kırılacaktı. Rıza’nın yüzündeki şaşkınlık, Zeynep’in yüzünde ise alaycı bir gülümseme vardı.

* * *

Zeynep hırdavatçı dükkânından ayrıldıktan sonra doğruca mavi demir kapılı binaya gitti. Çatı katındaki daireye girer girmez de zarfı masaya boşalttı. İçerisinde bir şey kalmış mı diye de elleriyle yokladı. Masanın üzerine saçılanlar arasından ilk göze çarpan kâğıdı alıp okumaya başladı.

*

İki kuralımız var. İlk kural, soru yok. İkinci kural, biz ne dersek onu yapacaksın. Eğer bu kurallara uyarsan, anlaşıyoruz. İrfan'ın başına gelenlerin, kızının da başına gelmesini istemiyorsan bu kâğıtta yazılanları iyi oku!

İrfan iyi bir ajandı. Çok önemli görevleri başarıyla tamamladı. Ama bir gün ayrılmak istediğini söyledi. Tabi ki bu o kadar da kolay değildi çünkü çok şey biliyordu ve biz de öylece çekip gitmesine izin veremezdik. O seçimini yaptı, kaçtı, kayıplara karıştı. Anlayacağın gibi, onu bulduk ve gerisini zaten biliyorsun. Dolayısıyla bizim emirlerimiz doğrultusunda nefes alacak, ona göre hareket edeceksin. Şimdi senden istediğimiz onun yerini alman. Tabi ki bu senin inisiyatifinde değil. Seçeneğin olmadığını belirtmek isteriz. En büyük beklentimiz kocanın düştüğü hataya senin de düşmemen! Bunu bir tehdit olarak algıla ya da algılama. O senin problemin.

Kızına gelince. Onu merak etme. İyi bakıldığından emin olabilirsin. Onu göreceksin ama bu şu an mümkün değil. Öncelikle bizim için yapman gereken işler var. Zamanı geldiğinde sana kızını geri vereceğiz. Bu da değiştirebileceğin bir seçenek değil.

Sonuç olarak artık yeni birçok hayatın, yeni birçok kimliğin olacak. Yani önceki hayatına dair ne varsa hepsini yenileriyle değiştireceksin. En önemli konulardan biri de telefon konusu. Telefonunu yanından hiç ayırmayacak ve sürekli açık kalmasını sağlayacaksın. Çünkü iletişimimiz bu yolla gerçekleşecek. Cep telefonuna gelen mesajlar alacaksın. Bu genelde bir isim, bir adres gibi küçük bilgilerin kullanıldığı bir iletişim yöntemi. Mesajı aldıktan sonra da içeriğine göre de hareket edeceksin. Bu mektubu okuduğuna göre Kaptan'la tanıştın. Onunla irtibata geçmeyecek, biz haber vermeden de asla o adrese gitmeyeceksin. Sana verilen görev zarflarında ihtiyacın olan her türlü bilgiyi bulacaksın. Bilgiyi aldıktan sonra da tüm verilerden kurtulacaksın. *Her şey susar ama delil asla susmaz...*

Bu arada bir miktar para var zarfın içerisinde ve yeni adına düzenlenmiş bir de kredi kartı. Ayrıca yeni kimliğin ve pasaportunu da zarfın içerisinde bulacaksın.

Son olarak hatırlatmamıza gerek var mı bilmiyoruz ama polisten uzak duracaksın. Aksi halde bu durum ne senin için ne de kızın için pek sağlıklı olmaz!

*

Zeynep okumayı bitirdiğinde boş gözlerle zarfın içerisinden masaya dökülenlere baktı. Ama hiç

birini oldukları gibi görmedi. Para, egosunu doyurmaya çalışan bir dolandırıcının aç nefesi gibi kokuyor ve gittikçe bir hayvanın pisliğine daha da çok benziyordu. Kimlikler ise yalanın başrol oynadığı sahte yaşamını anımsatmıştı... Orada öylece masanın üzerindeki bakarken, çürümüş sebzelerden yapılmış bir ana yemeği yiyormuş gibi hissetti kendisini. O an duyduğu o korkunç koku bir daha hiç gitmeyecekmiş gibiydi. Kasmamak için kendisini zor tuttu. Sandalyeyi geriye itip bu çöp yığınının uzaklaştı. Kalktı, birkaç adım attı, sonra durdu. Geri döndü ve haksızlığa uğramış bir çocuk gibi bu kirli oyunu bozdu. Masanın üzerinde ne varsa hepsi oyundan diskalifiye olmuşlardı. Zeynep'in soluk borusu hıçkırıklara boğulmadan önce, "Sizin oyuncağımız değilim ben! Her şey yalan, her şey... yalan!" cümleleriyle yankılanmıştı. *O an söylenen yalanların mum alevinde nice şehirler aydınlanır ve kor yağmuru düşer masum yüreklere / O an söylenen yalanların mum alevinde nice masumlar yitirilir ve kor yağmuru düştükçe büyür büyük yangın...*

Zeynep ne kadar ağladığını, bilemedi. Gözlerini açtığı anda fark etti pencereye doğru diz çöktüğünü ve o an ilk defa kendisini bu kadar çaresiz hissetti. Avuçlarını birleştirirken, dudaklarında bir yemin beliriverdi: "Sevgili kızım, meleğim, seni bulacağım, yemin ediyorum!" dedi sesinin tonuna ve vurgusuna dikkat etmeksizin. Nasıl çıktığı değil, önemli olan hangi duyguyu beslediği idi ve Zeynep'in annelik duyguları yeniden, yeniden ve yeniden kabarmıştı. Bu, kaybolmayan tek hümanist tarafıydı. Diğer tarafları ise artık vahşi hayvanların içgüdülerini barındırıyordu; Sude'yi bulmak için gerekirse bir köpek gibi iz sürebilir, onu korumak içinse bir kaplan gibi güçlü olabilirdi... *Ceylan yavrusu yakaladığında bir kaplan, tutamaz gözyaşlarını ceylanın annesi / Gökyüzü hiç olmayacağı kadar siyaha bürünür ve o an hiçbir yeşile benzemez gözdeki ağlamaklısı / Sıcaklığın buğusu vursa da gözlerime, görmesem bu yürek parçalayan kareyi; sarı saplı otlara tutunan iskeleti...*

* * *

İrfan, gizli bir şirket için çalışan, uzun süre görev yapmış, birçok riskli görevlerde bulunmuş, kalifiyeli bir ajandı. Otuz üç yaşına gelmişti ve yaklaşık on bir yıldır da bu şirketin pis işlerini yapmaktaydı. Fakat Zeynep'e, birebir insan ilişkilerine dayanan ve sık sık şehir dışına çıkmasını gerektiren, satış danışmanlığına benzer bir pozisyonda çalıştığını söylemişti. Zeynep de o sıralar, İrfan'ın sabah kahvaltısını yaptığı kafede çalışıyordu. Tanışmaları ve evlenmeleri de bu bağlantı sayesinde gerçekleşmişti.

İrfan son zamanlarda özellikle Zeynep ile evlendikten sonra yaptıklarından artık nefret ediyor, işlediği suçların için için pişmanlığını yaşıyordu. Daha fazla yalan söylemek istemiyordu Zeynep'e. Eğer yaptıklarını bir gün öğrenirse, Zeynep'in yapacağı ilk iş kendisini terk etmek, ardından da polisi aramak olacağını biliyordu. Çünkü Zeynep'e ait ilk öğrendiği şey yalandan nefret ediyor olmasıydı.

Zeynep'i çok seviyor ve onunla çok mutluydu. *Kan damardan, gönül sevdiğinden vazgeçmemiş / Yalanda olsa sevmiştim seni, halim vazgeçememiş...* Kendisini tüketecek olan şeyin hapse girmek değil, Zeynep'ten ayrı kalmak olacağını biliyordu. Şimdi bir de can paresi Sude vardı ve buna izin vermeyecekti.

Zeynep'in de Sude'ye hamile olduğunu öğrenince daha fazla gecikmeden ayrılmak istediğini söyledi. Bunun kolay olmayacağını ve çok şey bildiğinden dolayı rahat bırakılmayacağını kendiside çok iyi biliyordu ama buna mecburdu. Eğer görev aldığı işlerle ilgili herhangi bir sorun yaşanırsa bundan kendisinin sorumlu tutulacağını ve artık o saatten sonra kendisine sorulacak tek sorunun, 'Ölmeden önceki son isteğin ne?' olacağını, hatta bu sorunun sorulmayabileceğini de bizzat kendisi tecrübe ettiğinden çok iyi biliyordu. İrfan kendi canından bir yaşam müjdesi almış ama aynı zamanda da bir ölüm tehdidi almıştı. Nihai kararlar işinden ayrılmış, tercihini ailesi yönünde kullanmıştı. Ve İrfan yaptığı bu seçimin sonucunda, hayatının bir gece yarısında gözlerini kapamıştı. *Eğer bir sırrın varsa onu öldürmelisin, yoksa o seni öldürür!..*

Zeynep pencere kenarına oturmuş ve sessiz sedasız, İrfan' la konuşuyordu: 'Senden nefret etmeli miyim, bilemiyorum. Benim için hayatından vazgeçtin, ölümü göze aldın. Ama bu yeterli değil İrfan, yeterli değil! Peki ya sevgili küçük kızını hiç düşünmüş müydün? Burada olsaydın keşke, yanımda, yanımda olsaydın da kendini savunabilseydin. 'Hayır!' deseydin tüm bu yalanlara, iftiralara... 'Hayır! Hepsi birer yalan!' deseydin ama yoksun artık. Her zaman olduğu gibi yine gözü kapalı inanırdım sana, tüm kalbimle... ama yoksun işte ve daha da kötüsü senden geriye kalan sadece sahte bir hayatın yalanları... her şeyin yalanmış! Aşkın da, sevgin de, sözlerin de... her şey... yalanmış, yalan!..' *Ve yalanı bulduk sonra her kaçamağa yalan dedik / Kolayca sıyrıldık her şeyden ve kısacası her şeyimizle yalan olduk...*

Bir hafta sonra...

Tak tak...

Zeynep ilk kez, kapının çalınma sesini bu kadar sakin karşıladı. Ama yine de, “Kim o?” demeyi ihmal etmedi.

“Kurye.” Zeynep bu sesi tanımıştı. Geçen hafta telefonu getiren de aynı kişiydi. Zeynep kapıyı açar açmaz,

“Kimliğimi görmek ister misiniz?” dedi gülümseyerek. Delikanlı da aynı tebessümle cevapladı:

“İmzanız yeterli, Çiğdem Hanım.” Zeynep imzalanması gereken yeri bildiğini ima eden kararlı bir şekilde hareket edince, delikanlı bir şey söylemeden dosyayı ve kalemi Zeynep’e uzattı. Zeynep bir önceki imzasını hatırlamak için biraz düşündü. Sonra o imzayı anımsatan bir şeyler karaladı. Dosyayla birlikte kalemi alan delikanlı,

“İçeri taşımamı ister misiniz?” diye sorunca, Zeynep dizüstü bilgisayarını fark etti.

“Teşekkürler, sanırım taşıyabilirim.”

“Peki, kontrol etmek ister misiniz?” diye bir soru daha sordu delikanlı.

“Sağlam görünüyor, sorun çıkacağını sanmıyorum.”

“O halde size iyi günler, Çiğdem Hanım.” Zeynep’in bu kez verdiği ‘iyi günler’ karşılığı delikanlı tarafından çok net duyuldu.

İçerisinde dizüstü bir bilgisayar olan kargoyu içeri alan Zeynep kapıyı kilitledikten sonra kutuyu taşıyıp masanın üzerine bıraktı. Sabah saat 10.10 da gelen bilgisayardan yaklaşık yarım saat sonra telefona gelen mesajda, tek bir kelime ve bir de saat vardı: ‘Kaptan, 13.00’

Zeynep şu anda 101. Cadde üzerindeki 11 numaralı hırdavatçı dükkânında, Rıza’nın kendisine vermiş olduğu zarfla birlikte oturmaktaydı. Rıza konuşuyor, Zeynep bir öğrenci gibi dinliyordu.

“Bu senin ilk görevin, biliyorsun. Sana tavsiyem, sakin olman. Korkup, heyecanlanacak bir şey yok. Gerekli güvenlik olacak. Sen sadece sana verilen görevine odaklan.” Zeynep geldiğinden beri tek bir kelime dahi konuşmamıştı. Bu durum Rıza’nın dikkatini çekmişti.

“Hayırdır, ağzını bıçak açmıyor, Çiğdem.” Zeynep’in konuşmama eylemini sürdüreceğini anlayan Rıza ayağa kalkıp,

“Peki, sen bilirsin. Şimdi iş zamanı... hadi bakalım.” dedi. Zeynep gitme vaktinin gelişini sessiz sevinç çılgınlıklarıyla karşılaşmıştı. Rıza'nın yanından ayrıldıktan sonra eve gitti. Eve girer girmez kendisini kanepenin üzerine attı. Ayaklarını uzatıp bir müddet öylece düşüncelere daldı. Rıza'nın söylediklerini düşünüyordu: ‘korkma, heyecanlanma, sakin ol!..’ Bunların hepsi olacaktı; ama Zeynep’i bunlardan hariç başka bir duygu daha sarmıştı; Sude’yi kaybetmek.

Kanepeden kalkıp, çantasından, Rıza'nın verdiği zarfı aldı. Evirdi çevirdi, ağırlığını tarttı. Zarfı açarken, duyduğu his midelerini bulandırmıştı. Mutfığa gidip bir bardak su içtikten sonra zarfın içerisinden çıkan diski, bilgisayarın sürücüsüne taktı ve ekranda başlayan videoyu izlemeye başladı.

*

‘Fotoğraftaki adam, DİAŞ Holding’in mali danışmanı ve yönetim kurulu başkanıydı. Adı, Mehmet Üzen. Bundan üç hafta önce öldürüldü. Faili meçhul. Polis hala olayı araştırıyor. Ama başkanın sabrı taşmış durumda. Bir an önce çözülmesini istiyor. Bu yüzden de bizimle irtibata geçti. Senin görevin ise bu diskteki fotoğrafları ve bilgileri Başkan’a ulaştırmak. Buluşmanın nerede, ne zaman ve nasıl olacağıyla ilgili detayları daha sonra bildireceğiz.’

*

Zeynep diski izledikten sonra, bir sonraki adım için beklemeye başladı. Bu bekleme ertesi gün saat 14.44’e kadar sürdü. Ertesi gün evden çıkmaya hazırlanıyordu ki apartmanın önüne siyah renkte bir araba yanaştı. Arabanın acı firen sesiyle demir kapının çarpma sesi birbirine karışınca, insan bakacak başka bir yer bulmakta güçlük çekiyordu; merak seviyesi tavan yapmıştı. *Merak, ölümü tatmayı göze aldırarak kadar etkili bir zehir...*

Apartmandan koşar adım çıkan Zeynep’in topuk sesleri, arabanın arka kapısı açılır açılmaz kesilmişti. Zeynep görüntülenmemek için olabildiğince hızlı, arabaya giriş yapmıştı; ama arabanın giderkenki patinaj çeken lastiklerinin yerde bıraktığı izler buna imkân tanımamıştı.

Mahallelinin olup biteni yavaş çekimde izleme şansı olmamıştı ama yorumları çoktan manşetlere taşınmıştı bile. İki ev aşağıdaki, renk renk menekşelerin olduğu demir parmaklıklılı pencerenin hemen altında oturanların en meraklısı, cazgırı ve diğerlerinin söyledikleri gündemin ana başlıklarının altına ince kırmızı bir hat çekmişti.

“Saçlarını mı boyatmış?”

“Tam da göremedim ki... O mu, değil mi?”

“Kimi, kimsesi var mıymış acaba?”

“Var, yok... bize ne ya, kimse kim!”

“Çiçek gibi kız ama...”

“Ne de çiçek ya...”

“Sen, kendine bak, elalem ile uğraşacağına.”

“Ne varmış benim halimde? Asıl sen kendine bak!”

“Gül gibi kız işte.”

“Herkes anasının karnından gül doğmuyor ya...” Söylenen bu son söz, sessizliği sağlamıştı. Herkes anasının karnından gül doğuyordu ama zamanla bu gülün etrafını dikenler sarıyordu ve kan, damardan akarken, gözyaşına hiç mi hiç aldırmıyordu. *Bir gülü çevrelemiş dikenler; gülün dilinde: ağyar / Bir diken çevrelemiş güller; dikenin dilinde: ah yâr...*

* * *

Mavi demir kapılı binanın önünden ayrılan ve şu anda sahil şeridinde yol alan siyah araba köprüünün altında yavaşlayıp, durdu. Şoför mahallinden inen uzun boylu genç adam, belindeki silahla, ona ait bir organmış gibi normal hareket ediyordu. Zeynep'in inmesi için kapıyı açtığı anda Zeynep'in gözleri silaha kilitlenince, genç adam, ceketinin ön düğmesini ilikledi. Daha sonrada mevkisine geri dönüp, beklemeye başladı. Zeynep araçtan inip, elinde siyah bir çanta olduğu halde orada beklemekte olan başka bir siyah araca bindi. Hemen konuya giren Bayan Ajan, Başkan'ın samimi tokalaşma teklifini görmezden geldi. Siyah çantanın içerisindeki dizüstü bilgisayarı çıkarıp 'power' tuşuna basan Bayan Güzel, krem renkli ceketinin altına giydiği beyaz gömleğinin sol üst cebinden çıkardığı disk sürücüyü taktıktan sonra, şifreyi girerken, yanında bulunan ellili yaşlarındaki kır saçlı ve göbekli adamın gözlerinden olabildiğince sakınıyordu.

“Şimdi...” diyerek, patron kılıklı adamın daha önce boş gözlerle izlediği ekrana bakması gereken zamanın asıl şu an olduğunu belirten Zeynep, 'enter' tuşuna basmadan önce de,

“Hazır mısınız?” dedi ve Başkan'ın, derin bir nefes çekerek:

“Evet, hazırım.” sözlerinin ardından tuşa bastı. Ekranda beliren fotoğraflar, Başkan'ın hafızasındaki isimler ve olaylarla çok yakından bağdaşınca, Başkan ister istemez hayretini belirtircesine:

“Hayır! İşte bu mümkün değil!” dedi.

“Her şey mümkün, Başkan... bu sizin...” Zeynep en son söylediği kelimeyi uzatmıştı ama dili tutulmuş olan Başkan'ın, noktalı yerleri dolduramadığını görünce devam etti.

“Evet, dediğim gibi, her şey mümkün! Sizi öldürmek için tutulan fakat bir aksilik sonucu yönetim kurulu başkanınızı öldüren kiralık katil, sizin oğlunuz Cihan Bey'in yardımcısı tarafından kiralanmış. Bu belgede de, cinayetin ertesi günü oğlunuzun banka hesabından kiralık katilin hesabına aktarılan para miktarını görebilirsiniz.”

“İnanamıyorum! Oğlum olamaz, olamaz! Bunun bir yanlış anlama veya komplo olmadığından eminsiniz, değil mi?”

“Kesinlikle, evet!”

“Bilemiyorum...”

“Bir cevap vermeniz gerekiyor. İşi yapmamızı istiyor musunuz?”

“Bir dakika, lütfen... bu olası değil... ayrıcalıklı bir durum... yani... biraz zamana ihtiyacım olacak...” Başını elleri arasına alan Başkan, adeta yıkılmıştı. Kolay değildi karşı karşıya kaldığı durum. Çok az insanın başına gelebilecek bir olay yaşamıştı. Bu düşünceler içerisinde boğuşurken, kendisini toparlayıp, Zeynep'e, edindiği bu bilginin karşılığı olarak şirketle anlaştığı, içerisinde para olan parlak gri çantayı uzatırken:

“Her şey için teşekkürler.” dedi ve Zeynep’in inmesini bekledikten sonra şoföre:

“Holdinge gidiyoruz.” emrini verdi. Başkan’ın aracı ayrıldıktan sonra Zeynep de geldiği siyah arabayla birlikte oradan ayrıldı.

Zeynep ilk görevini tamamlamış, Sude’ye uzanan yolda küçük bir adım atmıştı. Bu adımı atmak Zeynep için önemli olduğu kadar acı vericiydi de; ama her şeye rağmen katlanacak, ne gerekiyorsa yapacak, neyi varsa bu uğurda feda edecekti.

“Ok yaydan çıktı.”

“Efendim, bir şey mi dediniz, anlayamadım?” Şoför, Zeynep’in, kendisine seslendiğini düşünmüştü.

“Yok, hayır.”

“Efendim, sanırım takip ediliyoruz.” Zeynep, arabanın arka camından baktı.

“Ticari taksi mi?”

“Hayır, efendim. Siyah renkli camları olan, siyah araba.”

“Göremiyorum.”

“İşte efendim, tekrar bakın!” Zeynep bu sefer görmüştü; şoförün sol aynadan görmeye çalışırkenki tarif ettiği arabayı.

“Kaptan’ın oraya ne kadar kaldı?”

“Geldik sayılır.” Zeynep’in bulunduğu araç, Rıza’nın hırdavatçı dükkânının bulunduğu sokağa dönünce, takip eden siyah araç, peşlerinden gelmeyerek, doğruca yoluna gitti.

Rıza, dizüstü bilgisayarını ve para çantasını masanın üzerine bırakan Zeynep’i tanımakta biraz güçlük çekti.

“Çiğdem?!”

“Evet.”

“Bir an için tanıyamadım. Saçını mı boyadın?”

“Evet.”

“Güzel olmuş.” Zeynep yüzünü buruşturdu; Rıza tarafından beğenilmek son isteği bile olamazdı. Duymazdan gelerek bir sigara yaktı ve dumanı Rıza’ya doğru üfledikten sonra konuştu.

“Sanırım, vazgeçti.”

“Kim, neden vazgeçti?”

“Kim olacak... Başkan tabii ki. Öldürülmek istenenin kendisi olduğunu ve bunu da oğlunun planladığını öğrenince kalp krizi geçirecekti neredeyse.”

“Peki, bir cevap vermedi mi?”

“Hayır, dedim ya, şimdilik vazgeçmiş. Zamana ihtiyacı varmış.”

“Keyfi bilir. Ben paramı almışım, gerisi beni ilgilendirmez.”

“Senin için paradan başka bir şeyin önemi yok mu hiç?”

“Bir zamanlar vardı, ama artık yok ve bundan sonrada hiç olmayacak.”

“Bu arada, bir araba bizi takip ediyordu.” Rıza'nın bakışları donuklaştı.

“Ne... takip mi?!” Zeynep, Rıza'nın aksine oldukça sakindi.

“Evet, şoför fark etti. Bir araba, buluşma yerinden ayrıldığıımızdan beri bizi takip ediyormuş.”

“Atlattınız mı?”

“Sayılır.”

“Ne demek, sayılır?”

“Biz buraya dönünce, peşimizi bıraktı.” Rıza kendi kendine bir şeyler mırıldanırken çenesini sıvazlıyordu. Zeynep daha fazla bu adama tahammül etmeyecekti. Rıza'nın taciz edici bakışlarından birine daha tanık olmamak için gözlerini kaçırarak:

“Ben, çıkıyorum.” dedi ve henüz yarı olmamış sigarasını kül tablasına basıp, kapıya yöneldi.

“Dur, bir dakika! Daha sorularım bitmedi. Takip edenin yüzünü görebildin mi ya da arabanın plakasını alabildin mi?”

“Dedim ya, ben bir şey görmedim. Şoförle konuş. Gidiyorum ben.” Rıza, Zeynep'in bir şey görmediğine ikna olunca:

“Tamam, ben şoförle konuşurum. Bu arada sen de dikkatli ol!” dedikten sonra ekledi:

“Seni yolcu edeyim.” Zeynep, Rıza'nın bu misafirperver yaklaşımına:

“Sen, paravan işinle ilgilen. Şu sıralar inşaat sektöründe patlama bekleniyormuş, bakarsın zengin olursun.” dedi sırıtarak ve dükkândan ayrıldı.

***

Kırmızı güller... Çiçekçi çocuğun sepetinde sadece kırmızı gül vardı. Nedenini kimse bilmiyordu. Kimse de çiçekçi çocuğa bunu sormamıştı. Sorsalar bile çiçekçi çocuğun da verebileceği bir cevabı yoktu. Herkes gibi kendisi de bu sorunun cevabını arıyordu.

Çiçekçi çocuğun, çiçeklerini sattığı köşedeki kaldırım artık kararmak üzereydi; çünkü pastaneci Yaşlı Amca, dükkânını kapatmaya hazırlanıyordu. Kepengi indirirken, korumacı bir tavırla:

“Sende evine git artık, çok geç oldu.” dedi. Çocuk zıpladığı gibi sepeti koluna taktı ve karanlığa doğru koşar adımla gidip kaybolduğu noktada, avını bekleyen bir aslanın keskin ve parlak gözlerini andıran iki ışığın belirmesiyle yavaşlayıp, sol tarafındaki araya saklandı. Arabanın istikameti dikkatini çekmişti. Araba, tahmin ettiği binanın önünde durmuştu. Arabanın peşinden usulca gidip, mavi demir kapıyı görebileceği ve kendisinin de fark edilemeyeceği bir köşede, olacakları izlemeye hazır, beklemeye başladı. Arabadan inen siyah saçlı bayanı, önce tanımakta güçlük çekse de daha sonra tanımıştı. Fakat saçlarını neden siyaha boyadığına anlam verememişti. Oysa önceki sarı saçlarının ona çok yakıştığını düşünüyordu.

Demir kapı kapandığında, araba da aniden çıkıp belirmediği karanlığa benzer başka bir karanlığa, aynı hızla dalıp; kaybolmuştu. Çocuk saklandığı aradan fırladığı gibi soluğu apartmanın önünde aldı. Sepetinden bir gül alarak, demir kapının parmaklıklarına tutuşturdu ve başını gökyüzündeki en parlak yıldıza çevirerek dua etti. Daha sonra küçücük avucunda biriktirdiği o güzel duayı, güzel yüzüne sürdükten sonra geriye dönüp, az önce saklandığı köşenin gizemli karanlığının cebine tekrar girip, düğmesini ilikledi. *Mecaz, gerçeğin farklı aynalardaki sureti...*

* * *

Zeynep bugünün yorgunluğunu ve yoğunluğunu değil, sanki son bir haftanın tüm ağırlığını üzerinden atmak için kahvesini alıp, pencerenin kenarına oturdu. Kalktı, kanepeye oturdu. Tekrar kalktı, dolandı, oturdu... olmadı, yapamadı... kendisine huzur verecek bir yer bulamadı. En sonunda her zaman olduğu gibi yine pencere kenarında karar kıldı ve penceresine sığıdığı kadarıyla dünyayı seyre daldı.

Akşamın geç saatleriydi. Sadece birkaç ev uyanıktı. İki kaldırımında da sıra sıra uzanmış olan apartmanların çevrelediği düz bir vadiyi andıran sokağı seyrediyordu. Epey ilerden bulunduğu apartman yönüne doğru, bir arabanın yaklaştığını gördü. Arabanın farları gözlerini kamaştırmıştı; fakat bu fazla uzun sürmedi. Çünkü araba o noktada farlarını kapatmış ve ardından da durmuştu. Zeynep sadece arabanın beyaz renkte olduğunu seçebiliyordu. Diğer ayrıntılar karanlıktı. Sokak lambalarının ışığından biraz olsun faydalanabilirdi ama ışın aksi yönü, arabanın bulunduğu noktadaki lamba kırılmış, yanmıyordu. Dışarıda dolunay olmasına karşın, araba bu kez de apartmanların gölgesinde kalmıştı. Tüm aksilikler üst üste gelmişti. *Geldi mi üst üste gelir, geldi mi üstüne üstüne gelir...*

Zeynep'in içine garip bir şüphe doğmuştu; tedirgin olmaya başladı. Avuç içleri terlemeye başlayınca, kahve fincanını bırakıp, bir sigara yaktı. Sigaranın alevini olabildiğince saklamaya çalışarak, perdenin arkasından arabayı gözlüyordu. Araba olduğu yerden bir santim bile kıvıldamamış ve arabadan bir kişi dahi inmemişti. Belki kendisiyle ilgili olmayabilirdi ama ortada şüpheli bir durum vardı. Zeynep korku içinde ve her an bir şey olacakmış hissiyle arabayı gözlemektense, polisi arayıp, ne olup bittiğine bakmak istedi. Cep telefonunu almak için kanepenin üzerinden sehpaye uzanınca, on dakikadır hareketsiz duran arabanın motor gürültüsünü duydu. Arabanın farlarından fark edilebileceğini düşünerek, geri çekildi. İyice perdenin arkasına gizlendi. Arabanın, apartmanın önünden yavaşça geçip gitmesinin ardından, pencereye tekrar yanaştı ve gördükleri karşısında resmen şok olmuştu; ama aynı zamanda da çok rahatlamıştı. Pencere kenarından ayrılıp, derin bir nefes alarak, kanepeye oturdu. Bu sıkıntılı dakikalar kendisini haddinden fazla yormuştu. Bugün için yeteri kadar gerilmişti ve daha fazlasına dayanamazdı. Bir an önce uykuya dalmak için başını yavaşça yastığa koydu. Az daha, gece devriyesine çıkmış ve mahallenin güvenliği için bu soğuk havada nöbet tutan polisleri, şüpheli araç diye karakola ihbar edecekti. Çoktan uzaklaşmış olan mavi şeritli, beyaz renkteki polis otosunun kendisini nasıl korkuttuğunu düşünüyordu ve içinden az önceki haline gülüyordu.

Göz kapakları iniyor, Zeynep tekrar açıyordu... Karanlıkta uyumaya korkar olmuştu. Bu yüzden ay ışığının içeri girebilmesi için perdeyi her zaman açık bırakıyordu. Ama çoğu zaman ay ışığı olmuyordu. O gecelerde odanın içerisindeki eşyaların her an canlanıp kendisini boğacakları hissine kapılıyordu. Gözlerini hiç ayırmadan pür dikkat onları seyrediyordu. Bu seyir gözlerinde ağrı ve acıya sebebiyet verse de bundan vazgeçemiyordu. *Korku; insanın neyi, ne zaman ve nasıl yapacağına karar veren cesaretinin kılıcını döven tek ustadır...* Her şeye rağmen yarım saat sonra başını kaldıramayacak kadar güçsüzleşecek; korku ise vücudunu terk edecek ve ruhu uyku âleminde

dolaşmaya çıkacaktı.

“Anne!”

“Sude! Meleğim, sen misin?”

“Anneee!”

“Burdayım, bitanem, sesime gel!”

“Anne, kurtar beni!”

“Durun! Atmayın beni uçurumdan aşağıya, duruun! Ölmek istemiyorum!”

“Kurtar beni, Anne!..”

“Duruunn!..”

Zeynep gece yarısı uyandığında gördüğü rüyayı hatırlamaya çalıştı ama hatırlayabildiği sadece Sude'nin ve kendisinin çığlıkları olmuştu. Uykusu, gördüğü kâbuslardan dolayı sık sık bölünse de her şeye rağmen rüyalarla ayakta durabiliyordu. Kâbuslar çoğunluğu oluştursa da gördüğü sımsıcak rüyalar da yok değildi; hiç olmazsa acıları bir nebze azalıyor gibiydi. Uyandığında nefes nefese oluyor, kan-ter içerisinde kalıyordu. Sürekli gölgeler tarafından kovalanıyor, bir köşeye kısıtılıyor ama sonra her nedense onları takip ederken buluyordu kendisini. Nadir de olsa yakalıyor ama bir türlü peşindeki yüzlerini göremiyordu. Kâbuslardan kurtulmanın tek yolu, uyku hapı kullanmaktı. Bu gece kullanmamıştı ama anladı ki bu gece de ilaç içmeden uyuyamayacaktı. Yanı başında duran sehpanın üzerindeki uyku hapından bir adet alıp, yarım bardak suyla midesinin derinliklerine yolladı. İlacın kana karıştıktan sonra mesajın beyne iletilip, uyuşturucunun etkisini göstermesi yarım saati bulacaktı.

* * *

Bu sabah her zamankinden erken uyandı. Canı ne kahve çekti ne de sigara; fırından yeni çıkmış mis kokulu buharı üstünde sıcacık ekmek çekti. Üzerinde yün yelek, altında pijamasıyla ve ayaklarında terlikle çıktı daireden. Merdivenlerden bir kat inince kim olduğunu bilmediği alt komşusunun kapısının önünden geçerken, ‘Burada kim oturuyor, acaba?’ diye geçirdi içinden. *Açmadan bilemezsin, bilmeden öğrenemezsin, öğrenmeden anlayamazsın...*

Zeynep bir dakikadan biraz daha fazla bekledi kimin oturduğunu bilmediği bu dairenin kapısı önünde. ‘Nasıl olsa bir gün karşılaşırız, o zaman konuşurum.’ diye devam etti düşüncelerine. Merdivenlerden indikten sonra dış kapıyı olabildiğince sessiz açtı ve doğruca fırına gitti. Ekmekler tahmininden ılıktı ama kokusu hatırladığı gibiydi. Koklaya koklaya binanın önüne geldiğinde dayanamayıp ekmeğin ucundan bir parça kopardı. Lokmayı yutmamıştı ki dış kapının parmaklıklarına tutuşturulmuş kırmızı bir gül gördü. Gülü eline aldı, kokladı ve o an her yer gülistan oldu. Zeynep’in gözleri güle doyamayan güneş oldu; sesi, güle aşık bülbülünkine benzedi; saçları, gülyaağıyla ıslanmıştı; dudakları gül kırmızısıydı, yanakları da öyle... o an Zeynep gül oldu, gül Zeynep oldu. Zeynep bir goncaydı ve o anda açtı, gül oldu.

Zeynep ekmeği göğsünün üstüne, gülü ekmeğin üstüne, sağ elini gülün üstüne koydu ve kapıyı da sol eliyle; dayanma gücüne karşı itme kuvvetiyle bir üstünlük sağlayarak açtı. Giriş katındaki boş dairenin önünden geçti duraksamadan. Sıra ikinci kattaki dairenin önünden geçmeye gelmişti. Ama bu geçiş ilki kadar kolay olmayacaktı; çünkü bir çift yaşlı göz şu anda Zeynep’in yolunun üzerinde duruyordu.

Beyaz tülbentin kenarlarından firari birkaç tel beyaz saçlı; beyaz saçın altında derin çizgili, beyaz yüzlü; beyaz tenli boynundan ayakuçlarına kadar uzanan beyaz elbiseli ve beyaz elbisenin altında, tabana değen beyaz tenli ayakların sahibi Yaşlı Teyze şu anda mavi demir kapılı binanın ikinci katındaki dairenin kapısı önünde sevgi dolu gözlerle Zeynep’e bakıyordu. Zeynep, karşısındaki göz alıcı bu saf beyazlık karşısında adeta suyun berraklığı nispetinde önce kristalleşmiş sonrasında ise buz tutmuştu; adım atsa kırılacak, ses çıkarsa çatlayacak gibiydi. ‘Bir aynası var mı?’ diye geçirdi içinden. ‘Varsa eğer şu anki haline bakmış mıydı? Baktıysa gençliğini görmüş müydü? Görmüşse o günleri özlemiş miydi? Eğer özlediyse şimdiye değişmek ister miydi?..’ Zeynep’in bu sonsuza kadar gidecekmiş gibi düşündüğü cümlelerine, Yaşlı Teyze’nin,

“Üst kata taşınan sen misin kızım?” cümlesi bir son vermişti. Konuşmalı mıydı yoksa hızlıca geçip gitmeli miydi? Susmalı mıydı yoksa orada öylece kalmalı mıydı? Zeynep ne yapacağına karar veredursun, Yaşlı Teyze aynı soruyu biraz değiştirip tekrar sordu.

“Üst katta oturan sen misin kızım?” Yaşlı Teyze’nin bu sorusu da cevapsız kalmıştı. Yaşlı Teyze sabretti, bekledi ve son bir kez şansını denemek için tam konuşacaktı ki öksürüğe boğuldu. Zeynep’in, halüsinasyon görmediğine kanıt bu öksürük, kendisini, gittiği âlemden geri getirmişti. *Sana ütopyamdan bir avuç ‘ben’ getirdim. Bak bakalım beğenecek misin?..* Yaşlı Teyze nefes almakta güçlük çektiğini ve su içmesi gerektiği anlamında çırpınca, Zeynep’in beton zemine kök salmış ayakları bir anda toprağından sökülüverdi ve açık olan kapıdan içeri girerek mutfağına gitti. Elinde bir

bardak suyla geldiğinde Yaşlı Teyze'yi kapının eşiğine oturmuş ve biraz rahatlamış olarak gördü. Bardağı uzattı. Bardaktaki su yarı oldu. Bardağı bıraktı. Bardakta yarı boşluk oluştu. *Bir yarısı benim diğer yarısı yalnızlığımın / Yüreğimde bir sen bir boşluk, bir sen bir boşluk...*

“Burası soğuk, hadi içeri girelim.” dedi Zeynep, Yaşlı Teyze'nin koltuğunun altına girerek. Yaşlı Teyze bir şey demeden itaat etti. Beraber içeri girdiler. Yaşlı Teyze koltuğu işaret etti. Zeynep küçük adımlarla o tarafa ilerledi ve yavaş hareketlerle çıktı Yaşlı Teyze'nin koltuğunun altından. Yaşlı Teyze koltuğa otururken:

“Sağ ol, kızım.” dedi, yorgun sesiyle. Zeynep başını salladı.

“Ben artık gideyim.”

“Biraz vaktin varsa, konuşup tanışırdık.”

“Şimdi gitmeliyim, ama daha sonra gelir, konuşuruz.” Yaşlı Teyze az önce sorduğu soruyu yineledi.

“Üst katta oturan sensin değil mi?”

“Evet, benim Teyzecim.”

“Adım, Sofia, güzel kızım.”

“Benim de Zeynep.”

“Memnun oldum.”

“Ben de.”

“Kapım her zaman açık Zeynep kızım, ne zaman istersen gelebilirsin.”

“Peki, Teyzecim, size iyi günler.”

“Sana da güzel kızım, sana da.”

Zeynep kapının girişindeki fiskos masasının üzerine bıraktığı ekmele gülü aldıktan sonra kapıdan çıkıp, kapıyı kapattı ve sonra merdivenleri çıkmaya başladı. Dairesine gelince yeleşinin cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. İçeri girdikten sonra ekmeği ve gülü masanın üzerine bıraktı. Sonra evde vazoya koyuldu. Bulamayınca mutfağa gitti. Büyük bir bardağa su doldurmuş olarak geri döndü. Gülü aldı bardağa koydu, bardağı aldı pencerenin kenarına koydu. Pencere kenarı ise fırtına da yolunu kaybetmiş Zeynep'e sığınılacak bir koydu ve Zeynep bu sessiz koyda şu anda Yaşlı Teyze'yi düşünüyordu.

İşte tam da bu yüzden

Yaşı belki yetmiş belki de yetmiş beşti ama seksen değildi. Bir insan ömründe her yaşın ayrı bir güzelliği olduğu söylenir de her güzelliğin bir yaşı olduğu neden söylenmez? Hem güzelliğin zamanla azaldığı ve yaşın arttığı halde, neden güzelliğe kıymet verilir de yaşa verilmez? Yaşa hürmet gösteren vardır da, ‘Yaşınıza hayran kaldım, ne güzel de yaşlısınız.’ diyen hiç yoktur. Zeynep düşüncesinin tam da bu noktasında durdu ve Victor Hugo’nun bir şiirindeki güzellikle ilgili bir mısrayı hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Onun yerine lisedeyken edebiyat öğretmenin, okunması için zorladığı, ‘Sefiller’ ya da ‘Suç ve Ceza’ romanlarından neden ‘Sefiller’i seçtiğini düşündü. Sonra ‘Sefiller’i seçmek yerine ‘Suç ve Ceza’yı neden seçmediğini bulmak daha mantıklı geldi.

Seçmemişti çünkü suçluydu. İşlediği suçun zamanla unutulmasını ümit ediyordu. Suçunu itiraf etse ceza alacağını biliyordu. İşte tam da bu yüzden edebiyat öğretmeni, ‘Bu iki romandan biri mutlaka okunacak!’ demezden evvel Zeynep, annesinin çantasından para aşırırmıştı. İşte tam da bu yüzden sefil bir hayat yaşadığına inanan her genç gibi Zeynep de sonunu düşünmeden hareket etmişti. Nasıl ki etkiye tepki, tepkiye tepkime varsa her suçun da bir cezası vardı ve Zeynep bunu çok iyi biliyordu. Her çocuk gibi suçlu da olsa suçsuz da olsa birçok ceza almıştı. ‘Sefiller’ romanında ilk kez duyduğu kürek cezasının, işlenen suçta nazaran aşırı olduğunu düşünmüştü o zamanlar; ama şimdi psikolojik cezanın fiziksel cezanın yanında hafif kaldığını idrak etmişti, bizzat tecrübe ederek.

İşte tam da bu yüzden Yaşlı Teyzeye gidecekti; yalnızdı...

İşte tam da bu yüzden Yaşlı Teyzeyle konuşacaktı; bunalmıştı...

İşte tam da bu yüzden, işte tam da bu yüzden...

* * *

Zeynep'in aklında biriyle konuşma isteğinden fazlası vardı; içini dökmek, sıkıntılarını paylaşmak, birine yaslanıp ondan güç almak, çıkış yolunu bulmasını sağlayacak öğütler almak... *Hüznü ikiye bölüp, sevinci iki ile çarpmak istiyorum / Eşittir'imın karşılığını, denkliğimi istiyorum...* Sofia Teyze, Zeynep'in ilk ve tek tercihiydi. Artık açılmalıydı yoksa artan gerilim eninde sonunda Zeynep'i tutunmaya çalıştığı hayattaki bağlardan koparacak, uçsuz bucaksız uzay boşluğunda yitip gitmesine sebep olacaktı.

Zeynep, Sofia Teyze'nin kapısını çaldıktan kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Zeynep o an bir ferahlama hissetti. Bu hisse sebep, Sofia Teyze'nin gülen gözleriydi.

“Hoş geldin, güzel kızım.”

“Hoş bulduk, Sofia Teyze.”

“Kapıda kaldın, geçsene. Yeni, ıhlamur koymuştum sobanın üzerine. İçeriz şimdi sıcak sıcak... Sonbaharda ve kışın hep hazırdır ıhlamurum... şöyle oturabilirsin.”

“Teşekkürler.”

“Tekrar hoş geldin kızım, nasılsın bakalım?”

“İyiyim, sağ olun, siz nasılsınız?”

“Çok şükür.”

“...”

“Çay bardağında mı içersin, yoksa?”

“Fincanda olursa.”

“Buyur, kızım.”

“Zahmet oldu.”

“Ne zahmeti.”

“Teşekkürler.”

“Ee anlat bakalım. Kimsin, nesin, peri misin, melek mi?”

“...”

“İstersen önce ben biraz kendimden bahsedeyim, he, ne dersin?”

“Siz bilirsiniz.”

“Adım, Sofia. Göçmenim. İki sokak aşağıda ahşap bir evde büyüdüm. O ev yanınca Marko Amcan bu daireyi satın aldı bana. Son on yıldır da burada yaşıyorum. Marko Amcan göçeli de o kadar oldu.”

“Eşiniz mi?”

“Evet, hem eşim hem eşitim.”

“Eşinizi özlüyor musunuz?”

“Evet, ama çok az kaldı kavuşmamıza.”

“Nasıl, anlayamadım.”

“Artık yaşlandım, kızım. Fazla zamanım kalmadı.”

“Öyle söylemeyin.”

“Biz ne dersek diyelim sonuçta vakti zamanımız belli.”

“Evet, haklısınız. Peki, başka kimseniz yok mu, çocuklarınız falan?”

“Bizim hiç çocuğumuz olmadı, yavrum.”

“Çok üzgünüm, sormamalıydım.”

“Sakıncası yok kızım. Olsa güzel olurdu ama olmadı işte. Nasip etmedi Yaratan. Ben çok konuştum. Anlatmak istersen, şimdi de seni dinlemek isterim.”

“Nerden başlasam, nasıl anlatsam, bilemiyorum.”

“Gönlün ne anlatmak istiyorsa onu anlat, kızım.”

“Adım... Zeynep. Annem beni dünyaya getirdikten hemen sonra hayata gözlerini yummuş.”

“Başın sağ olsun. Allah rahmet eylesin. Peki ya baban?”

“Babamın hikâyesi biraz uzun.”

“Vaktimiz bol, sen anlatmak istersen, ben dinlemeye hazırım.”

“On iki yaşındaydım. Babamın otuz üçüncü yaş günüydü. Her yıl olduğu gibi bu yıl da unutmuş

olarak gelecekti eve. Sabah işe giderken hatırlatmış olsaydım bile akşama kadar unutacak kadar yorulacağımı biliyordum. O yüzden hiçbir şey söylemedim. Okul dönüşü, bir haftadır biriktirdiğim harçlığımla küçük bir pasta ve biri kısa diğeri uzun iki mum aldım. Kısa olanı benim, uzununu ise babam içindi. Babamın gelmesine az bir süre kalmıştı. Mumları pastaya dikmiş, ışıkları da söndürmüş bekliyordum. Merdivenlerden çıkarken ki ayak seslerini duyunca hemen mumları yakacak ve babam içeri girer girmez de koşarak boynuna sarılacak ve ‘İyi ki doğdun, babacığım.’ diyecektim. Ama işten gelmesi gereken saati çoktan geçirmişti. Dışarısı çok karanlık olunca korktum ve ışıkları yakıp pencere kenarında gelmesini beklemeye başladım. Bir süre sonra bizim apartmana yaklaşmakta olan birisini gördüm. Babama benzetmiştim ama o değildi. Yaklaşınca tanıdım. Gelen babamın iş yerinden arkadaşı Hasan Amcaydı. İçim o an cız etti. Kötü bir şey olduğunu hissetmiştim. Kapı çalmadan koşup açtım. Hasan Amcanın gözleri kan çanağıydı. ‘Hasan Amca, babam nerde, neden gelmedi? Kötü bir şey mi oldu?’ diye sordum. Hiçbir soruma cevap vermedi. Sadece ‘Hazırlan, gidiyoruz.’ dedi. Ben hem ağlıyor hem de sorular sormaya devam ediyordum. Ben ne kadar gürültülüysen Hasan Amca o kadar sessizdi. Hasan Amca beni kendi evine götürüp, eşi Ayşe Teyzeye bıraktıktan sonra bir şey söylemeden gitti. Ben hala ağlıyordum. Ayşe Teyze dayanamadı ve babamın iş kazasında hayatını kaybettiğini söyledi.”

“Çok üzüldüm, yavrum. Başın sağ olsun tekrar. Allah gani gani rahmet eylesin.”

“Saolun.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“O günden sonra beni büyüten onlar oldu. Sonra ben liseyi bitirince daha fazla onlara yük olmak istemediğimi, çalışmak istediğimi söyledim. Hasan Amca emekli olmuştu. Ne zamandır da köye yerleşmek istediklerini dile getiriyorlardı. Zaten benim liseyi bitirmemi beklemişlerdi. Onlarla beraber gitmem konusunda çok ısrar ettiler ama ben burada kalmayı tercih ettim. Vedalaştığımız da on sekizimden gün almıştım.”

“Daha sonra görüştünüz mü?”

“Evet, görüştük. Bir kere ben gittim yanlarına. İki kere de onlar geldiler. Mesafe uzak olduğu için çok sık görüşemedik. Son kez, ben İrfan’la evlendiğimde gelmişlerdi.”

“İrfan, kocan, o nerde şimdi?”

“Öldürüldü.”

“Nasıl, anlayamadım?!”

“Şimdilik bundan bahsetmesek olur mu?”

“Tamam, yavrum. Kusuruma bakma. Hasan Amca, Ayşe Teyze, seni aramış olmalılar.”

“Bilemiyorum. Düğünden sonra köye döndüklerinden yaklaşık bir sene sonra bir mektup aldım. Hasan Amcaya kanser teşhisi koymuşlar. Ayşe Teyze, Hasan Amcanın son kez, beni görmek istediğini yazmıştı. Gitmeyi çok istedim ama Sude’ye hamileydim. Gidemedim. Sonra ölüm haberi geldi.”

“Allah rahmet eylesin. Peki, Ayşe Teyzenden bir haber alabildin mi?”

“Mektup yazdım ama cevap gelmedi.”

“Doğumdan sonra gitmeyi düşünmedin mi?”

“Çok istedim ama cesaret edemedim. Sude’ye bir şey olur diye, korktum.”

“Anladım, kızım.”

“Kaybettiklerimin acısı hala çok taze, Sofia Teyze. Bu hayatta bir tek onlar bana sahip çıkmıştı ama ben Hasan Amca’nın cenazesine bile gidemedim.”

“Ağla, yavrum... açılırsın.”

“Bu hayatta tüm sevdiklerimi bir bir kaybettim.”

“Seni çok iyi anlıyorum, yavrum.”

“Onları çok özlüyorum. Dayanacak gücüm kalmadı artık. İrfan’ın yokluğuna belki ama Sude’nin yokluğuna dayanmamam!..”

“Sude, kızın olmalı.”

“Evet.”

“Sude’nin bir fotoğrafı var mı?”

“Evet, bir tane var sadece ve yanımdan hiç ayırmıyorum.”

“Görebilir miyim?”

“Tabi.”

“Çok tatlıymış. Aynı sen, maşallah.”

“Ben buna acıya nasıl dayanacağım, Sofia Teyze?”

“Dayanmalısın, kızım! Dayanmalı ve kendini bırakmamalısın! Sana her şeyden, herkesten çok ihtiyacı olan o küçücük yavrun için, dayanmalısın!”

“Şu anda nefes alabiliyorsam zaten onun sayesinde alıyorum inanın. Ama onu benden kaçırdılar, saklıyorlar. Ona nasıl kavuşacağım, onu nasıl bulacağım, bilmiyorum.”

“Kim bu insanlar?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim, kocamın, kirli işlerini yaptığı bir Şirket oldukları.”

“Polise haber verdin mi?”

“Veremem.”

“Neden?”

“Eğer, polise gidersem, beni, kızımı öldürmekle tehdit ettiler.”

“Peki, tek başına bu kalpsiz insanlarla nasıl baş edeceksin. Kızını onlardan nasıl kurtaracaksın?”

“Ben de bilmiyorum... ama bir gün... mutlaka kızıma kavuşacağım, mutlaka!..”

“Ben nasıl yardım edebilirim?”

“Şu anda bana kimse yardım edemez.”

“Senin ve kızın için dua edeceğim, o halde.”

“Teşekkürler, eksik olmayın.”

“Derdi veren muhakkak, şifasını da verecektir.”

“Umarım.”

“Umudunu hiçbir zaman kaybetme kızım! Bir kapı kapanır, bir diğeri açılır.”

“Kapılar hep üstüme kapanıyor.”

“Kapanan her kapı, açılacak olan yeni bir kapıya işaretler. Biri kapanmadan da diğeri açılmaz. *Birçok gizli kapılar vardır; ardına kadar açık, bizi beklemekte / Ve bizler aciz, kör, biçare beklemekte...* Daha öncede dediğim gibi, yavrum... Hayat akıp gidiyor ve bu akışkanlık, kuraklığın kucagında kavrulan ve yatağında ölmeyi bekleyen bir akarsuyun damarlarındaki su gibi akıyor maalesef; aksine hızlı, coşkulu, acımasız... akıyor. *Aşk, duyulması gereken kişiye değil de hep aksine duyulur / Her diken doğuşunda gül ağlamamıştır, aksine, hep ağlamıştır bülbül...* Bizi de getirdiklerinin beraberinde önüne katıp sürüklüyor ve uçsuz bucaksız mavi bir çöle; denize döküyor ve diyor ki: Yönünü bul, bulabilirsen!”

“Sizi de kendi derdimle bunalttım.”

“Olur mu hiç, o nasıl söz!”

“Teşekkür ederim, gerçekten. Paylaşmak iyi geldi. Ne zamandır içimi dökmemiştim.”

“Seni o kadar iyi anlıyorum ki...”

“İnsan zor anlarında hayata bağlanacağı bir sebep arıyor.”

“Bir yerde bir sıkıntı var ise, o sıkıntının yanında veya etrafında mutlaka bir çözümü vardır.”

“Umarım, dediğiniz gibidir. Ben artık kalkayım, geç oldu.”

“Benim de ilaçlarımı alma vaktim geçmiş.”

“İhlamur için teşekkür ederim. Gerçekten de lezzetliydi. Elinize sağlık.”

“Afiyet olsun, yine gel, her zaman beklerim, güzel kızım.”

“Gelmeye alışırım. İyi akşamlar size.”

“Hayırlı akşamlar, kızım. Allaha emanet ol!”

“Siz de...”

Zeynep, Sofia Teyze ile konuşmasından sonra ilk defa huzurlu uyudu. Oldukça rahatlatmıştı. Sanki yıllardır tozu hiç alınmamış lamba ovulmuştu da, soluk olan ışığı artık apaydınlıktı ve etrafını ışıldatmaya başlamıştı. Zeynep’in içinde şimdi öyle bir ışık vardı. Yüreğine umut tohumu ekildiğini hissetmişti. *Ne savaş var umudumuzu tüketecek ne de barış var bize umut verecek...* Bütün her şeyi tüm çıplaklığıyla Sofia Teyzeye anlattığının pek farkında değildi ama onunla karşılaştığı ilk anda duyduğu güven şimdilerde daha da çok artmıştı. Hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğu şu günlerde Sofia Teyze kendisine sımsıkı, sıcacık, samimi bir el-bağı uzatmıştı ve Zeynep bu bağın kesilmesini hiç mi hiç istemiyordu.

* * *

İkinci mesaj, ikinci görev

Sabah uyandığında yataktan kalkmadı. Bir süre kuş cıvıltılarını dinledi. Kuşlar ilk önce hararetleli bir tartışmaya tutuştular. İnce sesli olanlar hiç susmuyordu. Daha gür ve tok sesli olansa, ara ara tartışmaya girip, durumu kontrol altına alıyordu. Zeynep kimin galip geldiğini anlayamadı. Sonunda hepsinin beraber şarkı söylemeye başladıklarını duyunca, şarkıya eşlik etmek istedi ama bir türlü ıslık çalmayı beceremedi.

Bu sabah kahve yerine çay içmek, sigara yerine temiz hava teneffüs etmek istedi. Mutfığa gidip ısıtıcıya su doldurduktan ve ısıtıcının düğmesine bastıktan sonra salona dönüp pencereyi araladı. Yarı belden yukarı dışarı sarkıp havaya dokunmak istedi. Bu hali, ilk defa gördükleri şeylere hayret eden ve heyecanından ne yapacağını şaşırarak çocukları gibiydi. Ama bu seyri sefası fazla uzun sürmedi; çünkü diğer evlerden bakanların bakışları kendisini rahatsız etmişti. İçeri girip pencereyi kapattı. Ardından da perdeyi çekti. O anda kulağına bir melodi çalındı. Telefona bir mesaj daha gelmişti: ‘Kaptan, 13.00’

Zeynep hırdavatçı dükkânına girdiğinde, Rıza gömleğinin kollarını yarıya kadar sıyırmış halde önündeki tepside aldığı koca bir parça eti kemiğinden sıyırmakla meşguldü. Zeynep bu manzarayı; bir sırtlan sürüsü, bir antilobu, etrafa kan ve salyalar saçarak parçalıyormuş gibi gördü. Rıza keyifli görünüyordu. Elinin tersiyle ağzının üzerindeki yağı silişinden bile vahşi bir zevk aldığı belli oluyordu. Hayvansal bir törenin tam ortasında olduğunu düşünen Zeynep,

“Bölmüyorum değil mi?” diye seslendi karşısındaki insan suretine. Rıza paylaşma güdüsünden yoksun olduğu için Zeynep’e yemek teklifinde bulunmadı. Zeynep gelmeyen bu teklife seviniyordu.

“Biraz dolaşmak ister misin dükkânda? Hem o arada ben de yemeğimi bitirmiş olurum.” Zeynep Rıza’ya öyle bir bakış attı ki, Rıza ne kadar yersiz bir teklif yaptığını anladı.

“Tamam, tamam. Hemen sinirlenme. Bekle biraz.” Rıza ellerini, tuz döküp, ovuştururken:

“Tuzun, yağı nasıl emdiğini bilemezsin; selpak gibi.” dedi. Zeynep tepki vermeyince Rıza zemindeki deliğine girdi. Çıktığında elinde bir öncekine benzer sarı bir zarf vardı. Zeynep, üzerinde ‘AJ-55’ yazılı zarfı alırken:

“Bizi takip eden arabayla ilgili bir şey öğrenebildin mi?” dedi. Rıza biraz düşündükten sonra,

“Evet, öğrendik ama sonuç yok.”

“Nasıl, sonuç yok?”

“Şoför, arabayı kullananın bir erkek olduğunu görebilmiş sadece. Bir de arabanın plakasını almış ama ondan da bir şey çıkmadı, araba çalıntıymış.” Zeynep istediği bilgiyi aldıktan sonra elindeki zarfı çantasına atarken:

“Ben gidiyorum.” dedi. Rıza o sırada yarım kalmış yemeğine çoktan dönmüş, hırıltılar çıkarıyordu. Zeynep’i duydu ama ağzı dolu olduğundan dolayı kelimelerle bir cevap veremedi. Tek çıkarabildiği ses ‘hı hı’ nidasına benzeyen bir homurtuydu.

Zeynep dükkândan ayrılıp eve gider gitmez, zarfi açtığında, üç gün sonraki yolculuğunun heyecanını şimdiden yaşamaya başladı. Hep trenle seyahat etmek istemişti ama daha önce bir türlü bu isteğine kavuşamamıştı. Şimdi ise hiç beklenmedik bir zamanda ve hiç beklenmedik bir görev ama çok önemli bir amaç uğruna trenle seyahat edecekti.

* * *

Artıkça-Azaldıkça

Batı Express'i gardan ayrılmak üzereyken yetişti. Zeynep biletinde yazılı olan kompartımana girdiğinde, boş olmasına şaşırmişti. Güvenlik için yalnız seyahat etmesi öngörülmüş olmalıydı. Batı-doğu yönünde ilerleyen trende diğer yolcularla birlikte seyahat eden Zeynep, diğerlerinden farklı bir yolculuğa çıkmıştı. Zeynep'ten başka herkes kendisi için çıkmıştı bu yolculuğa ama Zeynep'in, Sude'den başkasını düşündüğü yoktu. Şirket için yaptığı her şey aslında Sude'ye uzanan bir adımdı. Katlandığı tüm acılar kızı içindi; canından geriye kalan tek varlığı içindi. *Bir tek sen varsın ve 'sen' olan bir tek 'ben' varım...*

Önce etten kemikten bir bedenün üflediği ince, kısa soluklu düdüğün sonrasında demirden bir bedenün gür, uzun soluklu düdüğünün sesi duyuldu. Daha sonra rayların üzerindeki titreşimler artıkça gürültü de arttı, kalplerdeki hüznün artıkça gözlerden dökülen yaşlar da arttı, koyu siyah dumanın koyuluğu artıkça lokomotifin hızı da arttı...

Önce etten kemikten bir bedenün üflediği ince, kısa soluklu düdüğün sonrasında demirden bir bedenün gür, uzun soluklu düdüğünün sesi kesildi. Sonra peronlardaki trenler azaldı, gardaki kalabalık azaldı, banklarda oturanlar azaldı, ışıklar azaldı, sesler azaldı... *Arkada kalır istasyon ve istasyondakiler / Karanlığa doğru ilerler tren ve içindekiler / Döner tekerler sayısız ray üzerinde / Ve döner dünya sayısız hayat üzerinde...*

Kasım ayının son haftasıydı. Kış mevsimine sayılı günler kala hava sertleşmiş, sonbaharın otatlı-sert havası yerini ayaza bırakmıştı. Tren istasyondan ayrıldığında böyle bir havanın içerisindeydi. Zeynep kompartımanda dışarıdakinin aksine sıcak bir havanın içerisindeydi. Zeynep sol yanağını sol eline, elini de cama yaslamış halde pencereden hızla geçmekte olan ağaçları, telefon direklerini, tarlaları, evleri... seyrederken, kondüktör kompartımana girdi.

“Biletler.” Zeynep içeri giren kaba saba adama biletini uzattı. Adam biletin alakasız herhangi bir yerine elindeki aletle bir delik açarken,

“Diğerleri nerede?” diye sordu sorgulayıcı bir tavırla.

“Başka kimse yok.” diye cevapladı Zeynep. O sırada oradan geçmekte olan otuz - otuz beş yaşlarındaki bir adam kondüktörü görünce:

“Memur bey, ben de sizi arıyordum. Boş kompartıman var mı acaba?” dedi.

“Biletiniz var mı?” Ceplerinin üzerinde elini gezdiren adam, mahcup olmuşçasına:

“Vardı aslında ama sanırım düşürmüş olmalıyım.”

“Yolculuk yapabilmeniz için bir biletiniz olmalı.”

“Olmadığını size söyledim.” Kondüktörün yüzündeki ifadede birazdan söyleyeceği cümlenin ayrıntıları çoktan belirmişti; sırtıyordu.

“Size tam bir bilet kesiyorum ve iki kat ücret ödeyeceksiniz.” Adam, bileti olmayan her yolcudan iki kat ücret alındığı biliyordu fakat kondüktörün bu alaylı konuşmasına sinirlenmişti.

“Kaçak muamelesi mi yapıyorsunuz bana?!”

“Bileti olmayan her yolcu bir şekilde kaçaktır, benim için.” Adam daha fazla uzatacaktı ama Zeynep’in, koridordan kompartımana dolan soğuk havadan rahatsız olduğunu fark edince, kondüktöre parayı uzattı. Kondüktör deldiği bileti adama verdikten sonra kompartımandan çıkıp sıradaki kompartımanın kapısını açtığında, elinde siyah bir çanta olan siyah takım elbiseli adam da Zeynep’in bulunduğu kompartımana girmişti.

* * *

Dejavu

Dışarısı alacakaranlıktı. Bay Yakışıklı kompartımanın ışığını açtı. Çantasından bir kitap çıkarıp okumaya başladı. Bayan Güzel ise uzun zamandır gözleri kapalı halde, sol yanağını sol eline, elini de cama yaslamış halde düşünüyordu.

Zeynep kompartımanda, pencere kenarına oturmuş dışarısını seyrederken kompartımanın kapısı açıldı. O yöne bakıp dikkatleri üzerine toplamak yerine, cama yansıyan görüntüyü izlemeyi yeğledi; ama görüntü çok net değildi:

Açılan kapıdan içeri kucığında bir kız çocuğu olan siyah takım elbiseli bir adam girdi. Çocuk, başını adamın omzuna yaslamış uyuyordu. Adam kızı uyandırmamaya özen göstererek yavaşça koltuğa yatırdı. Zeynep, kızın yüzünü daha net görebilmeyi istedi. Bu isteğine engel olamamıştı. Bakışlarını camdan çekip doğruca kıza yöneltti. Yalnız, kızın sarı saçları yüzünü kapattığından göremedi. Sonra adam kızın saçlarını yüzünden çektiğinde kızın gözleri çok tanıdık gelmişti Zeynep'e. Adam kıza bir de 'meleğim' diye seslenince Zeynep'in aklına o an sevgili kızı Sude geldi. Kızı daha yakından görebilmek için yerinden kalkıp, başını uzatmak isteyince tren sallanmaya başladı. Kompartımanın kapısı bir açılıp bir kapanıyordu. Pencere de yuvasından çıkmak üzereydi. Bir ürperti geldi Zeynep'in üzerine, bir titreme hâsıl oldu. Titremesi artıkça sarsıntı da arttı, sarsıntı artıkça gürültü de arttı...

Zeynep, gördüğü bu düştten uyanınca, cama yansımış gözlerini gördü ilk önce. Gözleri, düşünde gördüğü sarı saçlı küçük kızın gözlerinin aynısıydı. O an her şeyi daha net gördü:

Kondüktör deldiği bileti adama verdikten sonra kompartımandan çıkıp sıradaki kompartımanın kapısını açtığında, siyah takım elbiseli adam da elinde siyah bir çantayla Zeynep'in bulunduğu kompartımana girmişti. Düşün de ise aynı adam, omzunda uyuyan sarı saçlı küçük bir kız çocuğuyla kompartımana girmişti.

Siyah takım elbiseli adam siyah çantayı koltuğa koydu. Redingotunu çıkartıp katladı ve çantasının üzerine bıraktıktan sonra pencere kenarına oturdu. Düşün de ise kızı koltuğa yatırmış, redingotunu da çıkartıp kızın üzerine örttükten sonra Zeynep'in karşısına, pencere kenarına oturmuştu.

Şu anda Zeynep, tam karşısında kitap okuyan siyah takım elbiseli adamı süzüyordu. Adam ise bu bakışın farkında değildi. Zeynep aniden,

“Okuduğunuz kitabın adı ne?” diye bir soru sordu. Adam bu soruya cevap verince, bu sefer de adamın okuduğu kitap ilgisini çekmişti Zeynep'in. Kocasını öldürülmüş, kızı kaçırılmıştı ve şimdi de karşısında, az önce rüyasına giren adam oturmuş, 'Bir tetikçinin anıları' adlı bir kitap okuyordu.

“Yazarını da söylememi ister misiniz?”

“Efendim?”

“Kitabın yazarını... söylememi ister misiniz?” Zeynep, ‘Bunların hepsi bir rastlantı mı yoksa bir işaret mi?’ diye düşünürken, adam konuşmasını sürdürdü.

“Göz gezdirmek ister misiniz?”

“Siz rahatsız olmayın, devam edin lütfen.” O gece kimse kimseyi daha fazla rahatsız etmedi.

Sabah ilk uyanan Bayan Güzeldi ama ilk konuşan Bay Yakışıklı oldu.

“Günaydın.”

“Günaydın.” demişti Bayan Şizofren. Karşısındaki adamın, hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu ayırt etmek için de sigarasına uzanırken:

“Ateşiniz var mı, acaba?” diye seslendi. *Düşlediğim hayalden başkası değil biliyorum, daha başka ne dileyebilirim bilmiyorum...*

“Kahvaltı etmeden sigara içmemelisiniz!” diye cevap verince Bay Gerçek,

“Aslında kahve olsaydı daha keyifli olurdu.” dedi Bayan Güzel. Gördüğünün gerçek olduğunu anlamıştı.

“Tren on beş dakika sonra bir istasyonda duracak. İsterseniz orada iner bir şeyler yedikten sonra sigaranızı içersiniz.” Bayan Güzel, çıkarmış olduğu sigarayı paketine koyarken:

“Bu, sizin sayenizde oldu. Ama yanlış anlamayın, sigara içme isteğim kaçtı sadece. Vermek istediğiniz bilinçten şu anda çok uzaklardayım.”

“Yine de sevindim. Önemli olan sonuçtu ve bunu başardığım için mutluyum.”

Tren küçük, şirin bir istasyonda durduğunda önce Bayan Güzel ardından Bay Yakışıklı inmişti. Bay Yakışıklı:

“Kahve mi çay mı?” diye sordu.

“Sanırım çay içeceğim.”

“Simit ya da...”

“Simit, lütfen.” Bay Yakışıklı iki dakika sonra geldiğinde, elindeki tepsinin üzerinde iki adet çay ve iki adet simit vardı. Bayan Güzel, kendi payını alırken:

“Teşekkür ederim, zahmet oldu.” dedi.

“Rica ederim.” Simit eşliğinde çaylar içildikten sonra Bay Yakışıklı redingotunun yan cebinden sigara paketini çıkarıp Bayan Güzele alması için uzatınca:

“Sigara içtiğinizi bilmiyordum!” dedi Bayan Güzel şaşırarak. “Dün trende sizi içerken de görmedim.”

“Çok içemiyorum zaten. Kahvaltıdan sonra belki, bir de gece yatarken. Bazen hiç içmediğim bile oluyor.”

“Ben sık içerim ama hiçbir zaman tamamını bitirebilmiş değilim.” Bay Yakışıklı bir tane de kendisi için sigara çıkarmıştı. Ardından diğer cebinden çıkardığı kibritle önce Bayan Güzelin ardından da kendi sigarasını yaktı. Sigaralar içildiğinde ilk konuşan yine Bay Yakışıklı oldu.

“Güneşin varlığı aldatıcı olabiliyor.”

“Evet, güneş var ama ısıtmıyor.” diye karşılık verdi Bayan Güzel trene ilerlerken.

“Size, iyi yolculuklar.” Bayan Güzel, sesin geldiği yöne bakınca, Bay Yakışıklıyı ‘veda’ anlamında el sallarken gördü. Bay Yakışıklı, cümlesini tekrarladı.

“Size, iyi yolculuklar. Bu arada tanıştığımıza çok memnun oldum.” Bayan Güzel, binmek üzere olduğu trenden geri dönerek Bay Yakışıklıya yaklaştı ve

“Ben de memnun oldum.” dedi.

“Adım, Fırat.” dedi Bay Yakışıklı elini uzatarak. Zeynep uzun zamandır kendisine uzatılan bir eli sıkmamıştı.

“Benim adım da...” ‘Zeynep’ diyecek oldu ama sonra çabuk vazgeçip, “Çiğdem.” dedi, elini tokalaşmak için uzatırken ve ekledi:

“Sizinle daha konuşabileceğimi düşünüyordum ama...” Fırat’a, İrfan’ı tanıyıp tanımadığını soracaktı. Bu, ilk düşünüldüğünde saçma gibi gelebilirdi ama Zeynep, tıpatıp bu adamı düşünde görmüştü. Üstüne üstlük kucağında Sude’yi taşıyordu.

Bir müddet sessizce durdu, düşünüyordu. Acaba paranoya mı olmuştu. Olayları birbirine karıştırıyor, kendi senaryosunu mu yazıyordu, bilemedi... Bu sessizliği de bozan Fırat oldu:

“Ama gitmem gerekiyor. Belki başka bir yerde başka bir zamanda tekrar karşılaşırız. Hoşça kalın.”

Zeynep trene bindiğinde, kompartımana girmeyip, koridorun camından baktı bir müddet. Tren hareket etti. Fırat ardından baktı. Zeynep bir sigara yaktı. Fırat’ın bakışı sürüyordu. Zeynep sigarayı yarıda kesti. Fırat bir müddet daha trenin gidişini seyretti. *Bilemezsin kimin kimi uğurladığını / Bilemezsin kimin gidip kimin kalacağını...*

Zeynep kompartımana döndüğünde Fırat’ın çantasını ve kitabını unutmuş olduğunu gördü. Dışarı baktığında çok geçti. Çünkü tren istasyondan ayrılmış çoktan dağların arasında kaybolmuştu. Çantayı ve kitabı nasıl teslim edeceğini düşünürken birden aklına çantanın içerisinde Fırat’a ait bir telefon ya da adres olabileceğini düşündü. Kompartımandan başını uzatarak koridoru kontrol etti önce. Kimse

yoktu. Sonra içeri girip kompartımanın kapısını kapattı. Kilitlendiğinden de emin oldu. Zeynep birçok şifre denediyse de çantayı açmak için gerekli olan doğru şifreyi bulamadı.

* * *

Zeynep, Fırat'ın indiği istasyondan yaklaşık iki saat sonra trenden indiğinde, tren, gitmesi gereken yolun üçte ikisini tamamlamıştı. Ama Zeynep için bu istasyon son duraktı. Kargo bölümündeki sandıkların teslim etmesi gerektiğinden, kargo vagonlarının olduğu yöne doğru yürüdü. Oraya yaklaşınca, ceket renkleriyle pantolonlarının renkleri birbirinden olabildiğince farklı, eski, yıpranmış elbiseli beş tane adam gördü. Adamların sandıkları taşımak için tutulmuş olduklarını düşündü.

Zeynep'in bedeni oraya ulaşmadan çok önce çizmelerinin topuk sesleri oraya ulaşmıştı. Beş kişinin içerisinden, başında yöresel bir kasket olan adam, Zeynep'in tam karşısına geçerek:

“Hanımım, hoş geldiniz.” Zeynep uykusuzdu, yorgundu, düşünceliydi ama hiç hoş değildi.

“Sandıklar için mi geldiniz?” Zeynep, adamın, ellerini soğuktan mı yoksa keyiften mi ovuşturduğunu anlayamadı.

“He, hanımım.” Zeynep bir karşısındaki adama baktı bir diğer dördüne; aradığını bulamamış olacak ki,

“Sizi buraya kim gönderdi?!” dedi sinirli bir şekilde. Adam, istasyonun içerisindeki bekleme salonundan, şu anda buldukları noktaya bakmakta olan takım elbiseli adamı işaret etti bakışlarıyla. Daha önce de aynı adama bakmış ve kendilerine yaklaşmakta olan bayanın, kargoyu teslim alacakları bayan olduğu işaretini almıştı. Zeynep, takım elbiseli adamın yanına gider gitmez, fazla vaktinin olmadığını, hemen gitmesi gerektiğini söyledikten sonra,

“Para hazır mı?” diye sorunca, adam, elindeki para çantasını işaret etti. Zeynep bir kendi elindeki çantaya baktı, bir adamın elindeki çantaya; aynıydılar. Zeynep bu iki çantayla çok dikkat çekeceğini ve ‘ne yapsam’ diye düşünürken, adam konuştu:

“Sorun paraysa, tam olduğundan emin olabilirsiniz. Saymak isterseniz...”

“Sorun para değil, çanta.” diye adamın sözünü kesti Zeynep. Adam şaşırılmıştı.

“Nasıl yani, anlayamadım!” Zeynep, adama:

“Beni takip edin.” dedi ve hızlıca, bekleme salonundan çıkıp, az önce indiği vagona bindi. Adam da peşindeydi. Zeynep kompartımana girer girmez el çantasını koltuğa boşalttı. O sırada adam da kompartımana girmişti. Hala şaşkındı.

“Ne yapıyorsunuz?!” Zeynep kompartımanın kapısını kapatırken:

“Soru sormayın da çantayı açın lütfen.” dedi. Adam, çantanın iki ucunda bulunan üçer haneli şifreleri girdikten sonra, çantanın altın sarısı kilitlerini açtı. O sırada Zeynep cebinden bir kâğıt çıkardı ve kâğıdı adama uzatarak:

“Bu, kargoyu alabilmeniz için gerekli evrak.” dedi. Adam, bu kâğıt parçasının karşılığında paraları bıraktı ve içi boş çantayla birlikte kompartımandan çıktığında, Zeynep paraları el çantasının içerisine doldurmakla meşguldü. Paraları çantaya zar zor sığdırabildi. Kişisel eşyalarını ise mecburen ceplerine doldurmuştu.

Zeynep omzunda para dolu el çantası; elinde, içerisinde ne olduğunu bilmediği, Fırat’a ait siyah bir çantayla birlikte kompartımandan indiğinde, geride kendisine bir yer bulamayan sadece bir kitap bırakmıştı. Ve o kitabın üç sayfa numarası siyah bir kalemle Fırat tarafından yuvarlak içerisine alınıp, işaretlenmişti. Kitaba bakmak Zeynep’in aklına hiç gelmemişti ve şu anda da elindeki çantanın şifresini ardında bırakmış olarak istasyondan ayrıldı.

* * *

On altı saattir bir beşiğin üzerinde sallandıktan sonra karada yürümek Zeynep'e zor gelmişti. Yürümeyi unutmuştu adeta. Biraz dolaşıp pratik yapmalıydı; ama şimdi çok yorgundu ve tek isteği bir otele gidip uyumaktı. Bu şehre daha önce hiç gelmemiştir, bu yüzden bir gün daha kalıp şehri gezecekti.

Sabah uyanır uyanmaz otelden çıktı. Odasının kapısına da 'rahatsız etmeyiniz' kartını asmıştı. Bugün şehrin gezebildiği her yerini gezecekti. Tarihi yerleri gezmek her zaman ilgisini çekmiştir; ama coğrafi güzelliklere zaafi vardı. Bir dağ, bir deniz ya da küçük bir şelale veya bir mağara onu derinliklerine alıp götürebilir, saatlerce iç dünyasında yolculuklara çıkarabilirdi. Bilmediği dünyaları keşfetmek kendisini çok heyecanlandırır. Bu şehirde de şansına her iki güzellik iç içeydi.

Zeynep babasının ölümünden sonraki ilk yaz mevsiminde, Ayşe Teyze ve Hasan Amcayla birlikte köye gitmişlerdi. Altı, taş; üstü ahşap evde iki hafta kadar kalmışlardı. Evin önünde geniş bir çayır vardı. Hasan Amca ilk gün bu çayırdaki otları tırpanla kestikten sonra kuzine için odun kesmeye koyulmuştu. Ayşe Teyze ise evin temizliğiyle uğraşırken, Zeynep de yeni kesilmiş çayırın mis kokulu yemyeşil otlarının üzerinde koşuyor, yuvarlanıyor ve etrafa gülücük dolu baloncuklar saçıyordu.

İkinci gün Hasan Amca, Zeynep'i evin arka tarafındaki fındık bahçesinde büyülmüş bir gezintiye çıkardı. Zeynep bahçedeki sıra sıra dizilmiş fındık ağaçlarını görünce:

“Ne güzel de dizilmişler. Hasan Amca, bu ağaçları sen mi diktin?” dedi.

“Hayır, sevgili yavrum. Babamın babası dikmiş... yani benim dedem.” Zeynep sağa ve sola beşer metrelik eşit aralıklarla dizilmiş fındık ağaçlarının oluşturduğu koridorda koşmaya başlayınca, Hasan Amca da peşinden onu kovalamaya başladı. Kovalamaca, Zeynep'den çok Hasan Amca'nın nefes nefese kalmasıyla ve Zeynep'in galibiyetiyle sonuçlanmıştı. Zeynep, Hasan Amca'nın yorulup, dinlenmek için oturduğu ağacın dibine geldiğinde:

“Ben kazandım.” dedi, parlak ama soluk alıp vermekten sürekli kesilen sesiyle.

“Evet, sen kazandın.” dedi Hasan Amca ve şu anda sırtlarını yaslamış oldukları ağacı göstererek Zeynep'e bakmasını işaret etti.

“Seninle bir oyun oynayalım mı?” Zeynep ellerini birbirine çarptıktan sonra oturduğu yerden zıpladı ve coşkulu bir 'evet' patlattı. Ve oyun başladı.

Hasan Amca önce bir ağacın yanında duruyor daha sonra Zeynep'e, ağaca bakmasını söylüyor ve hangi ağaç olduğunu bilip bilmediğini soruyordu. Zeynep, çil çil üzüm salkımlarının sallandığı asmayı hemen bilmişti. Fındık, elma, armut, incir, erik, dut ağaçlarını da bilmiş, sadece kivi ağacını bilememişti. Çünkü daha önce hiç görmemiştir. Vişne ağacına ise kiraz ağacı demiştir. Hasan Amca tebessüm ederek:

“Evet, gözle ayırt etmek zordur. Ancak tadınca ayırt etmek kolaydır; kiraz tatlı, vişne ise ona nazaran ekşidir.”

“Tadına bakabilir miyim?”

“Şu anda meyvesi yenmez. Gördüğün gibi rengi açık kırmızı, ne zaman ki koyu kırmızı olacak, o zaman yiyebilirsin. Umarım biz buradayken olgunlaşmış olur. Bu arada oyunu sen kazandığın için bir elmayı hak ettin. Gel bakalım.” Hasan Amca elma ağacının altına gidip, ağaca yaslanmış olan uzun çubuğu aldı. Çubuğun çatallı ucuyla iki elma düşürdü. Zeynep’e en kırmızı olanını uzattı. Zeynep tam elmayı ısıracaktı ki Hasan Amcanın uyarısıyla durdu.

“Yıkamadan yememelisin!”

“Peki, ama nerede yıkayacağım. Burada su yok.”

“Var. Hem de öyle güzel bir su var ki buz gibi, tadına da doyum olmaz.” Zeynep heyecanlanmıştı. Gözleri parladı.

Bahçeden çıkıp, evin aşağısından, dar bir patikadan indiler. İki taraflarını dikenler ve sarmaşıklar sarmıştı. Yüksek boylu ağaçlardan dolayı güneşin ışığı ve ısısı, atmosferden sonra yapraklarda emiliyordu. Çeşmeye yaklaştıklarında suyun sesini işitebilmek için çok hassas duyu yetisine ihtiyaçları vardı. Sanki tüm böcekler ve kuşlar çeşmenin etrafında toplanmış neşeli neşeli şarkılar söyleyip dans ediyorlardı.

Önce güneş ışığı selamladı gözleri, sonrasında çeşmenin sesi ve ardından suyun coşkusu. Zeynep suyun soğuşunu hissetti önce, sonrasında elmanın, böğürtlenlerin, dikenlerin ucundaki sürgünlerin (melocan) tadını, bir ısırgan otunun canını yakışını, çingiraklı bir yılanın fısıldayışını, kavak ağaçlarının rüzgârla çarpışan yapraklarının hışırtısını... hissetti.

“Burası çok güzelmiş.”

“Cennet bir köşe adeta...”

“Annem ve babam da cennetler değil mi, Hasan Amca?”

“Umarım, güzel kızım, cennetler.”

“Beni görebiliyorlar mıdır?”

“Umarım, yavrum... umarım...” Hasan Amca derin düşüncelere dalarken, Zeynep, onun gözetiminde yüksek bir kayanın üzerine çıkmış, aşağıdaki küçük su birikintisine bakıyordu. Dikkatli bakınca bir kurbağanın yüzdüğünü gördü. O gün, on ya da on beş dakika bu kurbağayı izlemişti. Kurbağa suyun bir bu kıyısına, bir diğer kıyısına yüzüyordu ve bu gidiş-dönüşü beş saniye kadar sürüyordu. Zeynep, kurbağanın yalnızlığına üzülmüştü. “Sen de benim kadar yalnızsın.” diyebilmişti sadece; ama bugün, o küçük su birikintisinin kilometrelerce ve yıllarca uzağında, ilk defa geldiği bir şehrin yüksek bir noktasından bakarken, bunları düşünmüştü. Küçük bir su birikintisi içerisinde bir kurbağa bir ömrü nasıl geçirdiyse, Zeynep de şu anda küçük dünyasının küçük birikintilerinde

boğulmamak için sürekli çırpınmak zorundaydı.

Soğuk havaya rağmen gereğinden uzun kalmıştı şehrin yıkık kalesinde. Otele gidip eşyalarını almalıydı. Akşam saat yedide otobüsü kalkacaktı. Para dolu bir el çantası, havalimanından geçmesi için yeteri kadar sorun çıkarırdı; ama Fırat'a ait diğer gizemli çanta ise başını daha da büyük bir belaya sokabilirdi. Bu yüzden uçakla dönmek yerine otobüsü tercih etmişti. Otobüse bindiğinde gözünü açamayacak kadar yorgundu.

Yolculuk nasıl bitti anlayamadı. Terminalden bir taksi tutup önce Rıza'ya uğrayıp para dolu el çantasını bıraktı. Rıza, 'Konuşmak istediğim bir şey var.' dediyse de Zeynep duymamış gibi yaparak, Rıza'nın şaşkın bakışlarının eşliğinde, hızlıca koşarak, beklemekte olan taksiye bindi. Sonra eve geldi ve duş almak saatler sürecekmış gibi geldiğinden, bölünen uykusunu tamamlamak için doğruca yatağa girdi.

* * *

Sabah kapı sesine uyanmıştı. Saat dokuzda geliyordu. Gelen, Sofia Teyzeydi. Zeynep'i kahvaltıya davet etmişti.

“Ne zamandır gelmedin... merak ettim. Son üç gündür de hiç ses yoktu. Kapını çalacaktım ama ayaklarımın ağrısından cesaret edemedim yukarıya çıkmaya.”

“Şehir dışındaydım.”

“Dün gece, merdivenlerden çıkarken ayak seslerini duydum.”

“Evet, dün gece geldim. Yorgundum, hemen yattım. Çay, açık olsun, Sofia Teyze.”

“Fazla bir şey hazırlayamadım, kusura kalma, kızım.”

“Ne kusuru... ne güzel şeyler hazırlamışsınız, elinize sağlık.”

“Nerelerdeydin bakalım, neler yaptın?”

“Hiç, biraz gezdim, dolaştım. Kendimi dinledim.”

“İyi etmişsin. Şimdi nasılsın, iyi misin peki?”

“İyiyim, sağ olun. Siz nasılsınız?”

“Hamdolsun iyiyim ben de. Dizlerimdeki ağrı var işte...”

“Neden tedavi olmuyorsunuz?”

“Yaşlılıktan a benim güzel kızım, yaşlılıktan. Hem bu saatten sonra ameliyat falan kaldıramam ben.”

“...”

“Pek suskunsun.”

“Düşünüyorum, Sofia Teyze.”

“Düşün kızım, düşün! Düşün ki en doğrusunu bul.”

“Bu seyahatte de çok düşündüm. Bunlar neden benim başıma geldi diye. Ama geçerli bir sebep bulamadım.”

“Sebepsiz değildir mutlaka.”

“Ama bir sebebi yok ya da ben bulamadım.”

“Benim başıma en ufak bir kaza gelse, hemen kendimde bir hata, bir kusur ararım. Çoğu kez bulmuşumdur. Bulamadığım zamanlar da olmuştur ama bulamamış olmam, olmadığı anlamına gelmez, yani ben görememişimdir. Yoksa dediğim gibi mutlaka bir sebebi vardır. Allah kimseye boş yere acı vermez.”

“Peki, benim çektiğim bu acıların sebebi ne?”

“Olması gerekenler...”

“Nasıl yani?”

“Kaderimizde yazan ve yaşamamız gereken ne varsa, onu yaşıyoruz, güzel kızım.”

“Başıma gelenlerin tek sebebi, kaderimde yazılı oldukları için mi?”

“Evet.”

“İnançsız biri olduğumu düşünmeyin. İnançlıyım; ama kaderi, sizin anlattığınız gibi algıladığımı sanmıyorum.”

“Kader, anlaşılması zor ve üzerinde çok fazla durulmaması gereken bir konudur.”

“Nasıl?”

“Doğumla başlayıp ve ölümlerle noktalanmış ömür aslında kısacık şu altmış, yetmiş yılın çok çok ötesindedir; sonsuzluğa uzanan bir süreçtir. Biz çoğu insanlarda ki yanlış algı ise, kaderimizi yaşadığımız ve hiçbir şekilde kaderimizi değiştiremediğimiz yönündedir. Oysa aksine yaşarken kaderimizi değiştirebilir, yaptığımız seçimlerle kaderimizi yeniden, o an yaşarken şekillendirebiliriz.

İnsan, görünenin gerçek, görünmeyen ise hayal ürünü olduğuna inanır. Yani bir başka deyişle beş duyu ile algılanan, var; algılanmayan yoktur. Ama öyle bir his vardır ki o var olanı fakat gözle görünmeyeni görmemizi, idrak etmemizi sağlar. Bu da göz ile değil kalp ile mümkündür.” *Her göz göremez bir âmânın gördüğünü / Ama kalp görmüyorsa âmâ da göremez gördüğünü...*

“...”

“Bahsettiğim: inanç.”

“İnanıyorum.”

“İnanıyoruz, evet. Hepimiz bir şeylere inanıyoruz ama daha da önemlisi neye inandığımız.” *Gerçek, neyin nasıl görüldüğü ile ilgili olmasının yanı sıra, neyi nasıl gördüğümüzle de ilgilidir...*

“Biraz kafam karıştı.”

“Bir örnekle açıklamaya çalışayım.”

“Dinliyorum.”

“Bir hediye paketi düşün. Çok güzel, renkli renkli kâğıtlarla süslenmiş.”

“Evet.”

“İlk düşüneceğin şey, hediyeyi kimin gönderdiğidir. İçerisinde ne olduğu, her zaman ikinci akla gelendir. Şimdilik bu ikisini bir kenara bırakıp, hediye paketini açtıktan sonraki düşüneceklerimize geçelim. Hediye paketi açıldıktan sonra ve ilk hediyeyle karşılaşıldığında hissettirdiği duygu mutluluk mu olacak yoksa hayal kırıklığı mı?”

“Görmeden, bir şey söyleyemem.”

“Diyelim ki hayal kırıklığı. Hediye bizi mutlu etmedi. Değersiz ya da hoşlanmadığımız bir şey... Birinci sorunun bir önemi kaldı mı?”

“Hayır.”

“Artık kimin gönderdiği önemli değil. Hediyeğin değeriyle, hediyeyi gönderen kişinin değeri doğru orantılıdır.”

“Benim için değil. Küçük ve değersiz de olsa, hediye hediyedir ve her hediye gibi o da değerlidir.”

“Bunu ben de biliyorum ama gelmeye çalıştığım yer, buradan geçiyor. O yüzden şimdilik böyle kabul etmeliyiz.”

“Anlamadım ama... dediğiniz gibi olsun.”

“Sabırlı olmalısın. Hediyeyi gönderenin değeriyle hediyesinin değerini kıyaslamak yerine, bundan tamamen vazgeçip, kendimize şu soruyu sorsak nasıl olur acaba: Bize hayal kırıklığı yaşatan şey, bir başkasını mutlu edebilir mi?”

“Yani, demeye çalıştığınız şey, bize gönderilen hediyeyi, bir başkasına mı vermemiz?”

“Hediye, haklı olarak aldığımız bir şey midir? Yani, kişi kendi isteğiyle hediye alabilir mi?”

“Evet... ama o zaman onun adı hediye olmaz. Yani aslında cevap, hayır. Kişi kendi isteğiyle hediyeyi hak ettiğine karar veremez. Ancak layık görülür.”

“O zaman tek yapmamız gereken, hak etmediğimiz bir hediyeyi bir başkasına, mutlu olabilmesi için vermek.”

“Biz mutlu olamıyorsak, başkalarını mı mutlu edelim yani?”

“Evet.”

“Peki, ama bunun kaderle ilgisini ne?”

“Şimdi asıl soru geliyor: Bu hediye niçin sana gönderildi?”

“Biri benim mutlu olmamı istemiyor, olabilir.”

“Basit bir cevap değil mi, sence?”

“Basit ama ilk akla gelen bu.”

“İlk akla gelen her zaman doğrudur ve evet, haklısın da. Ama gözden kaçırdığın bir ayrıntı var.”

“Nedir?”

“Sen, mutlu olmayı hak ediyor musun?”

“Herkes kadar.”

“Sence, herkes kendisine verilen hediyeye hak ettiği değeri veriyor mu?”

“Bahsettiğiniz hediye?”

“Seni daha fazla yormayayım. Evet, bize verilen en büyük hediye; tüm evreni, gezegenleri, yıldız sistemlerini, suyu, havayı, dağları, denizleri, hücreleri, hayvanları, insanları... görebildiğimiz ve göremediğimiz her şeyi yaratan Yüce Yaraticının, sadece O’nu tanımamız ve bilmemiz karşılığında verdiği: HAYAT! Bizden ise karşılık olarak beklediği sadece teşekkür. Sormak istediğin bir şey var mı?”

“Evet, var ama şimdilik ben müsaadenizi isteyeyim. Bu anlattıklarınızı da biraz düşünmek istiyorum.”

“Peki, daha sonra inanç kavramını ve hediye konusunda eksik kalan bölümleri tamamlarız.”

“Her şey için teşekkür ederim. Tekrar, elinize sağlık. İyi günler.”

“Afiyet olsun, kızım. Güle güle.”

* * *

*

...Saatler ilerlese, bugün bir bitse, hafta sonu hemen gelse... sonra aylar, yıllar hızlıca gelip geçse... Zamanda hep ileriye özlem duyarız. Bir saniye öncesinin kaybedilmiş bir an olduğunu, yaşadığımız şu saniye fark edemiyoruz. Zaman tükeniyor, ömür geçiyor ve biz yaşadığımız şu anın hep sıkıntılı olduğunun ve ileride gelecek zamanın ise hep huzur dolu olacağı yanılgısındayız. Oysaki geçmişe bakmalıyız. Bir salise önceye, olmadı... bir saniye öncesine, olmadı... bir dakika, bir saat, bir gün, bir hafta, bir ay, bir yıl öncesine... mutlu bir an bulamadıysak, doğum anına kadar hiç durmamalıyız! Mutluluğu yakalayamadığını söyleyen bir ruh bile, hiç olamayacağı kadar uzun süreli mutluluğu, annesinin kalp atışını ilk hissedebildiğinde yakalamıştır. İşte hayıflanacaksak ve zamana çatacaksak, asla ötelere saldırmamalı, mutluluğu geçmişimizde aramalıyız!

*

Zeynep'in gözleri acımişti okumaktan. Kaldığı sayfayı kıvrırıp, kitabın kapağını kapattığında, zamanın ne kadar da çabuk geçtiğini fark etti. Sofia Teyzeyle sabah kahvaltısında konuştuklarından sonra uzun bir süre hareketsizce pencerenin önünde oturmuş, karşı binanın çatısına konup kalkan güvercinleri seyretmişti. Daha sonra, tren yolculuğuna çıkmadan önce, daire de rastgele bulduğu bir kitabı okumaya dalmıştı. 'Zaman ve Ötesi' adındaki kitap, zamanın anlamı, değeri ve kullanımı gibi günlük yaşamımızda iç içe olduğumuz konuların yanı sıra, zamanı ötelere taşıma, zamanda yolculuk gibi metafizik konuları da ihtiva ediyordu. Zeynep'in ilgisini çekmiş olacak ki aralıksız iki saat okumuştur. Zeynep kül tabağına bakınca, gözlerinin okumaktan mı yoksa sigara dumanından mı yandığını kestiremedi. *Ateşin derdi yakmak değil belki de yanmaktır; yakıyorsam yandığımdandır...*

* * *

Huzur aranır mı, aranır da bulunur mu?

Zeynep'in tren yolculuğuna çıkacağı günün sabahıydı. Saatin gece yarısına yakın olmasına rağmen gökyüzü hala aydınlıktı; güneş hiç batmamıştı sanki. Birkaç saat öncesinde beyaz ışık saçan dolunay, şimdi ise yere daha yakındı ve kızıla yakın bir ışık saçıyordu. Bu görüntü şafağın habercisiydi; gerçekleşmiş ya da her an gerçekleşebilecek kötü bir olayın da habercisi olabilirdi. Gündüzler kısalmış, geceler alabildiğine uzamıştı ve bu gece, bu şehrin bir mahallesinde oldukça uzun geçeceğe benziyordu.

Hırdavatçı dükkânının arka sokağa bakan tuvalet havalandırmasının yerinden çıkarılması üzerinden iki dakika geçmemişti ki alarm sesi, sessizliği bıçak gibi yardı. Bu derin bir kesikti ve huzur aranır olmuştu. Polis sirenlerinin de gürültüye eşlik etmesi, mahalleliyi sokağa dökmüştü. Akıllardaki kuruntu tek değildi; neler, neler olmuştu, kim bilir... Kalabalığa sorsanız, hepsinin, birden çok cevabı vardı bu sorulara. Bu arada ise dükkân sahibi ile polis memuru arasında şu diyalog geçiyordu:

“Adınız?”

“Rıza Kazak.”

“Dükkân sizin üzerinize mi?”

“Evet.”

“Olayın olduğu sırada burada mıydınız?”

“Hayır, evimde istirahattaydım. Alarm şirketinden arayıp haber verdiler.”

“Herhangi bir şey çalınmış mı?”

“Sadece etrafı biraz dağıtmışlar. Kasaya dokunmamışlar.”

“Son zamanlar da yaşadığınız ters bir durum oldu mu?”

“Ne gibi?”

“Yani, biri ya da birileriyle tartışma, atışma veya buna benzer bir olay yaşadınız mı?” Kafasını şöyle bir çalkaladı Rıza ve konuştu.

“Hayır, ben yıllardır burada, kendi halinde bir esnafım. Bu zamana kadar da kimseyle bir alıp veremediğim olmamıştır. Böyle bir olay ilk defa başıma geliyor, memur bey!” Daha fazla ıslanmamak için, dükkânın çatısı altına yürürken de:

“Buralarda tinerci çocukların dolaştığını söylüyorlar. Belki de bu onların işidir.” dedi.

“Olabilir, araştıracağız, bakalım. Bu arada sizden, daha dikkatli davranmanızı ve iyi ya da kötü herhangi bir durum olduğunda bize bildirmenizi istiyorum.”

“Tabi, tabi. Mutlaka bildiririm.”

“Sabah bir polis arkadaş gelir ve tam teşekküllü bir araştırma yaptıktan sonra, gerekli soruşturma başlatılır.”

“Her şey için çok teşekkürler, çok sağ olun.”

“Arkadaşlar devriyede olacaklar. Ama yinede sizin bu gece burada kalmanızda yarar var. Tekrar, iyi geceler.”

“İyi geceler, hayırlı nöbetler.” Polis ekipleri uzaklaşınca kadar olay yerinden ayrılmayan mahalleli, şimdi evlerine dönmüş, kapalı ışıkların gölgesindeki çekili perdelerin arkasında uyku arıyorlardı; huzur içinde...

Rıza'nın polislere ifade verirkenki yüzündeki ifade, verdiği ifadeden başka hayati önem taşıyan bir şeyin çalınmış olabileceğini ifade ediyordu; ama bu durum polislerin dikkatinden kaçmıştı. Rıza, aklındaki sorunu cevabını almak için tezgâhın arkasında bulunan gizli odaya indi.

* * *

Rıza'dan çalınan sarı zarf şu anda mavi demir kapılı binanın çatı katındaki dairede oturan Zeynep'in salonundaki masanın üzerinde kilitli duruyordu.

Zeynep pencere kenarında oturmuş -yeteri kadar dışarıyı seyretmiş olacak ki- dairenin içerisini seyrediyordu. Bu seyir, masanın bulunduğu noktaya gelince son bulmuştu; Zeynep'in masanın üzerindeki siyah çantayı fark etmesiyle. Elindeki kitabı bıraktıktan sonra kalkıp mutfığa gitti. Salona döndüğünde ise elinde büyük bir bıçak vardı.

Siyah; gizemdir, gizleyicidir, pervasızdır, derindir, cesaretlidir, delidir... ama gözünü kan bürümüş bir beyaz katilin bıçak darbelerine karşı daima zayıftır, narindir, kırılığandır, çekingendir... *Bu matem havası siyahın ta kendisi / Yolumu değiştirse bile her taraf gökyüzü altı / Ve gökyüzü bugün, her zamankinden anlamlı...* Zeynep elindeki, parlaklığından daha da keskin beyaz bir bıçakla, siyah çantada derin yaralar açmıştı. Siyah çantanın derisi yüzülmüş, parçalanmış; şifrelerin olduğu mekanik organlar yuvalarından fırlamış, kopmuş; bedeni ayakta tutan ağaçtan iskelet birçok yerinden kırılmıştı...

Zeynep bu kavgadan galip ayrılmış fakat yorgun düşmüştü. Bedenini dinlendirmek istediye de çantanın içerisinde ne olduğuna dair merakı buna müsaade etmedi. Çantanın içerisinde, Rıza'dan aldığı zarfların tıpatıp aynısından sarı bir zarf vardı. Zarfi dışarı çıkarıp aramaya devam etti ama başkada bir şey bulamadı. Çantayı masanın diğer ucuna sürükledikten sonra zarfi önüne çekip, açtı. İçerisinde, değerli taşlarla süslenmiş, gümüşten küçük bir sandığa ait farklı açılardan çekilmiş fotoğraflar vardı. Zeynep ne olduğunu henüz bilmediği bu sandığa ait fotoğrafların, kendisiyle ne ilgisi olabileceğini düşündü ama aklına bir şey gelmedi. Belki de Fırat gerçekten de çantasını unutmuş ve Zeynep de bir başkasına ait bir eşyayı istemeden zimmetine geçirmişti. Sonra Fırat'ın belki de bilerek bu çantayı kendisine bırakmış olabileceğini düşündü. Ama bu düşünce birçok soruyu da beraberinde getiriyordu: 'Fırat kimdi ve neden küçük bir sandığa ait fotoğrafları kendisine vermişti?..'

* * *

Kar; sokakları, çatıları... girebildiği her yeri kaplamıştı; bu sabah bütün ağaçlar, kar çiçeği açmış gibiydiler. Böyle bir mevsimde açan sabah güneşinin kendilerine pek bir faydası olmayacağını bilen ağaçlar, kuru dallarının üzerindeki kar yükünden kurtulmak için rüzgârın gelmesini bekliyorlardı. Aksi halde yere degecek kadar eğilen kollarını kaldırmak için baharı beklemek zorundaydılar.

Bembeyaz kar örtüsünde canlı-cansız hiçbir varlığın ayak ya da parmak izleri yoktu. Bu güzelliği kirletme düşüncesi daha hiçbir bedende vuku bulmamıştı ki Zeynep, tüm çıplaklığıyla şehri esir altına almış kışı seyrediyordu pencere boyutunda ve her zamanki gibi kahvesini yudumluyordu sigara eşliğinde.

Gökyüzünden yeryüzüne yağan, birbirinin aynısı gibi görünen; fakat özünde muhtelif desenlerdeki milyarlarca kar tanesinden daha çok ilgisini çeken başka bir şey olmalı ki avucuna kadar çekiştirdiği kazağının koluyla camdaki buğuyu silerken, gözlerini kısarak, bakışlarını pencereye yaklaştırdı. Tek gördüğü, penceredeki denizlikte biriken karların üzerindeki kedi ayak izleriydi; içi ısındı. Yanağındaki gamzesi kardelen çiçeği gibi açıvermişti.

Saat sabahın sekiziydi ve içinde tarif edemediği bir coşku vardı. Bugün Sofia Teyze ile birlikte güzel bir kahvaltı yapmak geldi içinden. Hem böylelikle geçen seferki kahvaltıda yaptıkları konuşmaya da kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

* * *

Zeynep bir kat aşağıya inip Sofia Teyze'yi kahvaltıya davet etmişti. Sofia Teyze birazdan geleceğini söyleyince, Zeynep tekrar dairesine çıktı. Beş dakika sonra Sofia Teyze, mavi demir kapılı binanın çatı katında oturan Zeynep'in kapısında idi.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk, güzel kızım.”

“Buyurun, içeri girin lütfen!”

“Nelerde hazırlamışsın böyle.”

“Teşekkürler. Şöyle oturabilirsiniz.”

“Sağ ol kızım.”

“İçerinin ısısı nasıl? Isıtıcının ayarını açmamı ister misiniz?”

“Yok, yeterli. Zaten pek sıcağa gelemiyorum.”

“Çay?”

“Açık olsun... iyi...”

“Şeker?”

“Tatlandırıcı şekerimi getirdim.”

“Aa evet, unutmuşum!”

“Son konuşmamızdan bu yana nasılsın bakalım?”

“İyiyim gerçekten. Yani... nasıl desem... iyi ki varsınız, Sofia Teyze. Sizinle konuşmak çok iyi geliyor bana. İçim huzurla doluyor.”

“Eksik olma, kızım. Son konuşmamızda bazı soruların olduğunu söylemiştin.”

“Evet, ama tam aklımda değiller.”

“O zaman öncelikle en son ne konuştuğumuzu bir hatırlayalım. Bu arada da sen sorularını düşünürsün ve ben de bildiğimce cevaplamaya çalışırım.”

“Tamam, anlaştık.”

“Hediye konusundan devam edelim.”

“Siz, nasıl isterseniz.”

“Yüce Yaratıcının biz insanoğluna verdiği en güzel hediye hayattır, demiştik.”

“Evet.”

“Şimdi biz şöyle bir hayat yaşadığımızı farz edelim: Fakir bir aile de doğmuş, çok kötü şartlarda büyüyor ve hastalıklarla boğuşuyor olduğumuzu düşünelim. İlk bakıldığında zindan gibi bir hayat; kötü bir hediye, değil mi?”

“Evet.”

“Böyle bir hediye kim ister?”

“Ben istemem.”

“Kimse istemez. Peki, böyle bir hediye alan kişi, hediye gönderen hakkında ne düşünür? Sen hatırlarsan, her hediye bir değeri olduğunu söylemiştin.”

“Evet.”

“Bense, hediye ile göndereni arasında doğru bir orantının olduğunu söylemiştim.”

“Evet ve o zaman beni uyarmıştınız ama şimdi sizi daha iyi anlıyorum. Hediye değersizse, gönderen de değersizdir.”

“Ama burada bahsettiğimiz hediye hayat ve gönderen Yüce Yaratıcı. Onun için hediye bizi mutlu da etse hayal kırıklığına da uğratsa, hediye gönderen her zaman en değerlidir, eşsiz kıymettedir ve bize verilen bu hediye en güzel şekilde değerlendirmeliyiz.”

“Sorularımdan biri buydu: Bizi hayal kırıklığına uğratan bir hayatı nasıl olur da bir başkasına verebilir ve onun mutlu olmasını sağlayabiliriz?”

“Örnek üzerinden gidelim. Fakir bir ailenin kızı ve baban işsiz, annen de yatalak hasta. Şartlar çok kötü. Baban her akşam eve boynu bükük geliyor. Ekmek alacak paranız yok. Ve bir an için hayatına bakıyorsun; sana verilen hediye hayal kırıklığını düşünüyorsun.”

“Bu hayal kırıklığımız nasıl mutluluğa dönüşebilir ki?”

“SEVGİ ile... kocaman, sonsuz, hiç tükenmeyen sevgiyle... Kendi hayatını onların mutluluğu için feda ettiğinde sana verilecek hediye değeri katbekat artacaktır.”

“Ama bana verilen hediye hayat değil mi?”

“Evet, bir tanesi, hayat.”

“Bir hediye daha mı var?”

“Evet.”

“Peki, o nedir?”

“Ölüm.”

“Ölüm mü?!”

“Evet, ölüm... Bu, seni korkutmasın. Bize verilen hayat hediyesinden de önemli hediye **ÖLÜM’DÜR!**”

“Bu nasıl olur?”

“İşte bundan önceki konuşmamızda bahsettiğim inanç burada en büyük rolü oynuyor. Ne dediğimi hatırlayabilir misin?”

“İnanmalıyız, demiştiniz.”

“Evet, inanmalıyız ama neye inanacağımız da çok önemli demiştim.”

“Hatırladım.”

“Hayatın bir başlangıcı olduğuna, ölümün bir yol ayrımı olduğuna, cennetin ve cehennemin olduğuna, var olan her şeyin yok olup tekrar var olacağına ve bütün bunların hepsinin kadere inanmaktan geçeceğine inanmalıyız.”

“Anlıyorum. Daha öncede kadere inanmamız gerektiğini söylemişsiniz; ayrıca kaderi değiştirebileceğimizi de. Ama zaten yazılmış olan bir hayatı yaşıyorsak bunu nasıl değiştirebiliriz ki?”

“Bunun için de bir örnek vermek daha açıklayıcı olacaktır. Bir boyama kitabı düşün. İlk sayfada bir resmin boyanmış hali vardır ve senden hemen yan sayfaya genel hatlarıyla çizilmiş olan aynı resmi, boyalı haline bakarak, boyaman istenir. Sen ister ilk resme mutabık kalırsın, istersen kendi zevkine, rengine, hayal dünyana göre resmi boyarsın. Şimdi senden isteğim o boyama kitabının boyalı olan resimlerini şimdilik düşünmemen.”

“Tamam.”

“İlk doğduğunda sana içerisinde nasıl boyanacağını gösterilmediği sadece genel hatlarıyla çizilmiş resimlerin olduğu bir kitap verirler.”

“Hayat.”

“Evet, hayat. Hangi renk boya kalemlerini kullanacağına, hangi sayfadaki hangi resmi boyayacağına ve ne kadarını boyayacağına sen karar vereceksin. Ve sonuçta sen nasıl istediysen

hayatın o şekilde renklenecek. Sen hayat kitabını boyadıkça, kaderin oluşacak. Yani gördüğün gibi her şey senin elinde. Hayatın tamamladığında ise, o boyalı resimlerin birer kopyaları hemen yanı başındaki sayfalara kopyalanacak. İşte bu KADER!”

“Peki, bu ‘Hayat kitabı’ nasıl olacak?”

“Sence her şeyi; ama her şeyi yoktan var eden Yüce Yaratıcı, bizim ne düşüneceğimizi, neler yaşayacağımızı, sonumuzun ne olacağını bilemez mi?”

“Elbette bilir.”

“O halde... Aslında bizim kader dediğimiz, kendi hayatımızın bir kopyasıdır.”

“Diğer bir ifadeyle hayat kaderimizin bir kopyası değildir.”

“Evet, sevgili kızım. Doğru kelimeleri kullandın. Ama dikkatli olmalısın. İncancını kaybetmemek için de sürekli dua etmelisin!”

“Edeceğim.”

“Ben kalkayım yavrum, evde yapacak işlerim var.”

“Peki, Sofia Teyze. Anlattıklarınız için de çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil yavrum. Ben her zaman yanında olacağım.”

“İyi günler.”

“Güle güle.”

* * *

Etrafta dünkü karlı havadan eser yoktu; sanki dün gece biri ya da birileri tüm caddeleri süpürmüşlerdi. Zeynep'in eflatun renkli kapüşonunun altından uzanan kumral, dalgalı saçları, boynundan başlayarak dizlerine kadar inen vişneçürüğü mantosunun yaka kısmına kat kat dolanmış eflatun atkısının üzerinden süzülüyordu. Eteğindeki desenler ise bembeyaz karlar üzerinde; ince, mavi çizgileri ve açık kahverengi benekleriyle uçuşan kelekleri andırıyorlardı; gün ışığı altında adeta canlanıyor gibiydiler. *Ay, güneşin varisi / Güneşindir ayın halesi / Işık, nurdur nur / İşte budur 'Bir' mucizesi...*

Hırdavatçı dükkânına az önce giren Zeynep, karşısında eli silahlı duran adamın gözlerindeki büyüyen beyazlığın saflığında, "Selam!" diyerek kapıyı kapadı. Hoş karşılanmayı ummamıştı. 'En azından selam diyebilirsiniz.' demeye hazırlanıyordu ki dışlerinin arasından tıslamaya benzeyen bir ses çıkartan Rıza'nın, "Sen!" kelimesini zehir gibi püskürtmesiyle, diyeceklerini, aldığına pişman olduğu nefesinin beraberinde midesinin derinliklerine kadar yutkundu. Zeynep'in, "Hemen gideceğim." sözlerinden sonraki sessizliğin ardından konuşan Rıza'nın ses tonu, hala kızgın olduğunu apaçık ortaya koyuyordu.

"Buraya habersiz gelmemen gerektiği sana söylendi, sanıyordum!"

"Öncelikle sakın ol ve şu silahı da gözümün önünden çek, lütfen!"

"Neden buradasın?"

"Mecbur kaldım, emin ol, aksi halde gelmezdim."

"Ne demek bu şimdi? Rıza bu durumdan oldukça huzursuz olmuştu.

"En azından arayabilirdin?"

"Arayamadım. Aslında, aramak istemedim."

"Neden?"

"Kime güveneceğimi bilemedim."

"Bunca zamandır kime güvendiysen ona."

"Kendini kastetmiyorsun, değil mi?" Zeynep'in söylediklerine bir anlam veremeyen Rıza, gözlerini kısarak konuştu.

"Senin aklından neler geçiyor, Çiğdem? Bana söylemekten çekindiğin bir şey mi var?"

“Bunu da nerden çıkardın?”

“Hayır, yani, ne bileyim... söylediklerin bana pek mantıklı ve tutarlı gelmiyor da!”

“Sen, ne zamandan beri, mantık kelimesini kullanır oldun?”

“İşi yokuşa sürme, Çiğdem! Neden buradasın?” O sıra ofisteki telefon çaldı. Rıza telefona gittiğinde, Zeynep de gözleriyle onu takip etti. Rıza'nın yüz hatlarındaki değişikliği analiz ederek, gelen telefonun iyi mi kötü mü olduğunu anlamaya çalışıyordu. Rıza döndüğünde yüzündeki ifade değişmişti.

“Fırat diye birini tanıyor musun?” Zeynep'in, Fırat'ın ismini duyunca, başından aşağı kaynar sular boşalmıştı. Sadece kesik bir, “Hayır!” kelimesi çıkarabilmişti yutkunurken.

“Peki, şu en son görevde, tren yolculuğu sırasında yalnız mıydın?” Zeynep, Rıza'nın söyledikleri karşısında hiç olmadığı kadar kendisini çaresiz hissetmeye başlamıştı.

“Bir adam vardı... yer bulamamış, o yüzden aynı kompartımanda geldik.” Rıza, ne soracağını çok iyi bilen soğukkanlı bir sorgu memuru gibi, Zeynep ise suçunu saklamaya çalışan şüpheli gibiydi. ‘Fırat da kim?’ Zeynep bu sorunun cevabını gerçekten de çok merak ediyordu. Rıza, Zeynep'e anlamlı anlamlı baktıktan sonra:

“Konuştu mu seninle?” diye sordu.

“Ne münasebet. Zaten yarı yolda indi. Hem ayrıca kim bu Fırat?”

“Demek tanımıyorsun, öyle mi?”

“Tanımıyorum, dedim ya!”

“Peki, öyle olsun.” Zeynep bugün buraya Fırat'tan, çantadan ve sandığa ait fotoğraflardan bahsetmek için gelmişti ama şimdi Rıza'nın öğrenmemesi gereken bir durum karşısında, şu anda almış olacağı riskin iki misli tehlikeyle karşı karşıya olacağı riskini de göze alamazdı. Rıza da gizli odadan çalınan zarftan, onu çalmanın Fırat olabileceğinden ve İrfan'la yakın arkadaş olduklarından belki de Zeynep'e yardım edebileceğinden bahsedecekti ama Zeynep ısrarlı bir şekilde Fırat'ı tanımadığını söyleyince, vazgeçti. Aslında Fırat'la ilgili söylemek istediği çok önemli bir şey daha vardı ama nedense sustu. *Bir gün gelecek her şey açığa çıkacak ve rüzgâr her şeyin üzerindeki o tozu kaldırdığında, her şey tüm çıplaklığıyla görünecek. O gün mutlaka bir gün gelecek... Zeynep kapıyı çarpıp, odadan çıkmadan önce, Rıza'nın,*

“Sen niçin buraya gelmiştin?” sorusuyla duraksadı. Bir şeyler uydurmalıydı. İyi harmanlanmış bir bahane şimdi çok iyi olurdu ama maalesef aklına güzellerinden bir tane bile gelmemişti.

“Kızımdan bir haber var mı? diye sormaya gelmiştim.” Rıza anlamlı bakışına devam ederken:

“Kızın hakkında bir şey bilmediğimi sana daha önce de söylemiştim.” Zeynep, Rıza'nın dalgınlığından faydalanmıştı; yemi yuttuğunu da görünce, kaçıp gitmek için bundan daha iyi bir zaman

bulamazdı.

“Şimdi gidiyorum ama eğer bir gün olur da kızıyla ilgili bir şeyler bildiğini öğrenirsem...” dedi ve cümlenin gerisini Rıza'nın hayal gücüne bıraktı. Rıza'nın,

“Dikkatli ol Çiğdem!” sözlerinden sonra da gözlerini Rıza'ya dikerek:

“Sen, dikkatli ol!” dedi. Zeynep'in sözleri, zehirli ve hedefini bulan bir ok gibi etkileyiciydi. Rıza'nın duyu hücrelerine isabet eden bu ok, Rıza'ya daha öncede tecrübe ettiği Bayan Sınırlı'nın bu halinin kaçınılması gereken bir durum olduğunu ve üstelemenin faydadan çok zarar getireceğini hatırlatmıştı. Bu yüzden Zeynep'in devam etmesine izin vermeden, ortamı yumuşatmak için sesini alçaltarak, alt perdeden konuştu.

“Sadece, ikimiz açısından da olaya bakmaya çalışıyorum, şahsi değil. Eğer senin başını dertteyse, bu beni de ilgilendirir, öyle değil mi?”

“Ben, senin bir başkasının iyiliğini düşüneceğini hiç sanmıyorum.” dedi Zeynep ve az önce kapıyı çarpıp çıkmayı düşündüğü odadan öyle bir çıkış yapmıştı ki, Rıza'nın suratında oluşan şu andaki ifade, Zeynep'i ilk gördüğü andaki ifadesinin karesine denkti.

* * *

Ertesi gün...

Zeynep kapının çalınmasıyla uyandı. Kanepeden kalkıp kapıya gitti. Mercekten baktı ama kimseyi göremedi. Kapının ardında, kendisini neyin ya da nelerin beklediğini tahmin edemiyordu. Kapıyı, zincirden kurtarmadan aralayınca, beyaz zarfı gördü. Kapı aralığından, sadece elini çıkarabildiği boşlukta, zarfa ulaşmaya çalıştı ama eline herhangi bir şey temas etmedi. Cesaretini toplayıp, kapıyı ardına kadar açtığı anda içeri, soğuk bir hava kütlesi doldu. Salondaki pencerenin açıldığını fark etti. Aynı anda koridordaki pencere de sonuna kadar açılmıştı. Zarf, rüzgârın etkisiyle merdivenlere sürüklendi ve ardından merdiven boşluğunda kayboldu.

Merdivenlere doğru koşarak giden Zeynep, beyaz zarfı zemin katın boşluğunda olduğunu gördü. Tam merdivenlerden aşağıya inecekti ki daireden ayakları çıplak çıktığının farkına varınca, geri dönüp terliklerini giymek istediye de bu isteğinden vazgeçti. Çıplak ve hızlı adımlarla inip, zarfı kaptığı gibi merdivenleri, indiğinin iki katı hızıyla çıkarken, en üst basamakta duran kedinin mırıltısıyla, terler içinde bir kâbustan uyanırcasına irkildi. Yüreğinin yerinden çıkacağını zannetti. Üstüne bastırarak yerinde tutmaya çalıştığı kalbi küt küt atmaya devam ediyordu. Bu şoku atlatır atlatmaz, sırtını duvara vererek, sürtüne sürtüne koridora çıkabildi. Karbeyaz'ın da onun bu haline acıdığı kesindi. Kenara çekilip ona yol vermiş olmasaydı, kızcağz orada buz kesilebilirdi.

Koridora çıktığında, tekrar eski hızına ve özgürlüğüne kavuşmanın verdiği sevinçle kapıdan içeri adeta uçarak girmişti. Aceleci ayakların taşıdığı bedeninin üzerindeki beyaz sabahlık, bir prensesin pelerini edasıyla süzülüyordu. Rüzgârın eşliğinde kapının kilit sesleri koridorda yankılandığında, kar beyazı rengindeki kedinin masmavi gözleri Zeynep'in dairesine doğru bakıyordu.

Sabah 09.09'da gelen zarf, gelmesinin üzerinden bir saat geçtiği halde sehpanın üzerinde açılmamış duruyordu. Zeynep'in dakikaları unutmamak gibi bir takıntısı vardı. Saate baktı, baktı, baktı... uzun süre öylece baktı; dakikaları saydı. Kendi kendine 'Akrep ile Yelkovan'ın hikâyesini anlattı durdu. Zarfın içerisinde ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Artık sabredecek gücü kalmamıştı. Bütün cesaretini toplayıp, bir çırpıda zarfı parçalarcasına açtı. Zarfın içerisinden küçük bir kâğıda yazılmış şu not çıktı:

'Saat 14.00'de sahildeki rıhtımda ol.'

Zeynep notu okuduktan sonra bir süre sessiz kaldı. Aklında netleşmeyen bir şeyler vardı. Belirenleri bulmak istermişçesine saçlarının arasını karıştırdı; ama bulamamış olmalı ki hiçbir şey

olmamış gibi, hücrelerindeki buzu çözmek için kahvesini yudumladı. Sıcaktı. Tadı hoşuna gitmişti. Zeynep kahvenin tadını tekrar alabilmek için ıslak dudaklarını emdi, aynı lezzetteydi. Gülümsedi. Pencerenin arkasındaki, kar beyazı renginde tüyleri ve deniz mavisi gözleri olan kediyi fark edince, sigarasını yakmak için ara verdiği gülümsemesine kaldığı yerden devam etti. *Gökyüzü karanlıkken deniz nasıl mavi kalabilir?..* Bu gülümseyiş, uzun zamandır tatmadığı bir duyguymuş gibi geldi.

Zeynep zarfın Şirket tarafından gönderilmediğini anlamıştı. ‘Zarfı gönderen Şirket değilse, kimdi?’ Bu sorunun cevabını bulmak için buluşma yerine gitmeliydi.

* * *

Rıhtıma giderken

Demir kapı kapanalı çok fazla olmamıştı ki ilk sağdan köşeyi dönerek kayboldu. Zeynep'in temposuna mani olabilecek hiçbir engel yoktu önünde. Oldukça hızlı ilerliyordu; bir adımda üç karo taşı. Şehrin bu kesiminde hemen hemen her ara cadde, her sokak bu tip taşlarla döşenmişti. Zeynep'in topuk sesleri ritimsel bir havadaydı. *Şu üflenen nefesimin sesi midir? Ne kadar da benziyor, eskiden uyuduğum ülkemin meydanında koşuşturan küçük bir çocuğun elindeki simidin tadına; ayaklarının yankısı bile hatırladığım ritimsel havada...*

“Simit... sııcaaaak simiittt...”

“Simitçi!”

“Buyur abla, yeni çıktı, sıcacık, taze...”

“Bir tane, lütfen!”

“Sarayım mı?”

“Peçete yeterli.”

“Gazete kâğıdı var.”

“Tamam, olur.”

Zeynep'ten parayı alan simitçi çocuk, sevincini, güvercinlere susam atarak göstermişti. Bu kanat çırpınışlarına bir süre hayranlıkla bakan Zeynep, rıhtıma doğru yelken açması gerektiği için, rotasını o yöne doğru çevirdiğinde, bir vapurun limana yanaşmasını izlemeye daldı.

Vapur limana yanaşırken, kalabalıkta kıpırdanmalar ve homurdanmalar başlamıştı. Bir an önce mide bulantısından kurtulmak isteyenler vapurun ön kısmında balık istifi olmuşlardı bile; lakin bazıları vardı ki onların inmeye hiç niyetleri yokmuş gibi oturmaları dikkat çekiciydi: âşıklar. *Aşk, akıl almaz / Âşık, akli almaz...* Onlar için şu andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. *Öyle bir anda çıktın ki karşıma / Ne sevecek haldeyim, ne de sevilecek / Ve öyle bir anda gittin ki uzağıma / Ne sevinecek haldeyim, ne de sevindirecek...* Kalkmak üzere olan vapurun düdüğü, geleninkini bastırmıştı. Kışın ortasında güzel bir hava bulmuş, karaya ayak basmak isteyen kalabalığa tek rakip, şüphesiz, karadan ayaklarını kesmek isteyenlerdi...

Zeynep elindeki simitten bir parça kopardı ve havaya bandıktan sonra martılara doğru savurdu. İkinci lokma kendisi içindi. İrfan'ın, ‘Yosun kokusuyla vapurun dumanı birbirine karışınca, sıcacık

simidin tadına doyum olmuyor doğrusu.’ sözlerini hatırladı, hüznünlendi. *Vapurun düdüğü ne güzel martıların çığlıklarıyla / Rüzgâr ıslık çalıyor demir yığını dalga yaptıkça...* Gözyaşlarının tuzuna bir de denizin tuzu eklenmişti. Beyaz teni masmavi gökyüzüne öyle yakışıyordu ki onu görenlerin tek dileği, güneşin hiç batmamasıydı. *Gökyüzü tenine öyle yakışıyor ki anlatamam, parmağına da alyansın / Ben bir sevda mumuyum, yüreğine al (ki) yansın...*

Vapur limandan ayrılıp gözden uzaklaşmaya başladığında Zeynep de rıhtımın olduğu sahil yolunu yarılammıştı. Uzun zamandır sahile gelmediğini fark etti etrafını seyrederken. Patlıcan moru gökyüzünden koyu mavi denize, sarkıtılmış tül perde şeffaflığındaki bulutların içerisinde süzülen güneşin tebessümü, denizin aşağı kıvrılan noktasında dalgalanan küçük bir kayık suretindeki manzaraya gümüşten, parlak bir rota çizmişti. Bayan Âşık için bu tablodan ayrılmak hiçte kolay olmamıştı; ama acelesi vardı, gitmesi gerekiyordu. ‘Farklı bir günde, farklı renklerde buluşmak üzere yine gelir, doya doya bakarım senin o eşsiz güzelliğine.’ diye geçirdi yüreğinden ve bakışlarını, yeryüzüyle gökyüzünün o ince ufuk çizgisinde buluştuğu renk cümbüşünde kilitledi.

* * *

Zeynep rıhtıma geldiğinde buluşma saatine az kalmıştı. Rıhtımın yakınındaki bir banka oturup, notu gönderenin gelmesini beklemeye başladı. Gelip geçen insanları süzerken bir ara palmiye desenli büyük bir şemsiyeyi andıran sokak lambasının altından geçen, redingotunun altına siyah bir takım elbise giymiş yakışıklı adamın gözbebeklerinde kısacık bir an kendisini gördü. Adamın siması hiç de yabancı değildi. Zeynep'in içinde bir şeyler kıpırdadı; yüreğinde bir kıvılcım peyda olmuştu.

Adam gittikçe Zeynep'e yaklaşıyor ve gözlerini bir an olsun Zeynep'ten ayırmıyordu. Sonunda Zeynep'in tam karşısına gelerek durdu. Zeynep şaşkındı. İlk konuşan adam oldu:

”Selam, Çiğdem.”

“Fırat!”

“Evet.” Fırat, başını önüne eğmişti. Zeynep ise Fırat'ın gözbebeklerini yakalamaya çalışıyordu.

“Notu gönderen sen miydin?”

“Evet.”

“Neden bu şekilde görüşmek istedin ki?”

“Seninle görüştüğümü görseler, bu ikimiz içinde iyi olmazdı.”

“Asıl sormak istediğim de buydu: Benimle neden görüşmek istedin?” Fırat önemli bir şey söyleyecekmış gibi boğazını temizledi ve Zeynep'in yanına, banka oturdu.

“Çiğdem... ben aslında... seninle trende karşılaşmadan önce de seni tanıyordum.”

“Bunu geç de olsa anladım. Çantanı bilerek unuttuğunu da biliyorum.”

“Rıza'ya anlattın mı peki?”

“Sen Rıza'yı da nerden biliyorsun?!”

“Boş ver şimdi. Sen, beni anlatıp anlatmadığımı söyle!”

“Anlatacaktım ama sonra bir şey oldu ben de vazgeçtim. O sıra Rıza sordu seni bana?”

“Bir şey söyledin mi?”

“Aslında, senden ve çantanın içindekilerden bahsedecektim ama o önce davranıp, ‘Seninle karşılaşp karşılaşmadığımı’ sorunca, tedirgin oldum ve hiçbir şeyden söz etmedim.” Fırat derin bir nefes alırken, Zeynep devam etti:

“Sahi sen kimsin? Ve o çantayı neden bana bıraktın?” Fırat cümlesine nasıl başlayacağını bilemiyordu.

“Ben...”

“Evet, sen.”

“İrfan’ın arkadaşıydım.”

“Nasıl?”

“Şirketten. Beraber çalışıyorduk. Sonra... sonrasını biliyorsun.” Zeynep ayağa kalkıp Fırat’ın karşısına geçerek:

“Olacaklardan haberin var mıydı?”

“Yoktu.” Zeynep mesafeyi azaltmıştı.

“İrfan’ın öldürüleceğinden haberin var mıydı?!”

“Yemin ediyorum Çiğdem, haberim yoktu.” Zeynep geri adım atıp banktan uzaklaştı. Deniz kenarına gidip uzaklara baktı. Fırat da kalkıp yanına gitti.

“İrfan riskli bir karar verdiğini biliyordu Çiğdem, anlamalısın! Ayrıldıktan sonra kimseyle irtibata geçmedi. Gittiği yeri kimse bilmiyordu. Benim bile çok sonraları haberim oldu...”

“Peki, o zaman nasıl buldular bizi?” Zeynep’in sesi titremişti.

“Bunlar güçlü insanlar. Her yerde bağlantıları var. Eninde sonunda bulacaklardı. Bu hayattan kaçış yok!”

“Peki ya sen? Artık onlarla değil misin?”

“Değilim.”

“Seni de bulmayacaklar mı?”

“Bulsunlar. Benim artık bir beklentim yok hayattan!”

“Beni nasıl buldun?”

“Rıza’nın dükkânından çıkarken gördüm seni ve takip ettim. Sonrasını bir arkadaşşımdan öğrendim.”

“İrfan benden bahsetmedi mi hiç?”

“Kendinden hiç bahsetmezdi. Varsa-yoksa iş.”

“Öldürüldüğünü ne zaman öğrendin?”

“Çok sonraları... ve öldürüldüğünü öğrendiğim an kararımı verdim: Artık Şirket adına çalışmayacaktım. İrfan'ı öldürdüklerine göre yerine seni kullanacaklarını da biliyordum. Bu yüzden...”

“Sen beni tanıyor muydun?”

“Hayır, tanımıyordum.”

“O halde beni kullanacaklarını nasıl biliyordun?”

“Seni tanımıyordum derken, İrfan'ın biriyle evli olduğunu biliyordum ama kiminle evli olduğunu bilmiyordum. İrfan hiç bahsetmedi senden. Saklıyordu seni.”

“Beni kullanacaklarından bahsediyordun.”

“Evet, seni kullanacaklarını biliyordum ve bu yüzden de seni bulmak için çok uğraştım. Sonunda buldum ve takip ettim. Çatı katında oturduğunu öğrenince de, sana nasıl yardım edebilirim diye düşünmeye başladım. Daha sonra Rıza'nın dükkânına gidip o küçük sandığa ait fotoğrafların olduğu zarfı çaldım ve trende çantamı unutmuş gibi yaparak sana ulaştırdım. Zaten anlamışsın.”

“Evet, ama anlamadığım bir şey; konumuzla sandığın ne ilgisi var?”

“O sandık, seni kızına kavuşturabilir.” Zeynep'in gözlerinde umut kıvılcımları parlamıştı.

“Sandığı bu kadar önemli yapan şey ne olabilir ki?”

“Önemini bilmiyorum ama Şirket ilgileniyorsa bu bizim için yeterlidir. Onu ele geçireceğiz ve Şirketten, karşılığında kızını isteyeceğiz.”

“Peki, ama sandığa nasıl ulaşacağız?”

“Cenk Ertürk adında bir adam var. Antikalara çok meraklı bir işadami. Güvenilir bir kaynaktan, sandığın onda olabileceğini öğrendim.”

“Olmayabilir de yani, öyle mi?”

“Evet, olmayabilir de. Ama denemekten başka çaremiz yok.”

“Benim seçeneklerim yok ama senin var. Bana neden yardım ediyorsun, Fırat?”

“İrfan'a vefa borcumu ödemek istiyorum.” Fırat cebinden bir zarf çıkarıp Zeynep'e verirken:

“İçerisinde Cenk Ertürk'e ait bilgi ve fotoğraflarının yanı sıra bir de davetiye var.” dedi. Zarfı alan Zeynep:

“Ne davetiyesi?” diye sordu.

“Bir resim sergisi. İki hafta sonra Cenk Ertürk o sergide olacak. Onunla tanışmanı istiyorum. Olabildiğince samimi davran ve mutlaka bir randevu kopar.”

“Sonra?”

“Sonrası sana kalmış. Sandığın onda olup olmadığını öğrenecek ve eğer ondaysa, sandığı ele geçirmeye çalışacaksın.” Zeynep başını sallıyor ve anladığını belirten nidalar çıkararak Fırat’ı can kulağıyla dinliyordu ve Sude’ye giden yolda yeni bir adımın heyecanıyla çarpıyordu yüreği.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Zeynep.

“Şimdilik bu kadar. Bir gelişme olursa ben sana haber veririm. Bu arada görüştüğümüzden ve sandıktan kimsenin haberi olmasın!”

“Anladım. Zaten kime anlatabilirim ki!” O an Zeynep’in aklına Sofia Teyze gelmişti. Her şeyini ona anlattığını söyleyecek oldu, sonra vazgeçti. Çünkü bu hayatta tek güvendiği kişi Sofia Teyzeydi.

“Artık gitmeliyim.”

“Tekrar ne zaman görüşeceğiz.”

“Sanırım, uzun bir süre görüşemeyeceğiz. Hoşça kal, Çiğdem!”

“...”

Fırat ayrıldıktan sonra Zeynep biraz daha kaldı rıhtımda. Ufka bakıyordu. Gözlerinin önüne meleşti gelmişti. Kendisine doğru koşarken, kollarını iki yana uzatabildiği kadar açmıştı. Ne kadar da büyümüşü. Sude’nin pembe yanaklarının önünden altın sarısı saçları çekildiğinde, kocaman gözlerinin masmavi gülümseyişi görünmüştü ve Zeynep, onun bu en tatlı zamanlarında yanında olamamanın ve onu doyasıya öpüp koklayamamanın hüznünü duydu yüreğinde.

Sude yaklaştıkça, Zeynep daha bir sevinçle doluyordu. Sude güldükçe Zeynep daha bir mutlu oluyordu... Aralarında bir kulaç kalmamıştı ki kıyıya sert bir şekilde çarpan dalgaların sesinin etkisiyle, gördüğü bu güzel sanrıdan uyanan Zeynep, gözlerini araladığında, ellerini ileri doğru uzatmış olduğunu fark etti. Ateşten kaçırır gibi çekip, göğsüne bastırıldığı ellerini emniyetli bir yere aldıktan sonra, “Seni çok seviyorum” dedi, o yaşlardaki bir çocuğun peltek konuşmasına benzetmeye çalışarak. Aslında Sude’nin ses rengini yakalamak istemişti.

Zeynep, hayal dünyasında büyütüyordu Sude’sini; zaman ilerledikçe emeklemekten yürüyüşe geçişini; anlamsız seslerden sonra ilk kelimeleri çıkarışını; saçlarının, boyunun uzayışını... Sude büyümüşü artık; koşuyor, konuşuyor ve gittikçe güzelleşiyordu.

Zeynep elindeki zarfa baktı bir müddet, daha sonra önemsiz bir şeymiş gibi cebine sokuşturdu. Rıhtımdan ayrılırken hâlâ aklında Sude’nin şimdiki halinin fotoğrafı vardı.

* * *

İki hafta sonra...

Şık elbiseler, şık takılar eşliğinde; güzel kadınlar güzel kokular içerisinde... şık takımlar, şık ayakkabılar üzerinde; yakışıklı erkekler, briyantınli saçlarıyla doldurmuşlardı ‘Sonbahar Renkleri’ adlı resim sergisinin açılışı için hazırlanan salonu.

Zeynep, açılış konuşmasını yapan Bay Cenk’i ilk görüşte hemen tanımıştı. Olabildiğince uzakta durarak onu incelemiş ve yakınlaşmak için doğru anı bekleyen bir kedi gibi bir köşeye sinmiş; kamufle olmuştu.

Resim sergisinin açılış konuşmasından sonra Bay Cenk ile beraberindekiler sergiyi gezerlerken, Zeynep de takipteydi. Tüm tablolar gezildikten sonra kalabalık dağılmış, Bay Cenk ise sonunda yalnız kalmıştı. Zeynep küçük adımlarla ilerliyor, tablolara bir süreliğine bakıyor, ilgileniyormuş gibi yaparak, dikkat çekmeden, Bay Cenk ile aralarındaki mesafeyi gittikçe azaltıyordu.

Bay Cenk’e birkaç adım kala önünde durduğu tablo, Zeynep’in ilgisini çekmişti: Bir kayıkta, sırtı dönük, küçük bir erkek çocuğu, günbatımına doğru kürek çekiyordu. Zeynep bu tablonun sonbaharla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı. *İnanmak artık imkânsız gibi geliyor hayatta uzaklaştıkça. Derin okyanuslarda küçücük bir kayık gibi kayıplardayım. Susuzluğun resmi dudaklarımda çatlamış halde. Yüreğim sızlamıyor artık. Fırtına bile kopsa titremiyor sensizlik. Yalnızlığa da alışıyor insan; ha dört köşeli deniz, ha dört tarafın duvar. İnanmak artık imkânsız gibi geliyor bana hayatta uzaklaştıkça. Bu bir rüya, diyorum ve geriye dönüşü yok, uyanıyorum...*

“Sizce, bu tablonun sonbaharla ilgisi ne olabilir?”

“Hiçbir ilgisi yok!” Zeynep, Bay Cenk’in sorduğu soruya o kadar içtenlik ve hızlilikle cevap vermişti ki Bay Cenk şaşırılmıştı. Zeynep ise kendisine bir soru sorulduğunun farkına varmamış, daha da ilginç bir cevap verdiğinin bilincinde bile değildi. Ne zaman Bay Cenk kendisine bir soru daha sordu işte Zeynep o zaman anladı kendi kendine konuşmadığını.

“Bakmak ile görmek arasında bir fark olduğuna inananlardanım. Siz de öyle misiniz?” Zeynep elini boynuna attı, utanmıştı. Bir şeyler söylemeliydi ama arkasını döndüğünde soruları soran kişinin Bay Cenk olduğunu görünce, kalbi daha da hızlı atmaya başladı. O an Zeynep, pompalanan tüm kanın, yanaklarında al al birikmeye başladığını hissedebiliyordu. Utandığını belli etmemek için bakışlarını önüne eğerek uzaklaşmak istemişti Bay Cenk’in gözlerinden. Zeynep’ten bir cevap alamayan Bay Cenk ise bir adım daha atıp Zeynep’in yanına gelmişti ve tabloya bakarak:

“Affedersiniz, rahatsız ettim sanırım, bağışlayın!” dedi.

“Yo, siz kusuruma bakmayın, dalmışım.” Zeynep’in bakışları yavaş yavaş yerden yükselmiş, Bay Cenk’in bakışları ise tablonun üzerindeydi.

“Tabloya bakışınız beni çok etkiledi de.”

“Beni de tablo etkiledi.” dedi Zeynep tebessüm ederek. Bay Cenk de tebessüm ediyordu.

“Siz, sonbaharla ilgili bir bağlantı kurabildiniz mi?” Zeynep’in heyecanı kaybolmuş, rahatlamıştı. Bay Cenk:

“Ben, bakmakla görmek arasında bir fark olduğuna inananlardanım.” deyince, Zeynep:

“Bu söz... sanki...”

“Evet, az önce söylemişim. Sanırım o sırada hâlâ tablonun içerisinde bir yerlerdeydiniz.” Zeynep’in bakışları tekrar yer çekimine karşı koyamadı ve mermer zemine çakıldı.

“Cümlemin devamında, siz de öyle misiniz, diye sormuştum.”

“Nasıl?”

“Yani, siz de bakmakla görmek arasında bir fark olduğuna inananlardan mısınız?”

“Evet... inananlardanım... ama bu tabloya bir anlam veremedim.” Bay Cenk birkaç adım geriye attıktan sonra:

“İsterseniz bir de bu mesafeden bakın.” dedi. Zeynep, Bay Cenk’in bulunduğu noktaya gelip resme bakınca, gözlerine inanamadı. Sanki az önce baktığı tabloyla şu anda baktığı tablo farklı tabloları.

“Bu nasıl olabilir?! Renkler nasıl bu kadar değişebilir?! Sanki sonbaharın bütün renkleri bu tabloda bir araya gelmiş.” Aradaki farkı anlayabilmek için Zeynep tekrar tabloya yaklaştı ve tekrar uzaklaştı. Zeynep şaşkın, Bay Cenk ise gururluydu.

“Bakmak için gözlere, görmek içinse hayal gücüne ihtiyaç vardır.”

“Çok güzel ifade ettiniz.” Zeynep gözlerini kocaman açmış, tablonun içerisine girmişti.

“Hey! Neden gülleri denize bırakıyorsun?”

“Geriye dönerken yolumu bulabilmek için.”

“Nereye gidiyorsun ki?”

“Bilmiyorum ama güneşi takip edeceğim.”

“Güneşi mi takip edeceksin?!”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü bir şey kaybettim ve onu arıyorum.”

“Aradığın o şey ne, bana söyleyebilir misin?”

“Söylememe gerek yok, benim ne aradığımı zaten biliyorsun.”

“Biliyor muyum?”

“Evet, biliyorsun. Senin kaybettiğin şeyi arıyorum.”

“Ama ben neyi aradığımı bilmiyorum ki!”

“Merak etme! Onu bir gün mutlaka bulacaksın!”

“Hey! Dur! Gitme!..”

Bay Cenk, donuk gözlerle tabloya bakmakta olan Zeynep’i kolundan sarsmak zorunda kalmıştı.

“İyi misiniz?!”

“Efendim?”

“İyi misiniz, dalıp gittiniz.”

“Evet, evet iyiyim.”

“Emin misiniz?”

“Gerçekten iyiyim, ilginize teşekkürler.”

“Rica ederim. O halde bir soru daha sorabilir miyim?”

“Tabii, memnuniyetle.”

“Sizce, bir an, resimle mi yoksa kelimelerle mi en güzel anlatılabilir?”

“An’ı yakalamaktan bahsediyorsunuz sanırım.”

“Evet, öyle de diyebiliriz.”

“Biraz düşünebilir miyim?”

“Tabii.”

“Hımm... Oscar Wilde’nin, ‘Reading Hapishanesi Baladı’nı okuyan biri olarak söyleyebilirim ki tercihim kelimelerden yana olacak.”

“Açıkçası beni şaşırtınız. Bunu beklemiyordum.”

“Sanırım siz, renklerin tarafındasınız.”

“Evet, ağırlıklı olarak tercihim o yönde.” O sıra bir adam Bay Cenk’e yaklaşıp, sessizce bir şeyler söyledi. Ardından Bay Cenk saatine baktı ve Zeynep’e:

“Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi gitmeliyim.” dedi. Zeynep, tanışma fırsatını yakalamışken kaçırmak istemedi ve Bay Cenk’ten önce davranarak, elini uzattı.

“Ben de memnun oldum.” Bay Cenk, karşısındaki bu güzel bayanın ismini sormamak gibi bir gaflete düştüğünü çabuk anladı.

“Affedersiniz, benim adım...”

“Biliyorum, Cenk Ertürk.” Bay Cenk, tebessüm ettikte sonra,

“Siz, isminizi bağışlar mısınız?” diye sordu.

“İsmim, Çiğdem Yıldız.”

“Tekrar memnun oldum.”

“Ben de.” Zeynep, Bay Cenk’le bir sonraki görüşmesi için yeteri kadar samimiyet kuramamıştı. Son bir hamle yapmak için konuştu.

“Tekrar ne zaman görüşebiliriz?” Bay Cenk, birkaç adım ilerisinde bekleyen Ahmet’e:

“Ajandama bakabilir misin, Ahmet?” Ahmet, Bay Cenk’e, elindeki açık ajandayı uzattı ve parmağıyla da bir yeri gösterdi. Bay Cenk, Ahmet’in gösterdiği yazıyı okuduktan sonra Zeynep’e dönerek:

“Tamamen aklımdan çıkmış. Hafta sonundan itibaren yurtdışına gezilerim olacak. İsterseniz siz bana telefonunuzu bırakın, ben döndüğümde size ulaşırım.” dedi. Zeynep, daha önce hiç kendisini aramadığı için telefon numarasını bilmiyordu.

“Şey... sizin bir kartınız varsa...” Bay Cenk, Ahmet’e bakınca, Ahmet ceketinin iç cebinden bir kart çıkartıp Zeynep’e uzattı ve ardından Bay Cenk’e, geç kaldıklarını ima eden bir bakış fırlattı. Bay Cenk bakışı fark etti.

“Afedersiniz, gitmem gerekiyor.”

“Anlıyorum. Peki, o zaman, görüşmek üzere.”

“Görüşmek üzere, iyi günler.”

“İyi günler.” Zeynep elindeki karta bakarken, Sude’ye giden yolda bir adım daha atmış olduğunun bilincinde, ‘Seni bulacağım, meleğim’ cümlesini yineledi içinden. Fırat’ın istediği gibi, Cenk Ertürk’ten bir randevu koparmıştı.

Bir elinde kahve fincanı, diğesinde sigarası olduğu halde pencere kenarındaki yerini aldı Zeynep. Tablodaki küçük çocuğu düşünüyordu ve bu çocuğun, bundan bir mevsim önce, pastanenin önünden geçerken, kendisine, ‘iyi akşamlar’ diye seslenen çiçekçi çocuk olduğundan emindi. Buna şaşırmadı. Gerçek ile hayal ilk kez karışmıyordu. Daha önce de kompartımanda karşılaştığı Fırat girmişti hayal dünyasına; hem de o an, ilk defa gördüğü o anda.

Çocuk, ‘Senin kaybettiğın şeyi arıyorum.’ demişti. *Ne arıyorsan onu bulursun...* Zeynep son zamanlarda o kadar çok şey kaybetmişti ki, çocuğun, kaybettiğini söylediğı şeyin hangisi olabileceğini bulamadı. ‘Merak etme! Onu bir gün mutlaka bulacaksın!’ da demişti. Bu sözü hatırlayınca, aramak istediğı ve bulmak isteyeceğı tek şeyin küçük kızı Sude olduğunu anladı ve güneşe doğru kürek çekerken, sepetindeki gülleri denize bırakan küçük çocuğun söylediklerinin Sude ile ilgili olmasını ve çocuğun, iyi dileklerinin gerçekleşmesini her şeyden çok istedi.

Zeynep’in elinde, resim sergisinden ayrılırken bu tablo vardı ve şu anda o tablo, mavi demir kapılı binanın çatı katında bulunan dairenin salonundaki duvarda asılıydı.

* * *

Bu şehre en çok yakışan mevsimdi; son değil bu ilkbahardı. Kuru değil, ıslak; sarı değil, yemyeşildi. Her şeyin doğada var olduğu gerçeğini anımsatan, sevgiyi, neşeyi, gülümsemeyi; tabii ki acıları, hüznüleri ve gözyaşlarını da barındıran mevsimdi ilkbahar.

Sabahın ilk ışıklarıydı. Kuş cıvıltılarıyla uyanan doğaya taze kahve ve çay kokuları, sıcacık simit kokuları yayılmaya başlamıştı. Derin uykularından ve uykusuzluktan uyananlar vardı; ama kesin olan bir şey vardı ki güneş uyanmıştı. Bu da yeni bir gün, yeni bir hayat, yeni bir aşk demekti. *Hüzünlü bir yüzde yağmurun yüreğini görebilirsiniz, gülümseyen bir yüzde de güneşinkini / Eğer bir gökkuşağı görmekse dileğiniz, önce ağlamalı ki gülebilmelisiniz...*

Zeynep ilkbaharı iliklerine kadar hissetmenin verdiği mutlulukla sahile kadar yürümüştü. Sahile indiğinde ise bir taksi durdurup, bindi. Taksiciye, şehrin dışında bir malikâneye gideceğini söyledi.

Yaklaşık yüz metrelik hıyaban yolun sonunda görünen kırmızı çatının altında, kendisini nelerin beklediğini bilmeksizin, sarı taksinin içerisindeki Bayan Düşünceli, bakışlarını cama yönlendirdiğinde, yuvarlak havuzun etrafından döndüklerini gördü. Heyecanı doruktaydı.

Malikânenin kapısında, daha önce resim sergisinde gördüğü, Bay Cenk'in ajandasını tutan Ahmet'in reveransıya antreye adım atan Zeynep'in, bu görkemli binanın dış yüzeyindeki ürpertili havasının kasvetinden kurtuluşunu gözlerindeki parıltıdan anlayabilirdiniz.

Malikânenin giriş bölümünde bulunan salon tam olarak altı bölüme ayrılıyordu. Mutfağa giden koridorun ve çalışma odasının dışındaki diğer odaların kapıları kapalıydı. İki kat yapının her katı ayrı bir güzelliğe sahipti ve salonun bir köşesinden gökyüzüne doğru uzanan tavan, bu krallığın tacı görünümündeydi.

Sesinin, kuş cıvıltılarını andıran berraklığı, 'Harikulade!' kelimesini sarf etmesiyle örtüşmüştü.

"Muhteşem!.. bu.. bu sanat eserleri... olağanüstü!.." Bu sözler Bayan Sarhoş'un ilk izlenimleriydi.

Zeynep, omzuna dokunmak zorunda kalan bayan,

"Affedersiniz, bu taraftan lütfen!" sözleriyle irkilmişti. Yeni çıktığı etkinin vermiş olduğu sarhoşlukla, 'Üzgünüm!' kelimesini, 'Bay Cenk, sanata âşık olmalı!' pohpohlarının sonuna eklerken gülümseyen Zeynep, uşağın ardından giderken, az önceki tebessümüne bir de zarafetini takınıp, albenili yürüyüşüne kattığında, salonda bulunan sanat eserlerinin yüzleri kızarmıştı. *Yüce yaratıcının eserlerine paha biçilemez...*

Ahmet önde, Zeynep arkasında çalışma odasına girdiklerinde Bay Cenk, gözlüğünü takmış, çalışma

masasında bir şeyler okuyordu. İçeri giren Ahmet'i ve ardından Zeynep'i görünce, elindeki kâğıdı bırakıp, ayağa kalktı. Tam Ahmet, gelen misafiri tanıyacaktı ki Bay Cenk konuştu:

“Hoş geldiniz, Çiğdem Hanım.”

“Hoş bulduk...” Zeynep, aynı nezaketle karşılık vermek istemişti ama doğru kelimeyi bulamadı.

“Lütfen, oturun.” Bay Cenk, Zeynep'in oturması için, çalışma masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. Zeynep'in oturmasının ardından da kendisi az önce kalktığı sandalyesine oturdu.

“Size bu kadar geç döndüğüm için kusuruma bakmayın. Seyahatler beni bir hayli yordu. Bu yüzden, bir ay kadar da güneyde tatildegdim.”

“Güney bu aylarda tatil için yeterince ısınmış oluyor mu?”

“Tatilden kastım, hem zihnimi hem de vücudumu dinlemek ve dinlendirmek. Ayrıca yağmurlu bir bahar sabahının ardından kırdaki gezi yapmayı, sıcak bir yaz gününde denize girmeye tercih ederim.” Bay Cenk, kapının eşliğinde emir bekleyen uşağı:

“Ahmet, 1969...” diye seslendi. Bay Cenk, antika ve değerli parçalar için yurtdışına yapmış olduğu seyahatlerinde getirdiği şarapları, en özel konuklarına servis ederdi. Su götürmez, Zeynep özel bir konuktu. Bay Cenk'in yaptığı şarap teklifi Zeynep'in hoşuna gitmemişti ama ister istemez kabul etmek zorunda kalmıştı.

Bay Cenk hangi durumlarda nasıl davranması gerektiğini çok iyi bilen, kibar bir beyefendi. Zayıf, uzun boyluydu ve parlak bir tene sahipti. Kendisinde zirvede olan ikna kabiliyetinin bir neticesi zannetse de, Zeynep, Ahmet'in şüpheli bakışlarından kurtulmak için, şimdiye kadar hiç kullanmadığı içkiyi içme teklifini kabul etmişti. Bay Cenk ise Zeynep'in aksine tam bir şarap aşığıydı. İçmek ve sarhoş olmak için değil, zevk için içiyordu. Ortamı yumuşatmak için, hele ki muhatabı bayansa, ilk adım olarak çoğunlukla içkiyi, içkilerden de şarabı tercih ederdi.

Bay Cenk müsaade istedi ve odanın dörtte üçünü çevreleyen kütüphanesinde bir kitap aramaya koyuldu. İkinci adımını atmaya hazırlanıyordu.

“Ah, şu kitaplar! Asla bir şarap ve bir kadının o hoş kokusunu veremezler; çoğu zaman toz içindedirler, küf kokarlar... sizce de öyle değil mi?” Zeynep cevap vermekten kaçınmıştı. Bay Cenk konuşmasına devam etti.

“Ama hani, kaldırım köşelerinde bazen de sahaflarda satılan yırtık ve saçaklı kitaplar... ucuz şarap ve ucuz kadınlardan daha fazlaca beni alıp götürmüyorlar da değil doğrusu.” Zeynep iyi bir dinleyiciydi ve Bay Cenk'in iştahını kabartmıştı.

“Ayrıca bir kitabı okuyabilir, anlayabilir ve açıklayabilirsiniz, yeter ki isteyin; ama bir kadını tam manasıyla anlamak oldukça güçtür. Şarap ise bu durumu geciktiren en seçkin içkidir.” Zeynep'in kaşları yukarı kalkmıştı, Bay Cenk ise çakır keyif olmuştu.

“Başka zaman önüme sıçrayıverirler. Şimdi ise yok, yok işte!” Bay Cenk, bu siteminden sonra

masanın üzerinde bulunan kahverengi kapaklı büyükçe bir defteri eline alarak:

“Tüm kitaplar burada kayıtlı, şimdi bulurum.” dedi. Zeynep de o sırada Bay Cenk’e, sandığa ait fotoğrafları göstermekle göstermemek arasında tereddüt yaşıyordu. Fotoğrafları almak için, elini çantasına attığı anda, çalan telefonun sesi, Bay Cenk’in dikkatinin bir anda kendi üzerine çevrilmesine neden oldu. Fotoğrafları alelade, çantanın içine bırakarak, cep telefonunu çıkardı ve rahatsızlık verenin telefon olduğunu göstermek manasında, havada şöyle bir salladı.

“Şey, affedersiniz, açmam gerekiyor. Önemli bir çağrı da...”

“Rica ederim, lütfen, açın. Ben salonda olacağım. Siz burada konuşabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim.” Bay Cenk, kapıyı geri geri çıkararak kapatmıştı. Sinirli bir şekilde telefonu açan Zeynep, kısık sesle konuşmaya özen gösteriyordu.

“Alo!”

“Nerdesin?”

“Sen de kimsin?”

“Ben, Kaptan.”

“Ne var, ne istiyorsun?!”

“Mesajımı almadın mı?”

“Ne mesajı, mesajdan falan haberim yok, benim!”

“Görüşmemiz lazım. Hemen dükkâna gel!”

“Bekleyemez mi?”

“Hemen, dedim!”

Zeynep çalışma odasının kapısını açarak, salondaki mermer zemine adımlarını atar atmaz, kapının bir daha açılmasını istemiyormuşçasına kapattı. Burada daha fazla kalmasına lüzum yoktu. O sırada, Zeynep’in salona döndüğünü gören Bay Cenk, Ahmet’in elinde bulunan gümüş tepsideki bardakları ve şişeyi yeni fark etmiş gibi yaparak:

“Oo, evet, Fransız!” dedi ve yarım doldurduğu kadehlerden birini alıp Zeynep’e uzattı.

“Matmazel!” Zeynep kendisine uzatılan bu hoş ve nazik kadehi aynı ihtimamla alırken, Bay Cenk’in kullandığı hitabet sanatının inceliğine yakışır bir jestle de karşılık vermişti:

“Merci.”

“Güzelliğinize.” diyerek, Zeynep’e bardağını uzatan Bay Cenk, kadehlerin birbirlerine teması sırasında çıkan ‘çılınk’ sesinin, çoğu zaman ilk yudumun işareti ve samimiyetin başlangıcı olduğuna inanırdı. Bu inanıştan şimdilik Zeynep’in haberdar olmasını istemiyordu ve hislerini başka bir bahara saklamayı uygun gördü.

Zeynep elindeki boş kadehi koyacak bir yer ararken, Bay Cenk’in ikinci bir kadeh ısrarıyla karşılaşıncı:

“Teşekkür ederim, almayayım. İçkiyle aram pek iyi değildir de. Ve maalesef gitmem gerekiyor.”

“Önemli bir şey mi oldu?” Şaşkın bakışlarının arasına birazcık soru tohumu katan Zeynep, zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Evet. Lütfen, beni mazur görün!”

“Peki, öyle olsun. Yalnız, bunu saymam.”

“Söz. Bir dahaki sefere, sarhoş olasıya kadar içeriz.” *Felekten bir gece, felekten / En kahpesinden bir hayata, şerefe / İçimizdeki gözyaşını içer gibi, şerefe...* Zeynep bu sözlerinin latife olduğunu, dudağının kenarındaki tebessümle ifade etmişti. Zeynep’in gülümsemesine, kimsenin ‘hayır’ deme olasılığı yoktu.

“Zahmet olmazsa, bir taksi çağırabilir misiniz?”

“Ahmet, söyle, arabayı hazırlasınlar.”

“Peki, efendim.”

“Gerek yoktu.”

“Lütfen, bu ricamı kırmayın.”

“Teşekkür ederim.”

“Efendim, araba hazır.”

“Her şey için teşekkür ederim, Bay Cenk.”

“Benim için bir şerefti.”

“İyi günler.”

“Tekrar görüşmek üzere.”

Şu anda siyah arabanın arka camından bakmakta olan Zeynep, kapının önüne kadar eşlik eden Bay Cenk’in güle güle manasındaki eline, yine tebessüm ederken, Rıza’nın neden bu kadar kızgın ve

endişeli olduğunu düşünüyordu. Acaba Bay Cenk ile görüştüğünü mü öğrenmişti. Eğer öyleyse Fırat'ın da bu işin içerisinde olduğunu öğrenmesi kaçınılmazdı. Gidip görecekti.

* * *

Malikânenen ayrıldıktan sonra Rıza'nın dükkânına yakın bir yerde şoföre bırakmasını söyleyen Zeynep, araba ayrıldıktan sonra doğruca hırdavatçı dükkânına gitti.

“Telefonuna neden bakmıyorsun?!”

“Sesini duymamışım.”

“Nerelerdeydin?”

“Sana ne, hesap mı vereceğim?”

“Vereceksin tabi!”

“Sen kim oluyorsun ki bana hesap soruyorsun!”

“Bu kadar yeter!” Sesin geldiği yöne bakan Zeynep, hala kızgındı. Rıza ise o taraflı olmadı. Ayaklarını masanın üzerine atmış bir adam, Rıza'nın ofisinden konuşmuştu. Zeynep bu adamı tanımıyordu. Rıza'ya, ‘bu da kim’ manasında bir bakış fırlatınca, Rıza:

“Yeni görevde beraber çalışacağın kişi.” dedi, boşluğa bakarak. Ofiste oturan adam, ayağa kalkıp, Zeynep'in yanına kadar geldi ve elini uzatarak:

“İsmim, Suat.” dedi. Zeynep hamle yapmayınca, Suat geri adım atmak zorunda kaldı. Rıza pis pis sırıtırken, tezgâhın arkasındaki gizli bölmeye inmekteydi. Çıktığında elinde bu kez birbirinin aynısı iki sarı zarf vardı. Birini Suat'a diğerini Zeynep'e uzatırken:

“Dediğim gibi aynı görevdesiniz, yalnız yapacaklarınız farklılık gösteriyor. O yüzden birbirinizle irtibatınızı koparmayın.” dedikten sonra ofise gitti. Geri geldiğinde ise elinde iki tane küçük kâğıt parçası vardı. Bir tanesini Suat'a verdikten sonra diğerini de Zeynep'e verip, konuşmasına devam etti.

“Bu numaralar, birbirinize ulaşabileceğiniz telefon numaraları. Gerekli olduğunda irtibatı sağlayabilmeniz için. Son olarak, dikkatli olun. Tedbiri elden bırakmayın. Birinizin hatası ikinizin hayatına da mal olabilir. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.” Rıza, Suat'ın cevabını aldıktan sonra, Zeynep'in de cevap vermesi için ona seslendi:

“Çiğdem?” Bir süre bekleyen Zeynep, alçak tonda ve isteksizce:

“Evet, anlaşıldı.” dedi.

“O halde, iş başına, haydi bakalım.”

Zeynep hırdavatçı dükkândan ayrılırken, Rıza'nın hiçbir şeyden haberi olmamasına sevinmiş; rahatlamıştı ama zarftan çıkacak görev, bu sevincini gölgeleyecekti.

* * *

Fotoğraf makinesinin deklanşörüne basan kişi, objektifteki adamı; objektifteki adam da deklanşöre basanı tanıyordu. Ama bu gizli takipten izlenenin haberi yoktu. İzleyenin ise neden izlediği hakkındaki detaylardan haberi yoktu. Bay Cenk hangi saat evden çıkıyor, nerelere gidiyor, kimlerle görüşüyor, nerelerde yemek yiyor, nasıl vakit geçiriyor... kısaca her anı Zeynep tarafından fotoğraflanıyordu. Suat ise Zeynep'in fotoğrafladığı kareleri analiz edip, değerlendiriyor, üstlerine rapor veriyordu.

Zeynep, Bay Cenk'i, yaklaşık bir aydır takip ediyordu. Artık gittiği mekânlar, görüştüğü kişiler benzerlik göstermeye başlayınca, Suat, Zeynep'in görevinin bittiğini söylemişti.

Zeynep, Bay Cenk'in peşine Şirket'in de düştüğünü görünce, sandığın onda olabileceğine daha çok inanmaya başladı. Bu inancı beraberinde kızına kavuşamama korkusunu da getiriyordu. Elini çabuk tutmalıydı. Yoksa kızını belki de bir daha hiç göremeyebilirdi. Ama tek başınaydı ve elinden beklemekten başka bir şey de gelmiyordu. Bay Cenk ile yüz yüze görüşme imkânı da kalmamıştı artık. Şirket durumu fark ederse tüm çabaları boşa gidebilir, her şeye en baştan başlama imkânı bile kalmayabilirdi.

Zeynep şu anda çatı katındaki dairesinin pencere kenarında oturuyordu ve elinde bir not defteri vardı. Bay Cenk ile baharın ilk günlerinde malikânede, çalışma odasında görüştüğünden sonra, oradan, çantasında bu not defteriyle beraber ayrılmıştı. Zeynep'in uzaklaşıp, gözden kaybolmasından çok sonra Bay Cenk ile Ahmet arasında geçen konuşmanın başlığı da bu not defteriydi.

* * *

Şehir sanat müzesinden daha çok değil ama değerli ve de önemli eserlere ev sahipliği yapan malikânenin ev sahibi, not defterine bakmaya çalışma odasına gitti. Defterin yeri sabitti fakat her zamanki yerinde yoktu. Dalgınlıkla başka bir yere koyabileceğini düşünse de olabileceğini düşündüğü her yeri aramıştı; yoktu. *Aradığımız birçok şey aslında gözümüzün tam önündedir...*

En çok değer verdiğimiz şeyler bir anda ne olduğunu anlayamadan elimizin altından kayıp kurtuluverir ve biz de onu tekrar elde etmek için hayatımızı ortaya koymaktan kaçınmayız. Şu anda Bay Cenk'in içinde bulunduğu bu buhranın fazlası var, eksiği yoktu. Aradığı defter onun hayatıydı. *Hayat, bir defter; ne kadar boş sayfası olduğu bilinmeyen ve yazılabilen ve silinebilen ve yıpranabilen hatta yırtılabilen... Ölüm ise bambaşka bir defter; sonsuz sayfası olan... kimine cennet, kimine cehennem; kazanılabilen, kaybedilebilen...* Bay Cenk, gelmesi için kullandığı zili ikinci kez kullanmadan, Ahmet gelmişti.

“Ahmet, not defterimi bulamıyorum!”

“Yerinde olmalı, kontrol ettiniz mi, efendim?”

“Tabii ki ettim. Beni endişelendiren de bu ya zaten!”

“Açıkçası bilemiyorum, efendim... şey... bir dakika...” Hatırlamak için tavana bakan Ahmet:

“Sanırım, bugün gelen ziyaretçimizden sonra...” dedi ve aklına şüpheli bir düşünce saplanmış gibi bekledikten sonra, sonuna ünlem gerektiren şu cümleyi sarf etti:

“Çiğdem Hanım!” Tam da burada sözün kesilmesi gerektiğini düşünen Bay Cenk:

“Ne demeye getiriyorsun, Ahmet? Açık konuş!” dedi.

“Çiğdem Hanım almış olabilir, efendim!” Bay Cenk, Ahmet'in söyledikleri karşısında oldukça şaşırılmıştı ve bu hali diline de yansımıştı. Sadece cevabı öğrenmek için, boş gözlerinin eşliğinde ‘hı’ kelimesini çıkarabilmişti, açık kalan ağzının karanlığından. Ahmet devam etti.

“Hatırlarsanız, odadan en son o ayrılmıştı. Ayrıca güzel bir bayan ve bunu da kullanmasını çok iyi biliyor. Bir anlık dalgınlığınıza gelmiş olabilir mi, efendim?” Ahmet evin uşağından çok Bay Cenk'in sır dostuydu. Aralarında gizli saklı hiçbir şeye yer yoktu; ama bilirsiniz ki çok iyi tanıdığınız, size en yakın olduğunu zannettiğiniz insanların bile mutlaka sizden sakladığı bir şeyler vardır. İşte bu dostlukta da haliyle bu sırlar mevcuttu ama zararsız sırlar... *Tüm canlıların sırları vardır, hatta cansızların bile; birbirlerine söyleyemedikleri...*

Bay Cenk'in, Ahmet'in bu anlamsız düşünceye nasıl kapıldığına mana veremediği apaçık ortadaydı. Sert konuşması buna en iyi örnekti; çünkü böyle anlara pek sık rastlanmıyordu.

“Sence ben, iğdem Hanımdan etkilenmiş gibi mi görünüyorum, Ahmet? Böyle bir sarhoşluğa kapıldığımı mı düşünüyorsun? Kaldı ki iğdem Hanım neden benim not defterimi almak istesin ki?!” Sorunun muhatabının sessiz kalması, Bay Cenk’e cevabı en manidar şekilde vermişti. Bay Cenk, Zeynep’ten etkilenmiş olabilirdi ama asıl söz konusu olan şey, bu konuyu katbekat aşırıyordu. Bay Cenk, not defterinin Zeynep tarafından alınmış olma ihtimaline inanmak istemiyordu ama Ahmet bu konuda ısrarcıydı.

Not defteri, sadece Bay Cenk’in bildiği bir şifreleme metoduyla yazılmıştı. Anahtar olmadan çözümlenmesi imkânsızdı. Çünkü ilk bakışta kafiyeli, manidar cümlelerin olduğu sayfalar ve bazı sayılar göze çarpıyordu. Bay Cenk, not defterinin çalınmasına üzmekten ziyade, bu gibi durumlar için bir şifreleme kullandığına seviniyordu.

* * *

Elindeki not defteriyle pencere kenarında hiçbir şey yapmayarak oturan Zeynep, bir çözüm bulamayacağını ve Sofia Teyze'ye akıl danışma zamanının geldiğini geç de olsa anladı. Not defterini de yanına alarak Sofia Teyze'nin kapısını çaldı.

“Hangi rüzgâr attı bakalım seni? Hoş geldin. Buyur geç, güzel kızım.”

“Hoş bulduk, Sofia Teyze. Nasılsınız?”

“İyiyim güzel kızım. Sen nasılsın? Kızından bir haber var mı?”

“Nasıl olayım, bildiğiniz gibi. Sude'den de maalesef haber yok!”

“Ne kadar oldu?”

“Yaklaşık sekiz ay.”

“Neden hala polise gitmiyorsun?”

“Gidemem, biliyorsunuz. Yoksa ona zarar verebilirler.”

“Peki, bahsettiğin sandığa ulaşabildin mi?”

“Hayır, henüz ulaşamadım.”

“O, elindeki defter ne için?”

“Ben de onun için sizi rahatsız etmişim.”

“Estağfurullah, o ne demek güzel kızım.”

“Bu defterde, sandığa ulaşabilmem için gerekli bilgiler olabilir.”

“Nasıl bilgiler?”

“Ben de bilmiyorum ama bilgilerin şifreli bir şekilde yazıldığını düşünüyorum.”

“Anladım.”

“Çok uğraştım ama bir türlü çözümleyemedim. Bir göz atmanız için de size getirdim. İçerisinde bir türlü anlam veremediğim sayılar ve cümleler var.”

“Ben hiç anlamam ki yavrum; ama babam bildiğin gibi matematik alanında akademisyendi.

Şifrelere de ayrıca merakı vardı. Bana biraz göstermeye çalıştı ama ben ilgilenmeyince vazgeçmişti.”

“Acaba babanıza ait herhangi bir günlük, doküman, makale falan var mı?”

“Aslında evet şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Yaşlılık işte kızım, unutuyorum. Babamın bir öğrencisi, dersleri kasete kaydettikten sonra kâğıda döküp babama vermiş. Babam da bana vermişti. Faydalanacağımı düşünüyordu ama dediğim gibi benim pek ilgi alanıma girmemişti. Yine de sakladım, atmadım. Belki senin işine yarayacak bir şeyler bulabilirsin notlarda. Ama şimdi Allah bilir nerededirler.”

“Bulabilir misiniz?”

“Bulabilecek miyiz, bir bakalım.”

“Umarım.”

* * *

Gün bitmiş, Zeynep boynu bükük ayrılmıştı, geride mahcup gözlerle bakan Sofia Teyzenin dairesinden. Ertesi gün Zeynep her zamanki gibi pencere kenarında buğulu gözlerle beklerken, gülen gözleriyle kapıyı çalmıştı Sofia Teyze. O günden başlayarak, tam iki hafta Sofia Teyze okumuş, Zeynep yazmış, Sofia Teyze anlatmış Zeynep dinlemişti...

“Sonunda buldum, güzel kızım. Biraz tozlular, dikkat et!”

“Müsaadeniz olursa, inceleyebilir miyim?”

“Ama sen okuduklarından bir şey anlayabilecek misin? Biliyorsun ki yazılar sana yabancı.”

“Evet, haklısınız. Sizden rica etsem, benim için çevirebilir misiniz?”

“Pek tabi. Ben okurum sen de yazarsın.”

“Olur, çok sevinirim.”

“Ne zaman başlamak istersin?”

“Şimdiye ne dersiniz?”

“Tamam, hay hay. O halde, çokça kalem ve kâğıda ihtiyacımız var.”

“Gerek yok. Bilgisayara yazarız, daha kolay olur.”

“Peki, nasıl istersen, kızım.”

“Ben bilgisayarımı alıp geleyim.”

“Çay içmek için ne de güzel bir bahane, öyle değil mi?”

“Hemen demliyorum.”

*

‘...Kâinatın en küçük noktasında bile hissedilebilen matematik, Yüce yaratıcının nasıl da her şeye bir değer verdiğini apaçık gösteriyor değil mi? Evet, sevgili öğrenciler, her şeyin bir değeri vardır ve bu değerler rakamlarla sembolize edilmiş, şifrelenmiştir. Biz insanoğluna düşense bu sırları çözmek, anlamak ve anlamlandırmaktır...

...

Yaratılan her şey de matematik var, demiştik. Bitkilerden bahsetmiştik geçen ders, hatırlayalım. Bir

yapraktan başlayıp, gövde etrafında dönerek aynı hizadaki diğer yaprağa rastlayıncaya kadar yapılan tur sayısı ile bu turlar sırasında karşılaşılan yaprak sayıları bize Fibonacci sayısını veriyordu, değil mi? Fibonacci dizisi nasıl oluşuyordu peki?

Evet, her sayı kendisinden önce gelen iki sayının toplamıdır.' şeklindeydi, çok doğru. Ayrıca aynı bitkinin başka bir coğrafyada aynı oranlara sahip olmasının hikmetlerinden de bahsetmiştik...

...

Matematik hakkında anlattığım her şeyi bir kenara bırakın ve birazdan anlatacaklarımı bulabildiğiniz her yere yazınız ve özellikle de aklınızın her hücresine kazıyınız; çünkü 'altın oran' değerinden çok çok ağır ve de paha biçilemez bir orandır. Ne zaman keşfedildiği ve kullanılmaya başlandığı hakkında çok rivayet vardır. Birçok uygarlık tarafından kullanıldığını, günümüze kalan bazı mimarilerden anlayabiliyoruz. Bunların en belirgin olanlarının; Mısırlıların Keops Piramidi, Yunanlıların ise Athena'nın Tapınağı (Partenon/Parthenon) olduğunu görüyoruz.

Altın oran, insanlar tarafından mimarilerde kullanılmadan önce, Yüce Yaratıcı tarafından insan vücudunda mevcuttu. Bu oran ilk insandan beri değişmemiştir. Sadece insanın yapısında değil; dünyanın, insanların, bitkilerin... kısacası tüm kainatın yaratılışında Yüce Yaratıcının bu oranı kullandığını görüyoruz...

Leonardo da Vinci'nin insan vücudundaki oranları gösteren, 'Vitruvius Adamı' adlı resim çalışması, bu oranın anlaşılması açısından önemli bir örnektir. Ayrıca çok bilinen 'Mona Lisa' tablosunun da boyunun enine oranı altın oranı vermektedir...

Ünlü Türk mimarı Mimar Sinan da birçok eserinde altın oranı kullanmıştır. Örnek olarak Edirne'deki ustalık eseri olan Selimiye Camisi verilebilir...

Peki, nedir bu altın oran? Vücudumuzdan örnek verelim. Dirsek; büyük yani üst bölüm, küçük yani alt bölüm olmak üzere kolumuzu iki bölüme ayırır. Üst bölümün alt bölüme oranı bize 1,618 sayısını verir ki bu sayı, altın oran demektir. Aynı şekilde, el parmaklarımızın her birinin üst boğumunun alt boğumuna oranı bize altın oranı verdiği gibi, parmağımızın tamamının, üst boğuma oranı da bize yine aynı oranı verir. Bu oran vücudumuzun hemen hemen her noktasında mevcuttur. Yüz yüksekliği ile yüz genişliği arasında, göz-çene arası ile burun-çene arasında, alın genişliği ile burun boyu arasında...

...

Bugünkü dersimiz, 16. Yüzyılda yaşamış meşhur İtalyan matematikçi ve yazar Girolamo Kardano'nun, 'Kardano Kalıbı' adlı şifreleme metodu hakkında olacak. Bu kalıp sayesinde, yazdıklarınızı şifreleyebileceğinizi ve sadece sizin oluşturduğunuz kalıp sayesinde okunabileceğini göreceksiniz. Şimdi beni dikkatle izleyin ve kulağınız bende olsun.

Öncelikle ne yazmamız gerektiğini belirlemeliyiz. Bu bizim şifremiz olacak. Şifremiz, 'Matematik hayatın ta kendisidir.' olsun. Şimdi kalıbımızı oluşturmak için bir kâğıt alıyoruz. Kâğıdın üzerine, şifremizdeki harf sayısı kadar, belirli aralıklarla delikler açacağız. Aralıkların eşit olup olmaması size kalmış. Benim oluşturduğum şifre içinse tam yirmi sekiz delik açmam gerekiyor. Bu

kalıbımız olacak. Oluşturduğumuz kalıbı daha sonra boş bir kâğıt üzerine yerleştirerek, belirlediğimiz şifreyi, harf atlamadan, kelimeler arası boşluk bırakmadan sırayla deliklere yazıyoruz. Son olarak harfler arasındaki boşluğu anlamlı cümleler oluşturacak şekilde tamamlıyoruz. Gördüğünüz gibi, şifremizi, bir metnin içerisinde gizledik...’

*

“Dur, Sofia Teyze! Sanırım bulduk. Bu olmalı. Bay Cenk’in not defterinde yazılanlar, bu kalıp metoduyla şifrelenmiş olabilir.”

“O olduğuna emin misin?”

“Evet, eminim. Gördüm.”

“Ne gördün, neyi gördün?”

“Bu tür bir kalıbı, Bay Cenk’in masasında gördüm.”

“Nereye gidiyorsun şimdi böyle apar topar?”

“O kalıbı almaya.”

“Tamam da nasıl alacaksın?”

“Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.”

“Peki, güzel kızım, ne diyeyim, Allah yardımcın olsun!”

Zeynep, Bay Cenk’i ziyarete gittiği o gün, Bay Cenk’in masasının üzerinde, bu kalıp kâğıttan gördüğüne çok emindi. Çalışma odasına girdiğinde Bay Cenk’in, çekmeceye bir defter koyduğunu fark etmiş; ayrıca Bay Cenk’in bu hamlesini gizlemeye çalışması da gözünden kaçmamıştı. Ve şu anda o defter Zeynep’in, defterde yazılanları çözebilecek anahtar kalıp ise hala Bay Cenk’in çalışma odasındaki masanın çekmecesindeydi.

* * *

Malikânenin girişinde gelen misafirleri, Ahmet ve Bay Cenk ile karşılayan Zeynep, kendisine sunulan, istese de elde etmekte güçlük çekeceği eşi benzeri bulunmaz bu daveti, önce şaşkınlıkla karşılasa da sonrasında çok minnettar olduğunu dile getirip, büyük bir içtenlikle kabul etmişti.

Tüm davetliler, malikânenin en üst katında bulunan büyük salonda toplanmışlardı. Müzayedeye başkanlık eden bayın, tokmağı vurmasıyla, açık arttırma resmen başladı. Bay Cenk, not defterinin Zeynep'te olup olmadığını öğrenmek ve eğer not defteri Zeynep'teyse, bu sefer de Zeynep'in neyin peşinde olduğunu öğrenmek için, malikânesinde düzenlediği müzayedeye Zeynep'i de davet etmişti.

Zeynep ile Bay Cenk ön sıralarda müzayedeyi takip ediyordu. Ahmet ise salonun kapısından bir an olsun ayrılmıyordu; gözleri Zeynep'in üzerindeydi. Zeynep, Bay Cenk'ten müsaade isteyerek ayaklanınca, Bay Cenk, Ahmet'e takip etmesini işaret etti.

Lavaboya yönelen Zeynep'i gören Ahmet, koridorun başında beklemeye başladı. Zeynep bir türlü lavabo kapısından dışarıya çıkamıyordu; çünkü Ahmet onu almadan şuradan şuraya gitmemeye kararlıydı. Zeynep'in sabrı tükenmişti ki Ahmet'e seslenen, malikânenin güvenliğinden sorumlu şefin sunduğu fırsatın bolluğundan kolayca, alt katlara doğru giden merdivenlere ulaştı. Artık bundan sonrası momentum kavramıyla ilgiliydi ve Zeynep için hız, her zaman, son seviyesinde arzulanan bir kavramdı. Bir kuş gibi, kırmızı halıların üzerinden uçarak, çalışma odasına çoktan tünemişti.

Bir saattir aralıksız süren açık arttırma sonrasında kısa bir ara verilmişti. Geriye kalan eserlerle ilgilenmeyenler teras bölümüne geçmiş, yemek ve içkileri ayakta midelerine indirmektedirler. Ahmet ise bir türlü lavabodan çıkmayan Zeynep'i beklemekten patlamış haldeydi. Ara verilince Bay Cenk, Ahmet'in yanına geldi.

“Çiğdem Hanım, nerede?”

“Tuvalette, efendim.”

“Sakın, gözünü ondan ayırma!”

“Yalnız, bir sorun var, efendim.”

“Ne gibi?”

“Az önce güvenlik şefi gelip, siyah çantalı birinden şüphelendiğini söyledi.”

“Peki, kimmiş bu adam?”

“Bilemiyoruz, efendim. Adamı kaybetmişler.”

“Ya çanta?”

“Güvenlik şefi, bomba olabileceğinden korkuyor.”

“Kim, neden böyle bir şey yapmak istesin ki Ahmet?”

“Ben yine de polisi arayıp, bilgi verdim, efendim.”

“Çiğdem Hanım ne kadardır içeride?”

“On dakikayı geçmiş olmalı, efendim.”

“Git, bak, bakalım, içeri de mi hâlâ!”

“Ama... efendim!” Ahmet, Bay Cenk’in bakışlarındaki ciddiyeti, ciddiyetinin altındaki siniri ve sinirin kendisinde tezahür ettiği korkuyu hissetti. Lavabodan çıktığında yüzü solmuş; zaten donuk bir ifadesi olan yüzünden bir şeyler daha kaybolmuştu.

“İçeride mi?”

“Hayır, efendim. Kimse yok!”

“İyice kontrol ettin mi?”

“Ettim, efendim.”

“Nasıl kaçırırsın, Ahmet, nasıl?!” Bir ressam şu anda Bay Cenk ve Ahmet’in yüz ifadelerine bakarak bir resim çizseydi eğer; Bay Cenk’i bir küpün üzerine çıkarken, Ahmet’i ise zemindeki bir deliğin içerisine girerkenki halleriyle resmederdi. Zeynep’i görebilmek için ise bu tablonun çok uzağına, büyük resme bakılmalıydı. Zeynep bu tuvalden uzak, malikânenin ilk katında bulunan Bay Cenk’in çalışma odasında, not defterinin anahtarı olan kalıbı aramakla meşguldü.

* * *

Zeynep, Bay Cenk'in not defterini şifrelemek için kullandığı kalıbı, çalışma masasının çekmecesinde bulmuştu. Hemen not defterini açıp, ilk sayfaya kalıbı yerleştirdi ve yazılanları okumaya başladı:

*

‘Yedi / On üç.

Eğer bir sırrı saklamak istiyorsan, onu kelimelere sakla ve eğer bir kelimeyi saklamak istiyorsan, onu da bir kitaba sakla!’

*

Zeynep düşünüyordu. 7/13? Bir kasanın şifresi olabilir miydi? 13 sağa 7 sola, hayır, hayır, 13 sola 7 sağa... peki ama kasa, o neredeydi? Zeynep şifresine değil, öncelikle kasanın kendisine ulaşmalıydı. O halde şifre şıkkı şimdilik elenmeliydi. Hızlıca etrafına göz gezdirdi ve boylu boyunca karşısında uzanan kütüphaneyi seyre daldı. Bir yandan da, ‘7/13’ ü tekrarlıyordu.

Kütüphane yan yana sıralanmış küçük kitaplıklardan oluşuyordu. Zeynep göz ucuyla saydı. Tam olarak yedi adetlerdi. Bu iyiye işaretti. Peki, ama ‘13’ neyi temsil ediyordu? On üçüncü kitap, olabilir miydi? Aşağıdan mı, yukarıdan mı, ortadan mı?.. Kesin bir sonuç değildi. Bay Cenk düzenli bir kütüphaneye sahipti ve bu kütüphanedeki her kitap, bir defterde kayıtlıydı.

Çalışma masasının üzerindeki defteri hızlıca karıştıran Zeynep, ciltler bölümünü kısa sürede bulmuştu: 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 18, 22. Yedi cilt halinde olan kitapların adlarını okudu: A-Lügat-Z, Bir Filozof'un Anıları, Hayvanlar Âlemi, Keşf-i Kâşif, Şifreli Kitaplar.

Zeynep son okuduğu kitabın adını söyleyince, o serinin bulunduğu rafı aramak için çok fazla vakit harcamadı. Arkasındaki raf, odanın kapısından başlayarak, soldan da sayılsa, sağdan da sayılsa yedinci raftı ve o rafın, üstten sayıldığında, on üçüncü bölümündeki serinin adı, ‘Şifreli Kitaplar’ dı.

Zeynep daha önce bu kadar hızlı hareket etmemiş ve düşünmemişti. Aniden açılan kapı, bu hızın dibe vurmasını sağlamıştı. Zeynep'in korkuyla karışık cesaretle, elinin altındaki 13 cilt numaralı kalın kapaklı kitabı istemsizce kendisine doğru çekmesiyle, masanın altındaki gizli bölme sessizce açılmıştı. Ancak gözle duyumsanabilecek kadar derin bir sessizlikte açılan bu kasayı görme şansı sadece Zeynep'e sunulmuştu. Zeynep kasaya şöyle bir bakıp, gözlerini hemen oradan kaçırdı. İçeri giren kişinin kasadan haberdar olmasını istememişti.

Zeynep'in nefes alış verişini yavaşlamıştı. Kalbinin atışlarını ta beyninin içerisinde duyumsuyordu. Zaman donmuş, Zeynep'in damarlarında su gibi akması gereken kan buz tutmuştu. Bir

adım atmak istese, kımıldayamayacakmış gibi algılıyordu ve adım atma kabılıyeti felçli bir hastanınıkiyle eř değerdi. Buzul çağının içerisinde sıkışıp kalmış bir fosilden farksızdı artık. Kazı ekibi bu fosili, bir dakika sonra keşfedecek olsa bile, Zeynep'in evreninde geçmesi gereken daha elli dokuz saniye ve doksan dokuz salise vardı ve bu keşif hikâyesi, her salisesi bir güne denk olan karmaşık bir evrende yaşanıyordu. *Yerin yedi kat dibinde zaman hiç geçmez / Yerin yedi kat üstünde zaman hiç bitmez...*

* * *

Polis sirenleri tüm atmosferin havasını değiştirmişti. Teras bölümünde bulunan herkes, ön bahçede olanları ya da olacakları izleme taraftarıydılar. Herkes birbirine bakıyor, bir cevap arıyordu; ama bakışlar donuktu ve sorular da öylece havada dona kalmışlardı. Malikânenin en alt katındaki odadan yayılmaya başlayan soğuk hava kütlesi, en üst katlara kadar ulaşmıştı.

Bay Cenk ve Ahmet çalışma odasının bulunduğu, malikânenin ilk katına doğru koştururken, kapıdan giren Komiseri gören Bay Cenk:

“Komiser!” dedi heyecanlı bir şekilde. Konuşurken devamlı olarak, keçisakalının ve bıyığını kaşıyordu.

“Bir bomba ihbarı aldık, bu adreste...”

“Bomba mı?!”

“Evet. Bir bomba ve evin sahibiyle görüşmeliyim.”

“Benim adım, Cenk Ertürk ve bu malikânenin sahibiyim.”

“Evet, doğru ya, bir malikâne...” Komiser elindeki telsizle havada daireler çizerek, yanına gelen memurlarına:

“Herkesin, ivedi olarak, güvenlik kordonunun dışarısına çıkartılmasını istiyorum.” dedi.

“Emredersiniz, Komiserim!” dedikten sonra memurlar üst katlara doğru ilerlediler. Ahmet de onlara katıldı. Komiserle yalnız kalan Bay Cenk:

“Burada bomba falan yok. Güvenlik şefi, birinden şüphelenmiş o kadar. Ama asıl olan bir şey var ki biri benden bir şey çalıyor.” dedi.

“Kim, ne çalıyor? Hem, bomba falan da yok, ne demek. Açık konuşun Bay Cenk, ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Daha fazla soru sormayın, lütfen! Hemen çalışma odama inmeliyiz, orada olmalı...”

“Kim?”

“Bir kadın, ismi Çiğdem... Çiğdem Yıldız.”

“O da kim?”

“Soru sormayın, lütfen!”

“Ya peki bomba?”

“Sadece bir şüpheden ibaret.”

“Nasıl yani, asılsız mı?!”

“Evet... hayır... bilemiyorum. Ama emin olduğum bir şey varsa o da, asıl bombanın her an çalışma odamda patlayabilecek olması.” Bay Cenk’in kolundan tutarak ancak durdurabilen Komiser:

“Bana şu olayı tam olarak açıklar mısınız? Bombaaa!..” demişti uzun soluklu. Kolunu, Komiserin ellerinden kurtaran Bay Cenk, sinirli bir şekilde:

“Komiser, tamam.. O zaman siz bombayla ilgilenin, ben çalışma odama gidiyorum!” diye çıkıştı.

“Ben de sizinle geliyorum. Bombayla zaten bir ekip ilgileniyor. Dediklerinize bakılırsa, aşağıda her kim varsa ve ne olacaksa, bu sizin için çok önemli. Bakalım, bombanın aslı neymiş.” Bu arada Komiser Murat ile Bay Cenk, birinci katın son merdivenlerini inmekteydiler.

Komiser, telsizden, ‘En üst katta bulunan herkesin dışarı çıkartılmasını’ ve bomba imha ekibine, ‘Aramaya en üst katlardan başlamalarını.’ söyledikten sonra, çalışma odasına giren Bay Cenk’in hemen arkasından karanlık odaya kontrolsüz dalıverdi ve ardından odanın kapısı kapandı. Dış dünyayla irtibat kesilmiş ve karanlık odada, karanlık dört kişi ve onları bekleyen karanlık dakikalar için geri sayım başlamıştı.

* * *

Komiser Murat ile Bay Cenk, çalışma odasına girmeden önce, merdivenlerin başında konuşurlarken, çalışma odasında Suat ile Zeynep arasında şu konuşma geçmişti:

“Senin burada ne işin var, Çiğdem?”

“Şey... ben... davetliyim.”

“Bildiğim kadarıyla, müzayede teras katında.”

“Evet, biliyorum. Bay Cenk ile ilgili araştırma yapıyordum.”

“Senin görevin Bay Cenk’i takip edip, fotoğraflamaktı ve ondan sonrası bize aitti. Görevinin bittiğini sana söylemiştim.”

“Yardım edebileceğimi düşünmüştüm.”

“Sana bunu düşündüren ne oldu?”

“Bay Cenk ile tanışıklığımız vardı?”

“Nasıl?”

“Bir resim sergisinde tanışmıştık.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Çok oldu, hatırlamıyorum.”

“Sana verilen görevden önce mi sonra mı?”

“Şey...”

“Önce mi sonra mı?”

“...”

“Önce, değil mi? Tahmin etmeliydim. Rıza da şüphelenmişti zaten. Fırat seninle bağlantıya geçip, sandıktan bahsetti ve sandığın Bay Cenk’te olduğunu söyledi değil mi?”

“Fırat’ı tanımıyorum.”

“Sandığı bulabildin mi bari?”

“Ne sandığı?”

“Yalan söylemekten vazgeç artık. Her şey ortada!” Suat, belinden bir silah çıkartıp, Zeynep’e doğrulttuğu anda çalışma odasının kapısına yaklaşan ayak seslerini ve konuşmaları duyunca, Zeynep’e ‘sus’ işareti yaptıktan sonra ışığı kapatıp, kapının arkasına saklandı. Suat, çalışma odasının kapısı açıldığında içeriye ilk girenin Bay Cenk, ardından da girenin Komiser olduğunu ve ilk darbeyi kime yapacağını biliyordu.

* * *

Komiser Murat odaya girerken, Bay Cenk'in sırtına yakın bir yerde durduğunu biliyordu ama arkasındaki karanlığın kime ait olduğunu tahmin etmekte güçlük çekiyordu; kapıyı kapatıp, kilitleyen de şüphesiz aynı kişiydi.

Komiser Murat, aklındaki, 'Kapıyı kapatıp, kilitleyen de kim?' yerine, 'Gelecek tehlikeyi nasıl savuşturabilirim?' sorusunun cevabını ararken, başının hemen arkasına temas eden delikli demirin soğukluğunu hissedince, elini hemen silahına attı; fakat orada da onu başka bir soğukluk bekliyordu. Bu seferki ısının değeri, diğerine oranla biraz yüksekti. Suat önce davranmış, Komiserin belindeki kılıftan silahı almıştı. Komiser son bir hamleyle, elindeki telsizle, Suat'a müdahale yaptıysa da bu hamlesi de hüsrarla sonuçlandı. Bu sırada Komiser, aklındaki sorunun cevabını, soğuk ve suratı asık bir şekilde almıştı. Arkasındaki karanlığın kime ait olduğunu hala bilmiyordu ama az önce, 'Bir tehlikenin gelmesi halinde, nasıl savuşturabilirim?' sorusunun yerine 'Savuşturabilir miyim?' sorusunu sorsaydı eğer, cevabını almış, belki de kendisini bu kadar çaresiz ve tedirgin hissetmiyor olacaktı.

Yavaş yavaş gözler karanlığa alışır gibiydi; ama tek görülebilen renk siyahın tonlarıydı ve büyük resmi şu anda en net görebilen Suat, Komiserden aldığı silahı beline koyarken:

"Kımıldama!" dedi. Suat'ın sesi herkesi bir anda olduğu yere çivilemişti. Ama Suat, komutunu sadece Komisere vermişti.

"Şimdi diz çök ve bana kelepçelerini uzat, yavaşça! Ve anahtarlar." Bu sözler sıralandığında Bay Cenk, sessizce ve küçük adımlarla masanın olduğu tarafa doğru ilerlemekteydi.

Komiserin ağzını kravatıyla bağlayıp, ellerini de kelepçeleyerek etkisiz hale getirdiğini düşünen Suat'ın,

"Şimdi, herkes sessiz ve sakin olsun!" demesinin ardından, Komiserin ayak darbesiyle yere kapaklanmasıyla elinden fırlayan silah, Bay Cenk'in ayaklarının dibine düşmüştü. En sessiz silah şu anda Bay Cenk'in komutasında patlamaya hazırdı.

Suat yerden kalkan, Komisere ait silahı belinden çıkartıp ışığı yakınca, Bay Cenk, Zeynep'in elindeki sandığın parladığını gördü.

"Çiğdem! Sandık! Demek bunun peşindeydin?"

"Evet." Sandığı gören Suat, silahı Zeynep'e doğrulttuktan sonra:

"Çiğdem, sandığı bana ver." dedi. Suat'ın silahı Zeynep'e doğrulttuğunu gören Bay Cenk de, elindeki silahı Suat'a doğrultmuştu.

"Sandık bana ait ve Çiğdem, o benim için çok önemli."

“Benim için de çok önemli. Kızıma kavuşabilmem için bu sandığın içindekine ihtiyacım var.” diye karşılık verdi Zeynep, Bay Cenk’in cümlesine.

“İçindekine mi?!” Bay Cenk’in bu şaşkın sorusuna, Zeynep yerine Suat cevap vermişti.

“Şirket, hem sandıkla hem de içindekiyle ilgili.”

“Bay Cenk, sandığın içerisinde ne olduğunu söyleyebilir misiniz?” Bay Cenk, Zeynep’e dönerek:

“Umut!” deyince, Suat bir kahkaha patlattı.

“Evet, herkes için biraz umut.”

“Eğer sandığı bana verirsen, sana elimden gelen her türlü yardımı etmeye hazırım Çiğdem.”

“Öncelikle buradan nasıl çıkacağız, bir fikri olan var mı? Dışarıyı polis kaynıyor. Hatta bir tanesi burada, yanımızda.” dedi Zeynep.

“O artık zararsız.”

“Buradan çıkmanıza yardımcı olabilirim. Eğer sandığı ve not defterimi geri alabilirsem...” Zeynep not defterini çaldığı için Bay Cenk’ten özür dileyecekti ama şu anda bunun ne yeri vardı ne de zamanıydı. Bay Cenk konuşmasına devam etti.

“Bana güvenebilirsiniz. Gizli bir geçit var.” Zeynep’in arkasındaki kitaplığı gösteren Bay Cenk’in ciddi olduğuna inanan Suat:

“Çiğdem, şimdilik sandığı ona ver.” dedi. Bay Cenk’e kötü-iyi arası ama kötü ağırlıklı bir bakış atan Suat devam etti.

“Şimdi, bizi buradan çıkar bakalım.” Birkaç dakika öncesine kadar tüm bu yaşananları başından beri sessizce izlemek pek mümkün olmadığı için sadece dinleyebilen Komiser, Suat’ın, yerden kalkar kalkmaz kendisine iade ettiği tekmeye, önceki halinden daha da sessiz bir halde yere yığıldığında, Bay Cenk’in, karanlık çalışma odasından çıkmak için yaptığı teklifi duyamamıştı.

Suat elindeki cihazın komutasındaki patlamaya hazır bombanın tehdidiyle planını tamamlayabilecekti ama cihazdaki sinyal kaybolunca, bombanın etkisiz hale getirildiğini anladı ve yeni yapılan bu sıcak plana çok sıcak bakmıştı. Zeynep ise hala kutuplarda bir yerlerdeydi. Bay Cenk de gizli geçidi açmak için, not defterinin bir sayfasına yerleştirdiği kalıp sayesinde şifreyi çözümlüyordu.

“Hadi, çabuk ol, napıyorsun?!” Suat sabırsızlanmıştı.

“Buldum, tamam.” Bay Cenk kütüphanedeki rafta, ‘Keşf-i Kaşif’ adlı serinin 3 cilt numaralı kitabı arıyordu. Kitabı bulup, kendisine doğru çekince, gizli geçidin açıldığını herkes görmüştü. Bay Cenk, aralanan rafı içeri doğru ittirerek geçilebilecek bir boşluk oluşturdu ve ardından,

“Buradan, çabuk olun!” dedikten sonra, önden Zeynep’in geçmesi için eliyle işaret etti. Zeynep’in ardından kendisi ve son olarak da Suat gizli odaya girmişti. İçerisi de az önce buldukları karanlığa benzer siyahlıktaydı. O anda polisler, odanın kapısına dayanıp açmak istedilerse de, Suat’ın, kapının tokmağına dayadığı tahta iskemleden dolayı, bu nazikçe davranışlarına bir yanıt alamamışlardı. Çalışma odasının kapısının kırılma sesi, kapanan kütüphane rafının ince çıt sesini katbekat bastırmıştı.

Malikânenin krokisi içerisinde bulunan herkes koskoca bir muamma denizinin tam ortasında çırpınmaktaydılar. Anaforun tam ortasında ise Komiser Murat vardı. Karmaşık bir olayın içerisinde bulmuştu kendisini. Çıldırılmamak için iyi bir neden arıyordu.

“Nereye kayboldu, bunlar?” Bu soruyu cevaplayabilecek kimse yoktu.

“Efendim, ağrı kesici.” Suat’ın salladığı tekme Komiserin başında ciddi bir morluk ve ağrı oluşturmuştu. Yapılan tüm ısrarlara rağmen, bir tane ağrı kesiciyle geçiştirmeye çalışacaktı. Komiser:

“Sen, bir tane daha ver.” dedi polis memuruna. Daha sonra, bir bombanın şarapnel parçaları gibi etrafa tükürükler saçarak:

“Çabuk, bulun onları!” diye patladı.

* * *

Günün üzerine çekilmiş siyah perdenin karanlığına tek baş kaldıran tostoparlak ayın aydınlığında, geniş yaprakları olan ağacın dibindeki, malikâneye yaklaşık seksen metre uzaklıkta bulunan bir mazgalla yeryüzüne açılan tünelin ağzında bir fener ışığı belirmişti. İki eliyle parmaklıkları kavrayan Suat, güç bela mazgalı yerinden oynatmayı başardı. Toprak zemine ilk basan Suat, Zeynep'i yukarı çekti ve son olarak da Bay Cenk'i yukarı çekmek için elini uzatınca, kendisine doğrultulan silahı gördü.

“Ne yapıyorsun?!”

“Ben gelmiyorum.” Suat birkaç adım geri gidip, belinden silahı çıkardı. O esnada Zeynep, eliyle ‘sessiz olun’ işareti yapıp, kısık sesle:

“Bir dakika, susun!” dedi, aniden çömelerek.

“Ne oldu Çiğdem, ne var?”

“Köpek sesleri, sanki... polisler!” Suat:

“Bay Cenk, seninle hesaplaşacağız!” derken, silahını, Bay Cenk'e doğru aşağı yukarı sallıyordu.

“Hadi Çiğdem, gidiyoruz.”

“Suat!”

“Çiğdem, elimi tut. Koş, hadi!”

“Dur, Suat, bekle... yavaş ol!”

“Devam et, yavaşlama!”

Ay ışığı, bir bulutun gölgesinde kaybolunca, Zeynep'in dilinin kıvrımında da ‘sandık’ kelimesi kayboldu. Aynı anda da yüreğinde bir ışık sönmüş, Sude'ye giden yoldaki sokak artık karanlığa gömülmüştü. *Söndüğünde alevin harı, Nar-ı Beyza'yu ararmış kul, yana yakıla aşkını ararmış / Yardan arda kalan bir avuç kül olsa da ruh / Bilirmiş ki sevdiği mezarının başında beklermiş; yüreğinde bir gonca, elinde bir testi su...*

Benzin istasyonu

Ağaçların arasından asfalt yola fırlayan iki gölgenin nefes alış verişleri doğayı uyandırmıştı; baykuşlar, yarasalar, çekirgeler hep bir ağızdan, ‘işte buradalar, burada...’ diye bağışıyorlardı.

“Ne tarafa Suat, ne tarafa? şimdi ne yapacağız?!”

“Biraz sakın olur musun, düşünüyorum.”

“Buralarda bir benzin istasyonu vardı.”

“Yani?”

“Yanisi manisi yok. Bir yön seğıp koşmaya devam edeceğiz. Bence, bu taraftan.” Sağ kolunu sağ tarafa uzatan Suat, yönün seğımi konusunda Zeynep’in, kendisine güvenmesini daha fazla beklemeden,

“Hadi, koş, bu taraftan.” dedi ve koşmaya başladı. Zeynep, Suat’a güvenmek zorundaydı. Başka çaresi yoktu; ama aklında Suat’la ilgili o kadar çok şüphe vardı ki bir yandan da Suat’tan kurtulmayı düşünüyordu. şimdilik buna ne cesareti vardı, ne de imkânı; iyi bir fırsat kolluyordu. Bu düşünceler eşliğinde Suat’ın ardından koşmaya devam ediyordu. Artık adım atacak güçleri kalmamıştı ki benzin istasyonunun kirli, mor, sarı ve kırmızı ışıkları görünmüştü.

“Çiğdem, bak, şurada, bulduk işte!” Başını kaldırıp ışıkları fark eden Zeynep’in sevinci, yorgunluğunun gölgesinde kalmıştı. Yüzündeki kıvrımlar pek değişmemiş, yalnızca bir tanesi daha belirginleşmiş; alnına bir çizgi daha eklenmişti.

Benzinliğe gelmişlerdi gelmelerine ama etrafta kimsecikler görünmüyordu. Suat marketin kapısını zorladı, kapalıydı. Kapıya yumruklar attıysa da cevap veren olmadı. Tüm umutlarının tükendiği anda marketin yan tarafındaki aradan çıkan bir adamın kendilerine doğru seslendiğini işittiler.

“Kim var orda?”

“şey, ben ve eee... eşim...” Zeynep’in şaşkın bakışları arasında sözlerine devam eden Suat, Zeynep’i şaşırtmaya devam ediyordu.

“Bu tarafa doğru gelirken şu tepenin ardında benzinimiz bitti. Karım ve ben çok yorulduk, bir saattir yürüyoruz.”

“Geçmiş olsun, arkadaşım.”

“Çok bekledik ama hiç araç göremedik.”

“Buralarda pek trafik olmaz. İsterseniz, bir bidon yakıt alıp, gidelim.”

“Çok teşekkür ederiz. Mümkünse, hemen gidelim.” Zeynep bu akşam yaşadıklarının hiçbirine anlam veremiyordu. Şimdi bir de üstüne üstlük Suat’la karı-koca olmuşlardı.

“Benzin mi?”

“Nasıl?”

“Arabanız mazotlu mu yoksa benzinli mi?”

“Aa, evet, anladım! Benzinli.” Marketin diğer tarafını gösteren adam anahtarlığı uzatırken:

“Ben bidonu doldururken, siz de şu yan taraftaki garajdan arabayı çıkartın.” dedi. Suat anahtarlığı eline aldığı anda, en başından beri planladığının bu kadar kolay gerçekleşmesine sevinmişti. Anahtarlığın üzerinde arabanın markasını görünce ayrıca bir sevinç kapladı içini. ‘İyi bir araba, işimize çok yarar.’ dedi içinden. Marka doğruydu fakat modeli oldukça eskiydi. Fazla seçeneği olmadığını bilen Suat, ardından şaşkın şaşkın bakan Zeynep’e aldırmaksızın arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Benzinliğin çıkışına yakın bir yerde, arabayı bırakıp inen Suat, Zeynep’in yanından geçerken, kulağına bir şeyler fısıldadı ve bidonu doldurmakla meşgul olan adamın arka tarafına geçip, belinden çıkardığı silahın kabzasıyla, adamın ensesine bir darbe indirdi. Adam yediği darbenin etkisiyle elindeki bidonu yere düşürmüştü ve benzinin aktığı yere de kendisi düşmüş; bayılmıştı. Adamın ceplerini karıştıran Suat’ı gören Zeynep:

“Ne yapıyorsun, Suat?! Adamı bayıltıp, arabasını çaldığın halde, bir de kalkmış parasını mı çalıyorsun?”

“Çok soru soruyorsun, Çiğdem! Az önce sana dediğim gibi, neden gidip arabaya binmiyorsun!”

“Ne halin varsa gör!” Adamın cebinden marketin anahtarlarını alan Suat, içeriye girip alabildiği kadar sigara, su ve çikolata aldıktan sonra elindekilerle hızlıca arabaya atladı. Sonrasında Zeynep ile Suat, geldikleri yönün tam aksi yönüne doğru, 1978 model bir pikapla, tozu dumana katarak benzinlikten olabildiğince uzağa yelken açtılar.

* * *

Suat direksiyonunun başında, Zeynep de aynı koltuğun yolcu tarafına oturmuş; şehir merkezine doğru ilerliyorlardı. Suat gecenin kritiğini yapmak için konuşmak istedi ama Zeynep pek oralı olmasa da sonraları açıldı.

“Sandığın Bay Cenk’te olduğunu nereden öğrendin?”

“...”

“Fırat mı söyledi?”

“...”

“Peki, şu bahsettiğin kız...”

“Kızım, Sude.”

“Evet, her neyse, Sude. Nerede şimdi?”

“Sen söyle.”

“Ben mi?”

“Evet, sen, siz, her kimseniz. Onu benden çalan...”

“Şirket mi?”

“Katil, hırsız, cani, canavar... Şirket çok masum bir kelime!”

“Bir sebebi olmalı?”

“Değil mi? Mutlaka bir sebebi vardır!”

“Evet, yani.”

“Yok! Bir sebebi yok! İrfan’ı öldürdüler, yetmedi, bir de kızımı çaldılar benden. Sebep ne peki?”

“İrfan çok şey biliyordu. Öylece çekip gitmelerine izin vermeyeceklerinin o da farkındaydı.”

“Çok şey biliyormuş... ayrılamazmış... mış, mış...”

“Evet, kural bu!”

“Böyle bir hayatı kim, neden seçer? Akıllı insan işi değil.”

“Değil, zaten.”

“Ruh hastası falan mısın sen?”

“Değilim... ama akıllı insan bizim yaptıklarımızı yapmaz. Hem ayrıca kendi isteğiyle giren pek azdır bu işte.”

“Nasıl?”

“Genellikle nerde ipsiz sapsız insan var; araştırır, bulurlar. Sonra ilk başlarda çok paraya az iş yaptırırlar. Daha sonraları işlerin çapı ve boyutları değişir ve sana ilk cinayetini işletirler.”

“Cinayet mi?”

“Evet, ama sahte bir cinayet.”

“Nasıl?”

“Bir oyun kurgularlar. Oyunun mekânı, karakterleri, kurgusu farklıdır; ama sonuç hep aynıdır, değişmez. Kurusıkı bir tabancanın tetiğine bastığında, karşıdaki adam, gömleğinin içerisindeki sahte kan torbasının patlamasıyla yere yığılır. Filmlerdeki gibi; ama sen gerçek bir silahla, gerçekten de bir adamı, gözünü kırpmadan öldürdüğünü sanırsın ve bir cinayet işlediğini zannederek, katil olduğunu düşünürsün. Daha sonra da biz seni saklarız derler ve karşılığında her türlü pis işlerini yaptırırlar.”

“İrfan da bu şekilde mi bulaştı acaba?”

“Bilmiyorum ama mutlaka bir gerekçesi vardır.”

“Peki, sen nasıl bulaştın bu işe?”

“Uzun hikâyeye, boş ver.”

“İrfan’ı tanır mıydın?”

“Yok, sadece bir kere görmüşlüğüm var. Onda da hiç konuşmadık. Sessiz bir tipti.”

“Kimin öldürdüğünü biliyor musun, peki?”

“Hayır, bizim işlerde kim ne yapar, nasıl yapar bilinmez. Yapılacak ve yapacak da gizlidir.”

“Rıza, biliyor olamaz mı?”

“Yok. O kör, cahil dilencinin tekidir.”

“Nasıl?”

“Bir gözü kördür, fark etmişsindir.”

“Yo, hayır, hiç dikkatimi çekmedi.”

“Neyse, diğeri de az görür. O yüzden kimsenin eşkâlini tam manasıyla veremez. Cahildir; görevlerle ilgili hiçbir şey bilmez ya da kimsenin işine yaramayacak şeyleri bilir ve dilencidir; çünkü sadece alır, asla vermez.”

* * *

Zeynep, Suat'ı, kendisini eve bırakması için ikna etmişti. Suat, Rıza'ya uğrayıp tekrar geleceğini söylemiş ve ardından da bir yere ayrılmamasını tembihlemişti. Suat mavi demir kapılı binanın önünden ayrıldıktan sonra, Zeynep çatı katına çıkıp alabildiği birkaç eşyasını aldıktan sonra Sofia Teyzenin kapısını çaldı.

“Sofia Teyze!”

“Hayırdır, kızım, bu saatte! Ne bu halin, bir şey mi oldu?”

“Gidiyorum, Sofia Teyze, gidiyorum.”

“Nereye gidiyorsun? İçeri girsene, yavrum.”

“Vaktim yok, gitmeliyim.”

“Ne bu acelen? Kötü bir şey mi oldu? Anlatsana, a benim güzel kızım.”

“Artık, beni buralarda yaşatmazlar!”

“Kim yaşatmaz? Nasıl... ne diyorsun? Hemen polisi arıyorum. Artık yeter!”

“Sakın, Sofia Teyze! Polis de benim peşimde artık.”

“Polis de mi?”

“Evet. Şimdi beni dinleyin, n'olur! Ayşe Teyzeyi hatırlıyorsunuz değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Ben, Ayşe Teyzenin köyüne gidiyorum.”

“İyi de kızım, yıllardır haber alamadığını söylemiştin.”

“Biliyorum ama gidecek başka yerim yok.”

“Peki ya kızın, o ne olacak?”

“Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum artık. Son şansımı da kaybettim. Sandığa ulaşamadım.”

“Vaz mı geçiyorsun?”

“Hayır, ama şimdilik gitmeliyim. Senden ricam, yerimi, adresimi, Fırat harici kimseye söylememen!”

“Fırat mı, o da kim?”

“İrfan’ın arkadaşı.”

“Şu an nerede?”

“Bilmiyorum. Epeydir haber alamadım. Kızımı bulacağını söylemişti bana. Eğer buraya gelirse, ona bu kâğıdı verebilir misiniz? Gittiğim köyün adresi yazılı.”

“Tamam, kızım, veririm.”

“Bu arada, Fırat benim ismimi ‘Çiğdem’ diye biliyor.”

“Çiğdem mi?!”

“Evet.”

“Tamam, yavrum, aklımda tutarım.”

“Artık gitmeliyim.”

“Dualarım seninle.”

“Her şey için, teşekkürler, Sofia Teyze. Hoşça kalın!”

“Güle güle yavrum, Allah’a emanet ol!”

“Elveda!”

Zeynep mavi demir kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra başını kaldırıp binaya baktı. Son kez bakıyormuşçasına baktı çatı katındaki penceresine. Daha sonra bakışları düştü ikinci katın penceresine ve Sofia Teyzenin yaşlı ve de yaşlı gözleriyle buluştu gözleri. *Nazar değmesin diye nazarlarına bakmamayı tercih ederim...*

* * *

Üç yıl sonra...

Terk edilmiş motelin ikinci katındaki odanın doğu cephesine bakan pencerelerine çakılmış tahtaların arasından sızan güneş ışığında süzülen tozlar, odanın karşı duvarına yaslanmış delikanlının yüzüne hücum ediyordu.

Gözlerinin yanmasını engelleyememişti; fakat midesindeki yanmaya en iyi geldiğini düşündüğü şeyi yaptı. Üzerine yorgan yaptığı deri ceketini kenara attıktan sonra, rengi mi böyleydi yoksa gerçekten de kirli mi olup olmadığı belli olmayan gömleğinin cebinden aldığı sigarasını, pantolonunun arka cebinden çıkardığı, ezilmiş kibrit kutusunda kalan son üç daldan tekini kullanarak yaktı. Peşine de gömleğinin rengine benzeyen dumanı, toz demetinin içine, ‘Dünyadaki pisliklere biraz da benim katkım olsun.’ der havasında üfledikten sonra ceketini üzerine giydi ve bu viranenin arka tarafında bulunan yangın merdiveninden kaçıyormuş gibi atlayıp, uzaklaştı.

Arka sokaktan caddeye çıktı. Ceketinin yakalarından tutup, tozlarını dünyaya bırakırken, sigarasından son bir nefes daha çektikten sonra yere fırlattığı izmariti ayakkabısının ucuyla taş zemine gömdü. Saatine baktığında akşamki randevusu için daha çok vaktinin olduğunu görünce, adımlarını seyrekleştirdi ve az ilerideki ‘Cafe&Bar’ tabelasına doğru ilerledi.

O kapıdan içeri girildiğinde, ruh bilincini kaybeder ve anlamsız olan her şey, mantığı olmayan bir beynin içinde anlam bulurdu. *Gün gelir üzüm gözler de yaşlanır; sor ki ama nasıl yaşlanır / Zaman denilen kötü kalpli ruh, gün gelir senin kapına da yaşlanır; gör ki ama nasıl yaşlanır...* Aynı şekilde anlamlı olan her şey de anlamsızlaşırdı; ta ki o kapıdan çıkılışına dek. Sonrasında yine her şey eski her şey olurdu; yalnız bir şey hariç: bedeninizin bir önceki zamandan daha çok yıpranmış olduğu gerçeği. Fırat bu durumun bilincindeydi; fakat çoğu zaman kendisini kontrol edebilme sıkıntısı çekiyordu. *İrade sahibidir insan, etmeli idare / Emanet sahibidir insan, etmeli iade / Dairenin sahibi de O, emanetin sahibi de / İnsan tutmalı idarede sağlam bir irade...*

Barın kapısından içeri sokulup bir tabureye oturdu ve dirseklerini masaya koydu yavaşça. Kararlı bir konuşmacı gibi parmaklarını kenetledikten sonra:

“Viski.” dedi.

“İçmek için erken değil mi?” diye uyardı barmen. Fırat, barmeni şöyle bir süzdü.

“Bir şeyler içmeliyim.”

“Sıcak bir kahveye ne dersin?” Fırat etrafına bir göz attığında burasının kafe ve bar karışımı bir yer olduğunu fark etti.

“Haklısın galiba...” Barmen kahveyi masaya koyarken:

“Yanına kurabiye ister misiniz?” diye sorduktan sonra,

“Üzümlüsü çok lezzetlidir.” dedi. Fırat en son ne zaman lezzetli bir şeyler yediğini düşündü. Kahvesinden bir yudum alırken de ‘evet’ anlamında başını salladı. Sonra içerideki insanlara takıldı gözleri. Açık kahverengi gözlerini kısarak baktığı insanların yüzlerindeki masumiyete inanmak istedi; acımasız düşüncelere ve her an cinayete meyilli fikirlere sahip olamayacak kadar masum olduklarına inandırdı kendini; fakat kötü niyetli bir ressamın fırça darbeleriyle de isteklerine kavuşmamaları için bir sebep bulamadı; belki vicdan engelleyebilirdi bunu, belki de inanç... diye düşündü; ama içten içe körelmiş karamsar ruhu; bu güzel duyguların yerine, karanlık fikirlere sarılmayı daha inanılır buldu.

Fırat için uç noktalarda dolaşan bu karakterin birden çok kimliğini taşımak, farklı hayatları yaşamak... artık eğlenceden çıkmış, ızdırap ve pişmanlık dolu saatlere dönüşmüştü. Nerde akşam orda sabah; uykusuzluk, ağızdan düşmeyen sigara, sonu gelmeyen içki dolu bardaklar... böylesi bir hayatı asla düşlememişti. *Pişmanlık, pişmemekten ileri gelir...* Ayrıca bir tetikçi olmanın iyi ya da kötü tarafları diye bir ayırım söz konusu değildi artık. Sadece kötü vardı ve sonuçları da bir o kadar acımasız ve korkutucuydu. Öldüreceği insanın gözbebeklerinde son kez kendisini görmesi; bu yaşanılabilir hayatta kendisine biçtiği en koyu ve mat -hani mahalle kenarlarına atılan renklerle-hazırlayıp sunduğu gece yarısı kâbusları olmuştu. Uyumaktan korkar olmuştu; çünkü bölük pörçük hayatına en uygun örnek, sık sık bölünen ve titremelerle sarsıldığı uyku anlarıydı. Uyku kaçınılmazdı, eninde sonunda uykuya yenik düşüyordu bedeni; ama uyku, karanlığın içerisinde, kendisini sinsice bekleyen vahşi bir kurt gibiydi ve kanını içmekle kalmıyor, organlarını da liğme liğme ediyordu.

Fırat kahve ve kurabiyeler için teşekkür ettikten sonra cebinden çıkardığı buruşmuş bir 10 kâğıdı masaya yapıştırarak:

“Üstü kalsın.” dedi ve ayağa kalkarken saatine tekrar göz attı. Vakit öldürmek için mekânın en karanlık masasını seçip oraya doğru yollanırken barmene de ‘ben orada olacağım’ anlamında masayı işaret etti. Masaya oturduğunda, bir hafta önce gönderdiği mektup geldi aklına. Acaba mektup adrese ulaşmış mıydı ve mektubu alan biri olmuş muydu? Fırat bu sorularının cevabını almak için sabırsızlanıyordu.

*

Çiğdem,

15 Ekim, saat 17.00’de sahildeki rıhtımda olacağım.

Fırat.

* * *

“Söz verdiğim gibi, geldim işte.” dedi, bakışlarını, eskiden olduğu gibi, yeryüzüyle gökyüzünün o ince ufuk çizgisinde buluştuğu renk cümbüşünde kilitleyerek. Uzun süre seyretti bu güzel manzarayı. Daha sonra küçük bir kız çocuğunun balonla oynamışına takıldı gözleri.

Küçük kız gülücükler saçarak balonu yakalamaya çalışıyor, yakalayınca da kahkahalara boğuluyordu. Bir süre sonra kız çocuğunun oynadığı balon Zeynep’in ayaklarının ucuna uçtu. Zeynep balonu alırken:

“Adın ne senin bakalım?” dedi. Çocuk sustu. Balonu almaya da çalışmadı. Hareketsiz öylece bekledi. Zeynep, çocuğun konuşmadığını görünce:

“Adını bilmiyor musun yoksa?” diye sordu.

“Biliyorum.”

“Ne, peki?”

“Özge.”

“Ne güzel bir ismin var. Benim adım da Zeynep.”

“Kaç yaşındasın, Özgeciğim.”

“Dört.”

“Biliyor musun benim de senin yaşında bir kızım var.”

“Nerede şimdi, neden yanınızda değil?”

“Bunun cevabını ben de bilmiyorum.”

“Annem çağırıyor.”

“Balonunu al bakalım.”

“Teşekkür ederim, Zeynep abla.”

“Bir şey değil, meleğim. Git ve annenın yanından hiç ayrılma!”

Küçük kız koşarak uzaklaşınca, Zeynep de rıhtıma doğru yürümeye koyuldu. Rıhtıma geldiğinde buluşma saatine az kalmıştı. Rıhtımın karşısında bir banka oturup Fırat’ın gelmesini beklemeye başladı. Gelip geçen insanları süzerken bir ara palmiye desenli büyük bir şemsiyeyi andıran sokak lambasının altından geçen, siyah deri ceketinin altına, kirli beyaz gömlek giymiş yakışıklı adamın gözbebeklerinde kısacık bir an kendisini gördü. Adamın siması hiç de yabancı değildi. Zeynep’in

içinde bir şeyler kıpırdadı. Yüreğinde bir kıvılcım peyda olmuştu.

Adam gittikçe Zeynep'e yaklaşıyor ve gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. Sonunda Zeynep'in tam karşısına gelerek durdu. Zeynep şaşkındı. İlk konuşan adam oldu.

“Selam, Çiğdem.”

“Fırat!”

“Evet.” Fırat başını önüne eğmişti. Zeynep ise Fırat'ın gözbebeklerine bakmaya çalışıyordu.

“Nasılsın?”

“Sence?” Zeynep zayıflamış ve bitkin görünüyordu.

“Görüşmeyeli değişmişsin.”

“Beni değiştiren zaman değil, çektiğim acılar.” dedi Zeynep. Gözlerinden, nimbus bulutları geçmekteydi.

“Seni gördüğüme ben de çok sevindim, Çiğdem.”

“Seni gördüğüme neden sevinecekmişim ki!”

“Aslında, haklısın. Seni bırakıp kaçtığımı düşündüğünü biliyorum. Ama durum sandığın gibi değil!”

“Hiçbir zaman olmadı ki! Bunca yıl sonra beni neden buraya çağırdın, Fırat?”

“Çünkü?”

“Çünkü ne?”

“Kızın için?”

“Senin yalanlarına ihtiyacım yok artık!”

“Yalan değil, inan bana.”

“Nerde kızım söyle o zaman! Neden onu da getirmedi? Hani, nerede şimdi?” Zeynep etrafına bakındı heyecanla; ama kimseyi göremedi. Nefesini tutsak ettiği göğüs kafesi inip inip kalkıyordu.

“Henüz burada değil. Bilmiyorum.”

“Kızım, nerede?” Fırat, neredeyse yakasına yapışacak gibi bakan Zeynep'in hedefinden çıkarak banka oturdu. Ardı ardına sorular sormaya başlayan Zeynep'in gözleri dolu doluydu. *Hiçbir maviye benzemez gözdeki ağlamaklısı / Ve hiçbir gözyaşına benzemez maviye çalınmışsı...*

“Biriyle bulaşacaktım ama ondan da iki gündür haber yok!”

“Artık tükendim, Fırat! Tükendim, anlıyor musun? Bu zamana kadar senden bir haber bekledim ve sen şimdi karşıma geçmiş neler zırvalıyorsun. Bir umut için bekledim. Senin bana verdiğin söz için... bekledim... ama senin... bir gün kızımı getireceğini umarak, bekledim. Her gün biraz daha, biraz daha dayan dedim kendi kendime... artık dayanacak bir damla ne sabrım ne de gücüm kaldı!”

“Şehirden uzaklaşmak zorunda kaldım. Kısa bir süre içindi. Ortalık sakinleşince geri dönecektim ama olmadı. Aksilikler üst üste geldi.” Zeynep’in, kızına kavuşabilme fikri, İrfan’ı tamamen unutturmuştu. Kızının yerini bilenler, kocasının kim ya da kimler tarafından öldürüldüğünü de bilebilirlerdi.

“Peki, ya İrfan? Onu kimin öldürdüğünü bulabildin mi?”

“Hayır ama onu da bulacağım!” Zeynep öylece kalakalmıştı; yüzündeki o donuk boşlukla... düşünüyordu... düşündükçe sorular beynini kemirmeye devam ediyordu. Aklında en çok telaffuz edilen isim sahibinin bulunduğu yerin ismini bilmek istiyordu sadece. Bu sorunun cevabı, kafasındaki karmaşanın düğümünü çözebilecek tek cevaptı.

“İyi misin sen, Çiğdem? Garip bir hal var sende.”

“Bilemiyorum, Fırat.”

“Sigara?” Fırat kendisi için bir sigara almadan önce Zeynep’e uzatmıştı sigara paketini.

“Bıraktım.”

“Ben aksine arttırdım.” Fırat, sigarasını yakarken konuşmaya çalışıyordu.

“Kızına kavuşman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu bilmelisin!”

“Yaşama isteğim kalmadı hiç. Çok zaman oldu. Yüzlerini bile hatırlamakta zorlanıyorum artık!”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Onlarsız nefes almak beni yaşarken öldürüyor, anlıyor musun? Ruhum zaten ölü, bedenim ayakta olsa n’olur ki! Bedenim de ölsün ve bitsin artık bu kaybetmeye mahkûm olduğum savaş!”

“Hayır, Çiğdem! Sakın aklına böyle şeyler gelmesin! Sen bana güven. Bulacağım, tamam mı? İrfan’ı öldüren hem kimse, Sude’yi kaçıran her kimse, onları bulacağım!.. Sana söylemek istediğim bir şey daha var.” Fırat bekledi, bekledi. Rıhtımın ayaklarının dibinden bir kayık, üzerinden üç martı geçti. *Fotoğraf makinemin makarasında sarılı duran geçmişimdeki karede; denizin batışını seyrederken ki seni düşünüyorum ve kendimi atamıyorum; rıhtımın, güneşe doğru uzanmış masmavi denize değen ayakuçlarına kasten...* Fırtınadan önceki sessizlik oldu. Zeynep daha fazla dayanamadı.

“Hadi, söyle artık!”

“Sofia Teyze...”

“Evet.”

“Bugün ona uğradın mı?”

“Yo, hayır. Ben otobüsten iner inmez buraya geldim. Neden, ne oldu ki?” Zeynep artık sorgulayıcı bir tavırla konuşuyordu. Fırat bekledi, bekledi... ve bir çırpıda, çirkin sesli, simsiyah kuşları ağzından çıkardı.

“Bayan Sofia’yı geçen hafta evinde ölü buldum!” *Sadece sen öldüğünde terk eder yalnızlık seni, terk edilmiş bir ruhun son bakışı eşliğinde / Sadece sen kaybettiğinde anlarsın hayatın anlamını, geride kalmış ruhların son bakışı eşliğinde...* Zeynep ne yaptığının farkında değildi. Ayağa kalkmış, birkaç adım uzaklaşmış, saçlarını dağıtmış ve atkısını da savurmuştu. Duyduklarına inanmakta güçlük çektiği her halinden belli oluyordu. Gözlerindeki nimbus bulutları da artık birbirleriyle çarpışıyor, etrafa kanlı yıldırımlar saçıyorlardı.

“Sofia Teyzeyi mi?!”

“Evet. Çatı katının altındaki dairede oturan teyze.”

“Nasıl... nasıl olmuş?!”

“Seni aramak için çatı katındaki dairene gelmişim. Kapıyı çaldım, açan olmadı. O ara alt kattan bir ses duydum. Yaşlı bir teyze, niçin burada olduğumu soruyordu. Hasta ve bitkin görünüyordu. Adımın Fırat olduğunu ve seni aradığımı söyledim. Burada öyle birinin oturmadığını söyledi. Sanırım bana ilk başta inanmadı. Daha sonra Sude’yi bulmaya yaklaştığımı söyleyince, bana senin adresini verdi. O gün sana mektup yazıp, gönderdim.

Üç gün sonra senden bir haber var mı diye tekrar Sofia Teyzenin yanına gittim. Kapıyı çaldım ama ses veren olmadı. O ara kapının arkasında, bir kedinin çığlıklarını duydum. Sanki ağlıyor gibiydi. Daha önce hiç duymadığım garip sesler çıkarıyordu. Ben de kötü bir şey olabileceğini düşündüm ve kapıyı zorlayarak içeri girdim. Kapıyı açınca, bembeyaz, pamuk gibi tüyleri olan kediyi gördüm. Kedi, beni evin yatak odasına götürdü. Sofia Teyze yatakta uzanmış yatıyordu. Seslendim ama kıpırdamadı. Nefes alış-verişini dinledim. Soluk yoktu. Nabzına bakmak için eline dokunduğumda, soğukluğundan anladım ölmüş olduğunu. Belki de gördüğüm ve görebileceğim en huzurlu ölüm buydu. *Huzurlu bir ölüm zuhur ettiğinde huzur bulur ölüm...*

“Ah, Sofia Teyze!”

“Üzgünüm, Çiğdem!”

“Beni kızı gibi severdi. Ben de onu anne bilmişim. Hakkını ödeyemem.”

“Anlıyorum.”

“Beni mezarına götürür müsün?”

“Elbette. Ne zaman gitmek istersin?”

“Şimdi.” Fırat saatine baktı.

“Ben yine buluşma yerine gideceğim, belki bu akşam gelir. Önce seni mezarlığa bırakayım. Oradan ayrılırız.” Fırat cebinden bir kartvizit çıkartıp Zeynep’e uzatırken, konuşmasına devam etti.

“Mezarlıktan sonra bu karttaki otele git. Bir oda tut ve benden haber bekle. Tamam mı?” Zeynep, ne ‘evet’ dedi, ne de ‘hayır’ ... sadece kartı aldı.

* * *

Bir söz verdim kendime

“Selam, Sofia Teyze. Umarım beni duyabiliyorsunuzdur. Nasıl söylesem, nasıl anlatsam, bilemiyorum. Sevdiğim birisini ilk kez kaybetmiyorum ama belki de ilk kez bir sevdiğimin mezarı başında onunla konuşuyorum. Şu anda öğütlerinize o kadar çok ihtiyacım var ki bilemezsiniz. Daha önce gelmek; dünya gözüyle sizi bir kez daha görebilmeyi çok isterdim ama ben bir mektup yazma cesaretinde bile bulunamadım. Affedin, n’olur!

Fırat’ın mektubunu aldığımında, hayatta hiçbir beklentisi olmayan; sevdiği, sevdiceği olmayan ve sevdiği herkesi bir bir kaybetmiş biri ne haldeyse ben de o haldeydim; kırık, dökük bacasından duman tütmeyen; camları kırık, dökük bir viraneydim. Umudumu kaybetmiş, kimseye güvenim kalmamıştı. Şu anki halim çokta farklı değil...

Kızım, Sude! Meleğim! Bir tanem! Kayıp goncam!.. Ne sesi, ne gülüşü, ne kokusu, ne tadı... ondan geriye bir tek adı kaldı. *Unutamadığım bir adın kaldı; o da bu şehrin duvarlarına boyadığımdan...* Hiç haber yok. Yıllardır tek bir iz dahi yok. Şimdi Fırat, onu bulacağını söylüyor. Artık ne fark eder ki Sofia Teyze! Geçen yıllar, hiçbirini getirmeyip, benden o kadar çok şey alıp götürdü ki artık teselli olabileceğim hiçbir şey kalmadı.

Bir söz verdim kendime. Biliyorum ki eğer hayatta olsaydın, beni bu düşüncemden vazgeçirmeye çalışır, yapacağımın yanlış olduğunu defaatle tekrarlardın. Her şeye rağmen yaşamın yaşanılacağı olduğunu söyledin. Keşke şimdi yanımda olsan... o zaman sana tutunur; her tarafı yakıp, yıkan bu fırtınaya dayanabilirdim. Ama şimdi kimsem yok, kalmadı. Köye gittiğimde, Ayşe Teyzeyi hasta yatağında görünce anladım ki bu hayatta sevdiğim herkes beni terk ediyor ve artık anladım ki ben bir ney’e üfleyerek, etrafımdaki insanlara ölüm melodileri çalıyorum ve ney’in sesini duyan herkes de son nefesini veriyor. Kime sokulduysam, sanki solunum yoluyla yayılan bulaşıcı bir virüsü onlara enjekte ediyordum ve ölmelerine sebep oluyordum. Bir yönüyle de kızıma kavuşmayı bu yüzden hiç istemiyordum; ona da taşıdığım bu virüsü bulaştırırdım diye.

Korkuyorum, Sofia Teyze! Bir canlının daha, sırf onu sevdim diye, benim yüzünden ölmesinden korkuyorum! Korkuyorum, Sofia Teyze, korkuyorum. Hayatta mı? Yoksa!.. ‘Yoksa’ ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. Belki o da benim öldüğümü düşünüyordur, belki de beni çoktan unutmuş, bir başkasını annesi biliyor, ona ‘anneciğim’ diyordur, kim bilir.

Artık dayanamıyorum Sofia Teyze, dayanamıyorum! Bir söz verdim kendime: Hayatıma son vereceğim! *Ruhum ayrılmadan, henüz sıcakken / Bedenim ölsün de düşlerimi öyle yakıver...*

Ben gidiyorum, belki de geliyorum, kim bilir... Hoşça kal, Sofia Teyze! Hoşça kal!” *Gitme n’olur benimle kal, söyleme hoşça kal / Gelme n’olur orada kal, söylemişken hoşça kal...*

* * *

Zeynep mezarlıktan ayrıldıktan sonra Fırat'ın verdiği kartviziti cebinden çıkardı ve paramparça ettikten sonra tekrar rıhtımın yolunu tuttu. Ve şimdi Zeynep aynı rıhtımın karşısındaki aynı bankta oturuyordu.

Bekliyordu. Yıllardır nasıl beklediyse yine bekliyordu. Islandığının farkında değildi. Saçlarının kıvrımlarını ısırıp kaçan rüzgârı, parmak uçlarına değen yağmuru hissetmiyordu...

Bekliyordu. Nasıl ki toprak yağmuru, kuruyup çatlarsa bile bekliyorsa; nasıl ki çatlaktan sızacak yağmuru fidan bekliyorsa; nasıl ki hayatta kalabilmek için canlılar oksijeni bekliyorsa... Zeynep de öylece bekliyordu.

Ne bir ses duydu, ne bir koku... rüzgar esti, yağmur yağdı, güneş uyudu, uyandı; ama ne bir iz gördü, ne bir gölge... deniz dalgalandı; gemiler, kayıklar, sandallar gezindi; ama ne bir kelime işitti, ne bir tıkırtı... sadece bekliyordu.

Zeynep ilk aşkı kocası İrfan'ı; sevgili küçük kızı, meleği Sude'yi kaybetmişti. Şimdi de ümidini, umudunu, sevgisini... kaybetmiş olarak bekliyordu. *Aşkı aşka değişmeyen âşık kadar âşık olabilmektir / Belki de hiç gelmeyeceğini bildiğin halde yine de beklemektir aşk...*

Artık bekleyeceği ne kalmıştı ki! Ne doğacak ayın getireceği geceden bir şey bekliyordu, ne de doğacak güneşin getireceği günden bir şey... umutsuzca bekliyordu.

Oturduğu banktan kalkıp, ardına baktı. Aylardır karayı görememiş bir denizci gibi umutla baktı; ama görebildiği karanlıktan başkası değildi. Sonra ilk adımını attı uçuruma doğru ve ilk adımını attı Zeynep ve bir sonbahar akşamına yağın ahmakıslatan altında ilk adımını attı bir kadın.

Sonbahar akşamıydı. Bir kadın, ahmakıslatan altında yürüyor, yürürken de bir şeyler mırıldanıyordu. Ne söylediği tam olarak anlaşılmıyordu. Mürekkebi cansız bir dolma kalemin kâğıt üzerinde ilerleyişinden farksızdı söyledikleri; belli belirsiz, anlamsız...

Bir an için rüzgâr sustu, dalgaların dövdüğü kayalıkların çığlıkları da kesildi ve bir kelime çok net duyuldu: "VAZGEÇMEYECEĞİM!"

Fırat son iki gündür, aynı buluşma noktasında, aynı saatte, Sude'nin nerede olduğunu söyleyecek adamı bekliyordu. Saatine baktı. Akşam yediği, yedi dakika geçiyordu. Gelen giden yoktu.

Fırat köprünün tırabzanlarına yaslanmış, bekliyordu. Saat sekize doğru sarı bir taksi, yavaşlayıp durdu. Fırat, taksiden inen adama el işareti yaptı. Adam, işareti gördükten sonra, başını 'gördüm' anlamında yukarı doğru hafifçe kaldırdı. Taksi hareket ettiğinde, adam da Fırat'ın yanına geçmişti.

“Vay, kardeşim!”

“Nerelerdesin, Çetin? Yine gelmeyeceksin sandım. Gidiyordum, biraz daha gelmeseydin.”

“Buralarda değildim. Engin'in peşindeydim.”

“Engin, kim?”

“Ya, kızı alıp kaçırın yok mu?”

“Sude'yi mi?”

“Sude falan bilmem ben. İrfan'ın kızı işte.”

“Engin miymiş o?!”

“Senin haberin yok mu?”

“Yok!”

“Engin bana her şeyi anlattı.”

“Neyi anlattı? Şunu açık açık anlatsana!”

“İrfan'ı senin öldürdüğünü ve İrfan'ın kızını kaçırıp, bir arkadaşına teslim ettiğini.”

“Dur, dur! Ne dedi sana? İrfan'ı ben mi öldürmüşüm?!”

“Evet, öyle söyledi.”

“Nasıl öldürdüğümü de anlattı mı?”

“Evet, anlattı. Dört ya da beş yıl önceymiş, tam hatırlayamıyorum, dedi. Üç kişiymişsiniz. Adını bilmediği bir adam, Şirket'in bazı sırlarını açık mı etmiş ne... işte o adamı, öldürmeye gitmişsiniz bir gece yarısı.”

“Üçüncümüz kimmiş?”

“Nazım’mış.”

“Nazım mı? Evet hatırladım. Üçümüz bir iş yapmıştık. Ama İrfan değildi o. Hem bebek falan da yoktu.”

“İyi düşün!”

“Abi, sen ne diyorsun ya! Öyle bir şey olamaz!”

“Bebeği, hatırlamıyor musun?”

“Yok, abi ne bebeği!”

“Ya sen girmişsin önce eve. Adamı vurmuşsun...”

“Evet, hatırladım ama adamın yüzünü hiç görmedim ben. Yorganın altındaydı.”

“Üç el ateş etmişsin.”

“Evet, ama...”

“İşte o İrfan’mış.”

“Ne diyorsun sen?!”

“İşte, anlasana. Sana, İrfan’ı vurdurttular. Sonra da adamın karısını Nazım alıp çatı katındaki daireye bırakmış. Engin de bebeği kaçırıp bir arkadaşına götürmüş.”

“Hayır... olamaz!.. İrfan olamaz!..”

Uzun, derin bir sessizlik oldu. Fırat ne Çetin’i duyabiliyordu artık, ne de diğer sesleri. Duyabildiği sadece uğultuydu; bir çığlığa karışmış uğultu... O an bir acı saplandı yüreğine; hiç geçmeyecekmiş gibi nefesini daraltan, hiç dinmeyecekmiş gibi sancıyan... Fırat ellerine bakıyordu, ölüm kusan ellerine; bir kardeşi, bir dostu sırtından bıçaklayan ellerine... Fırat uzaklara bakıyordu kanlı gözleriyle, ölümü gözetleyen bir avcıninki gibi keskin gözleriyle...

Uzun, derin bir sessizlik bozuldu. Fırat artık Çetin’i ve diğer sesleri duyabiliyordu.

“O’nun olduğunu bilemezdin ki... Nerden bileceksin. Komplo kurmuşlar sana.”

“Hiç tereddüt etmedim, Çetin, hem de hiç! Tetiği çektim ve tam üç el ateş ettim. Sonra yatak odasına bir kadın girdi. Onun da yüzünü görememiştim. İçerisi zaten karanlıktı. Beni fark etmesin diye de dolaba saklanmışım. Sanırım o Çiğdem’di.” Fırat tekrar ellerine baktı; gördüğü sadece birçok kişiyi öldürmüş kanlı ellerdi. *Ağaçların kovuğunda yaşamışım yıllardır; karıncalardan*

öğrendim dünyaları toplamayı / Ve yuvalarından çıkmasını öğrendi gözlerim; göz göre göre öldürdüğünde insanlar insanları...

“Nazım o ara kadını bayıltmış. Engin de çocuğu almış.”

“Her şeyi planlamışlar!”

“Senin hiçbir şeyden haberin yok muydu?”

“Yoktu, yoktu!”

“Karısına anlatacak mısın?”

“Bilmiyorum. Nasıl söylerim, İrfan’ı ben öldürdüm diye, söyleyemem! Nerde o Nazım’la Engin?!”

“Nazım’ın yerini bilmiyorum ama Engin şu anda son nefesini vermiş halde.”

“Nerelerdeymiş şimdiye kadar?”

“Kaçmış, saklanmış, bilmiyorum. Epeydir kayıpmış; ama döndü dolaştı, sonunda yuvasına döndü çakal!”

“Nasıl konuşturdu?”

“İşimiz bu; dil çözmek.”

“Kızın nerede olduğunu öğrendin değil mi?”

“Ayıp ettin! Öğrenmeden, son nefesini vermesine izin verir miydin.”

“Bu adres?”

“Evet, yurtdışında.”

“Emin misin bu adreste olduğuna?”

“Şimdiye kadar seni yanılttım mı?”

“Hakkın var, hiç yanıltmadın. Sağ ol, kardeşim her şeyin için! Benim şimdi gitmem lazım. Çiğdem çok kötüydü. Bakışları hiç iyi değildi. Biran önce gidip, onunla konuşmalıyım.”

“Eyvallah kardeşim!”

“Nazım’ı bul bana, tamam mı?”

“Tamam. Onun işini bitmiş bil. Görüşürüz. Dikkatli ol sen!”

“Tamam. Hadi eyvallah!”

Fırat, Zeynep’i, Sofia Teyze’nin mezarına götürdükten sonra oradan ayrılıp Çetin’le buluşmaya gitmişti. Çetin, Fırat’ın bilgi kaynaklarından biriydi. Daha önce de Bay Cenk ve sandıkla ilgili bilgileri ondan almıştı. Çetin sonunda Engin’i bulmuş ve Engin’in son nefesinde, Sude’nin nerede kaldığını öğrenmişti.

Fırat, Çetin’in yanından ayrılır ayrılmaz, Zeynep’e gitmesini söylediği otele gitti ama otele giriş yapmadığını öğrenince, hızlıca rıhtıma gitti. Tüm kordonu boydan boya dolaştı ve sonunda, uçurumun kenarında Zeynep’i bulmuştu.

* * *

Sude'yi bulmak

Fırat uçaktan indiğinde saat sabaha karşıydı. Havalimanından taksiye bindi ve taksiciye adresin yazılı olduğu kâğıdı uzattı. Taksici önce kâğıda uzun uzun baktı sonra Fırat'a bakıp, 'olmaz' anlamında başını salladı. Fırat cebinden ne zaman bir tomar para çıkardı, taksicinin o an baş sallantısı yön değiştirdi ve taksicinin az önce sola sağa sallanan asık yüzü şimdi güleç bir halde yukarı aşağı gidip gelmekteydi.

Gün ağarmak üzereydi ki arka koltukta uyuya kalan Fırat, taksicinin dürtmesiyle kendisine geldi. Gözlerini açtıktan sonra camı aralayıp dışarı baktı. Adreste yazılı olan evin numarasını gördü posta kutusunun üzerinde. Sonra sokak tabelasını gösterdi taksici ve Fırat'ın anlamadığı bir dilde bir şeyler zırvaladı. Fırat, taksiciye beklemesini işaret etti ve arabadan çıkıp sağanak yağmurda ıslanmamak için hızlıca gidip evin kapısını çaldı. Biraz bekledi. Birkaç adım geri atıp, üst kata doğru baktı. Soluk ışığı fark etti. Biri uyanık olmalı diye düşündü. Daha sonra kapıya doğru yaklaşıp, bu sefer zili çalınca, alt kata inen merdivenlerin ışığı yandı. Sonra koridorun ışığı yandı ve kapının ardından bir kadının, kendi dilinde, 'Kim o?' dediğini anlamayan; ama bu saatte çalan kapıya her dilde aynı soru sorulacağını tahmin eden Fırat, kapının arkasındaki bayanın anlamayacağını bilse de, "Selim Özoğlu ile görüşmeye geldim." dedi. Kapı açıldı ve Fırat, orta yaşlı bir hizmetli tarafından, önce her santimine kadar incelendi. Daha sonra hizmetlinin, komik aksanıyla sorduğu, "Siz kim? Neden görüşmek istiyor?" sorusuyla karşı karşıya kaldı. Fırat yaşadığı şaşkınlığının ardından, Selim'in arkadaşı olduğunu söyledi.

"Ziyaret için, geç bir saat değil mi?" Fırat ne diyeceğini düşünürken, üzerinde koyu eflatun renkli robdöşambri ile hafif kır saçlı bir adam katıldı konuşmaya.

"Bu beyefendi de kim, Steffi?" Fırat hizmetlinin cevap vermesine fırsat bırakmadan, kendisini tanıttı.

"Adım, Fırat Yıldırım. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, Selim Bey."

"Affedersiniz ama tanıyamadım sizi. Daha önce tanışmış mıydık?" Bu sırada hizmetli Fırat ile Selim'in arasından çekilmişti.

"Hayır, tanışmamıştık."

"Peki, sizi bu saatte kapıma getiren nedir?" diye sordu Selim. Fırat ıslanmamak için sundurmanın altında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Önemli bir mesele için görüşmeye gelmiştim." Selim:

"O zaman buyurun içerde görüşelim." deyince, Fırat, taksiciye gitmesini işaret etti. Salona geçtiklerinde, Selim bir köşedeki koltuğa, Fırat ise diğer köşedeki koltuğa oturdu.

"Fırat Bey, sıcak bir şeyler içmek ister misiniz ya da?.."

"Teşekkürler, almayayım. Yalnız, yalnız görüşebilir miyiz?" Selim, hizmetliye işaret ettikten sonra,

Fırat'a dönerek:

“Evet, Selim Bey, sizi dinliyorum.” dedi ve Fırat ilk hamlesini yaptı.

“Engin Uzun, ismini hatırlıyor musunuz?” Fırat soruyu sorup köşesine çekilmişti. Diğer köşede ise Selim, başından aşağı boşalan terleri silmek için havlunun birini kullanıp diğerini alıyordu. Fırat dokuzaya kadar saydı. Tam on diyecekti ki koltuğa gömülen Selim başını kaldırıp, dolu gözlerle:

“Kızı almaya geldiniz, öyle değil mi?” diye sordu. Fırat, karşısında nakavt olmuş bu adama ne diyeceğini bilemedi. Sadece, ‘evet’ anlamında başını salladı.

“Engin nerede?” diye soran Selim, Fırat'ın:

“Kız, nerede?” sorusuna:

“Şu anda burada değil.” cevabını verdi.

“Nerede peki?”

“Buradan iki saat uzaklıkta bir kasabada. Nişanlım Aslı ile birlikte.”

“Neden siz yanlarında değilsiniz?”

“Ben de dün sabah gelmiştim. Biraz işlerim vardı. Bugün dönecektim.”

“Ne zaman gidebiliriz?”

“Hazırlanayım. Birazdan çıkarız.”

* * *

Yüzü sürekli güneşte kalan insanlar gibi şiş ve kırmızıydı; alkolik denilecek derecede çok içiyordu. Bir insanın kurtulmak istediği, unutmaya çalıştığı bu kadar çok derdi olması ve kadehlerin o dipsiz kuyusunda, dileklerini karşılayabilecek devî araması pek akliselim görünmüyordu. *Terk edilmiş bir ruhun aradığı kuyu değil, asıl dibindeki...*

Dışarıdan biri duysaydı, ‘Ludwig Van Beethoven’e ait 23 numaralı f minör piyano Sonatı’nın (Appassionata) radyodan yükseldiğini zannederdi; fakat eserin Selim’in parmaklarının ucunda hayat bulduğunu tahmin etmek oldukça güçtü.

Selim, babası tarafından miras değil emanet bırakılan klasik müzikte; duygularını en ince ayrıntısına kadar yansıtan bu melodik seslerde kendisini buluyordu. Beethoven’e hayranlığı ise, klasik müziğe de olduğu gibi, babasından kaynaklanıyordu. Bir piyanist ve yazar olan babasının, yetmişli yıllarda yurtdışında bulunduğu sıralarda tanıştığı bir ressam olan J. Christian Schwarz’ın, ‘Resim yaparken Beethoven’i dinlemek, bana hep yeni ufuklar çizmiştir.’ sözünden etkilenip, ömrünün son yıllarını ‘Beethoven’in Çizdiği Ufuklar’ adlı kitabını oluşturmakla geçirmişti. Fakat tamamlayamadığı için; çünkü ‘Beethoven’i tam olarak anlayamazsınız.’ derdi hep; ölümünden iki yıl sonra, çok yakın arkadaşı aynı zamanda da editörü olan Rıfat Sam tarafından derlenip, ‘Yazarın anısına saygı’ ithafı altında bastırılabilmişti.

Selim, çalmakta olduğu eseri yarıda kesip, piyanosunun üzerindeki bardağını aldı ve bugün kaçınıcı kez doldurduğunu bilemez halde, içki dolabına doğru ilerledi. Bardağı doldururken, kapı çalınmaktaydı.

‘Benim kaderimi senin ellerine kim verdi?’ cevap alamamıştı; çünkü bu soruya kendisinin cevap vereceği yerde, soruyu, aynadaki kendisine benzeyen adamın cevaplamasını beklemişti. Yanıt yoktu. Kapıdaki her kimse, ısrarlı bir şekilde zili çalmaya devam ediyordu; fakat Selim başka âlemlerde kendisiyle hesaplaşmaktaydı. Kapıdaki gürültü artık dayanılmaz olmuştu ki Selim son kalan nefesiyle bağırdı:

“Steffi!” Evin hizmetlisinin neden kapıya bakmadığını düşünen Selim’in aklına, Steffi’nin alışveriş için dışarıya çıktığı geldi ve Selim yavaş hareketlerle bardağı masaya bıraktıktan sonra sallana sallana kapıya doğru gitti.

“Eski dostum! Nasılsın?” Engin, şaşkın şaşkın bakan Selim’in, kendisini tanımakta güçlük çektiğini görünce kendini tanıtmaması gerektiğini anladı.

“Benim, Engin Uzun.” Selim’in hafızasındaki bir isim, az önce konuşan adamın ses tonuyla öyle özdeşleşmişti ki ‘Engin Uzun’ kelimesi dudaklarındaki o küçük aralıktan adeta kanatarak çıkmıştı. Eski dostu tarafından kucaklanışına karşı gelemeyen Selim, gözlerine inanmakta güçlük çekmişti; çünkü karşısındaki suret, bir türlü netleşmiyordu.

“Beni hatırlamadın mı? Engin ben, Engin.”

“Engin?!”

“Bu halin ne? Gündüz vakti bu kadar içilir mi?” Selim kapıya yaslanarak ayakta durmaya çalışıyordu. Engin, Selim’in bu sarhoş halinden memnundu. Aksi halde, bebeği bırakması için çok çaba sarf etmesi gerekecekti. Selim’in koluna girerek:

“Gel bakalım, gel, içeri girelim de sana anlatacaklarım var.” dedi. Engin, Selim’i koltuğa bıraktıktan sonra elindeki bebek çantasını da sehpanın üzerine bıraktı.

“Bak, sana bir misafir getirdim.” Engin sehpanın üzerindeki bebek çantasını gösteriyordu. Selim, bakışlarını o yöne çevirdi ama pek bir şey ayırt edemedi. Sadece, yarım yamalak konuşmasıyla:

“Ne misafiri? Misafir falan istemiyorum, ben.” diyebildi.

“Şimdi beni iyi dinle, Selim. Senden bu çocuğa çok iyi bakmanı istiyorum. Bir gün gelip, onu senden alacağım... ama şimdilik, çocuk sende kalacak, tamam mı?” Selim cevap vermedi, itiraz da etmedi, edemedi; kendinde değildi, bu dünyada değildi... *Ben sende değilsem, sen nasıl bendesin...* Engin, “Hoşça kal!” dediğinde, Selim çoktan koltukta sızmıştı ve hâlâ kendisiyle hesaplaşmasını sürdürüyordu: ‘Benim kaderimi senin ellerine kim verdi?’

* * *

Kasaba yolunda

Şehrin gürültüsünden kasabanın sessizliğine doğru yol alan arabada Selim ile Fırat, konuşmak için bir çıkış noktası arıyorlardı.

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Tabi, sorun.”

“Bu kız kim? Annesi, babası kim?”

“Kızın gerçek anne ve babası, Çiğdem ile İrfan.”

“Çiğdem mi?!”

“Evet. Neden şaşırdınız?”

“Sude'nin boynunda bir kolye vardı...”

“Kızın ismini de nerden biliyorsunuz?!”

“Bilekliğinde yazıyordu.”

“Anladım. Kolyeden bahsediyordunuz...”

“Evet, kalp şeklinde bir kolyeydi ve kolyenin içerisinde fotoğraflar vardı; sanırım anne ve babasına aitti. Ben de babasının fotoğrafını çıkarıp attım, annesinin fotoğrafına ise dokunmadım. Kalbin üzerinde ‘Zeynep’ ismi kazılıydı. Ben annesinin ismi olabileceğini düşünmüştüm.”

“Bilemiyorum, olabilir ama bana isminin Çiğdem olduğunu söyledi.”

“Siz devam edin.”

“Dediğim gibi, gerçek anne ve babaları Çiğdem ile İrfan. İrfan benim arkadaşım; ama maalesef...”

“Evet?”

“Hayatını kaybetti... Çiğdem ise yıllardır onu arıyordu. Bu Engin olacak insan müsveddesi de kızı kaçıırıp, size getirmiş. Şirket de böylelikle kızı koz olarak kullanıp, Çiğdem'e, her türlü işlerini yaptırtıyordu. Sizin, Şirket'ten haberiniz var mıydı?”

“Hayır, yoktu.”

“Peki, Engin neden size bu çocuğu getirdi? Engin ile nasıl bir bağınız var?”

“Engin eski bir arkadaşımdu. Sık görüşürdük; ama daha sonra ben yurtdışına çıkınca bağımız ister istemez koptu. Yıllar sonra bir gün, kapıma bir bebekle geldi. Gerçi çok net hatırlamıyorum, sarhoştum. İlk zamanlar, çok zorlandım. Bebek sürekli ağlıyordu. Sağ olsun, Steffi'nin çok emeği var. O olmasa...”

“Engin'e ulaşmaya çalışmadınız mı?”

“Birkaç yere telefon açtım ama bir sonuç alamadım. Daha sonraları ise, açıkçası Engin'i aramaktan vazgeçtim. Alışmıştım çocuğa. Günden güne büyüyor, sanki ben onun babasıymışım gibi bana yakınlık gösteriyordu. Ben de buna karşı koyamaz olmuşum ve gitgide onu bir baba şefkatiyle sevmeye başladım. Bana, baba demesine de engel olmadım, olamadım.”

Selim'in, gece gündüz birlikte yaşayan bu ay parçası kadar güzel kızın sevgisine karşı kayıtsız kalması pekte mümkün olmamıştı. Nihayet aralarında baba-kız ilişkisi baş göstermişti ki şimdi çıkıp gelen Fırat'ın, onu kendisinden koparmasına kayıtsız kalmak zorunda olması; kendisini, kendi sinir bağlarından yapılmış darağacı ipinde sallanırken görmesine yetiyordu da artıyordu bile. *İdam sehпасı gümüştenmiş, altındanmış kime ne? Can taşıyan ruha şimdi her şey tersine; sükût gümüş, söz altın hükmünde...*

* * *

Yabancı bir ülkenin gözlerden uzak şirin bir kasabasında konuşulan dile yabancı olan, doğduğu topraklardan ayrı büyüyen bir kız vardı. Küçük, sevimli bu kızın adını kimse kullanmıyor, ona ‘Sabah güneşi’ diyorlardı ve kendisini fark ettirebilmek için, her sabah, bir öncekinden daha parlak doğmalıydı güneş.

Şehrin tüm kirliliğinden uzak bu küçük ve şirin kasaba insanları arasında üç haftadır dolaşan bu güzel kızın etrafına saçtığı gülücüklere, kimsenin karşılık verememe olasılığı yoktu; herkesin sevgisini kazanmıştı. Hiç dokunamadığı, kokusunu dahi bilmediği ve kolyesinin içinde yaşatmaya devam ettiği siyah-beyaz annesinin yokluğunda, hala bu kadar neşeli ve sevecen olmayı nasıl başardığına kimsenin aklı ermiyordu.

Bundan yıllar önce, Sude ilk geldiğinde, ilk birkaç adımını yeni yeni atmaya başlamıştı. *Hayatın başlangıcında düşmek gibisi yoktur; ayakta durmanın bir erdem olduğunu erken öğretir...* Anlamalı ilk sözcüklerini çıkarabilmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Sürekli ağlıyordu; ama şu anda koşuyor, gülüyor, konuşuyor ve çok mutluydu. Çevresindeki yakın insanlar; babası bildiği Selim, geldiği ilk günden beri dadılığını yapan Steffi ve Selim’in nişanlısı Aslı’ydı. Selim’in Sude’den ayrılması kadar, Sude’nin de sevdiklerinden ayrılması çok zor olacaktı.

Kapının önünde bir arabanın korna sesini duyan Sude, bakmakta olduğu pencereden, geleni göremeyince, kapıya doğru koştu. Gelenin babası olduğunu hissetmişti. Kapıyı açtığında yanılmadığını anladı. Duası kabul olmuştu. *Bir çiçeğin ihtiyacı olan saf ve berrak duyguya hediye; gökyüzünden damlayan bir yağmur tanesi...*

“Babacığım!”

“Güzel kızım nasılmış bakalım?”

“Çok iyiyim, baba. Seni gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin. Hadi içeri girelim, sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki!..”

“Sonra anlatırsın kızım, şimdi evimize dönmek zorundayız.” Bu konuşmalara kulak misafiri olan Aslı, konuşulanları duymamış gibi yaparak:

“Hoş geldin Selim, içeri girsene.” dedi.

“Merhaba Aslı, hoş bulduk. Girmeyeyim. Gitmemiz gerek.”

“Peki, ama... bir sorun mu var?”

“Lütfen, soru sorma Aslı, öyle gerekiyor.”

“O halde, ben de hazırlanayım.”

“Olmaz! Yani, Sude’yle yalnız konuşmam gereken önemli şeyler var da, onun için yalnız olmalıyız.” Sude’nin başını okşarken konuşan Selim, içindeki ayrılık tohumunun yeşermemesi için, elinden geleni yapıyordu.

“Burada neden konuşmuyorsunuz ve neden gitmeniz gerektiğini anlamadım?!”

“Sonra anlatırım, tamam mı canım. Beni anlamaya çalış, lütfen!”

“Şey, o zaman ben, Sude’nin eşyalarını hazırlayayım.” dedi Aslı. Kuşkulanmıştı.

“Lütfen!” Sude, babasına şaşkın şaşkın bakarken:

“Ne oldu babacığım, Aslı abla neden bizimle gelemiyor?” diye sordu.

“Burada kalması gerekiyor kızım.” Sude’nin mantosunu üzerine giydirmeye çalışan Aslı hala endişeliydi.

“Bana söylemek istediğin önemli bir şey varsa, lütfen şimdi söyle, Selim!”

“Yok, hayır.” Aslında söylemek, anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki... Bu sır küpüne dönüşmüş karakterinden kendisi de rahatsız olmaya başlamıştı; ama aynı olan renkleri bir türlü bir araya getiremiyordu. O sadece bir emanetçiydi ve emaneti iade etme tarihi gelip çatmıştı. Selim sözlerini tekrarlayarak:

“Yok, hayır! Söylemek istediğim bir şey yok. Hadi kızım sende Aslı ablanla vedalaş.” dedikten sonra, Aslı’ya son bir bakış atıp, arabaya doğru ilerledi. *Kalemimden dökülmez artık harfler / Sis perdesi çekili gözlerim alışamaz bu an’a / Kurumuş güllere çare olmaz artık gözyaşlarım / Terk edilmiş bir ruhtan beklenemez bu asla...*

Selim, arabaya Sude’nin gelmesiyle tutmakta güçlük çektiği gözyaşlarının bir kısmını gizli gizli içine akıtmaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı. Babasının gözlerinin yaşardığını gören Sude:

“Babacığım, neden ağlıyorsun?” diye sordu üzüntülü bir şekilde. Her an ağlamaya hazırды.

“Yok, bir şey kızım... ağlamıyorum...sadece... kaşımaktan oldu.” *Yalan olan her şeyin içerisinde mutlaka bir gerçeklik payı vardır ve gizli gerçek, yalanın tam kalbinde yaşar...*

* * *

Fırat arabanın içerisinde beklerken, gelmekte olan Sude'yi görünce, Çiğdem'i görür gibi oldu. Sude de Fırat'ı gördü; ama bir şey hissetmedi. Selim, Sude'nin binmesi için arka kapıyı açtı ve Sude bindikten sonra da kapıyı kapattı. Daha sonra da şoför mahalline geçip marşa bastı.

Kasaba yolunda bir araba, arabada üç kişi, üç kişide üç farklı duygu yaşanıyordu. Herkes bambaşka hallerdeydi:

Sude başını cama dayamış, pencerede akıp gidenleri seyrediyordu. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. Selim yedi türlü duygu içerisindeydi. Fırat ise mutluydu; Sude'yi Çiğdem'e kavuşturmasına az kalmıştı ve içten içe bunun heyecanını yaşıyordu; ama bir yandan da İrfan'ı öldürdüğü için vicdan azabı duyuyordu. Bu his ömrünün sonuna kadar yakasını bırakmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Tek ses arabanın motor sesi ve asfalta değen lastiklerin çıkardığı sestti. Eve gelesiye kadar da bu sessizlik pek değişmedi.

Selim'in kullandığı araba garajın önüne park ederken, Steffi de kapıya çıkmıştı. Sude arabadan iner inmez Steffi'nin boynuna sarıldı.

“Nasıl benim canım?”

“...”

“Sen neden üzgün?” Sude başını Steffi'nin göğsüne yasladı. O an Steffi'nin bakışları Selim'in üzerinde yoğunlaştı ve Steffi kötü bir şeylerin olduğunu sezdi.

“Steffi! Sude'nin eşyalarını hazırlayabilir misin?”

“Anlamadım, efendim?”

“Anlamayacak ne var, Steffi! Sude'nin elbiselerini bavullara yerleştir! Hadi, çabuk!” Selim'i daha önce böyle sinirlendiğini görmeyen Steffi, durumun vahameti konusunda yumuşak davrandığını anladı ve Sude'nin, göğsünde kenetlediği ellerini çözerek içeri girdi. Sude de tam içeri girecekti ki Fırat'ın sorusuyla durakladı.

“Selim, beni bu güzel kızla tanıştırmayacak mısın?” Selim unutmuş bir tavırla:

“Afedersiniz, tabi... Bu kızım Sude ve Sude, bu bey de benim arkadaşım, Fırat.” dedi. Sude başını önüne eğmiş, dudaklarını da büzmüştü.

“Sude!”

“...”

“Demek, kızının ismi Sude, öyle mi babası?” dedi ve ekledi:

“Benim adım da, Fırat. Memnun oldum, Sudecim.” Fırat’ın uzattığı eli, istemeye istemeye küçük parmak uçlarıyla tutan Sude, Selim’in ikinci ‘Sude!’ uyarısıyla karşı karşıya kalmamak için bir şeyler mırıldandı:

“Tanıştığımıza memnun oldum, efendim.” Fırat o esnada Sude’nin bileğindeki altın bileklike yazan ‘Sude’ ismini gördü.

“Kaç yaşındasın bakalım, sen?” Sude, parmaklarını da göstererek:

“Beş.” dedi.

“Sen ne kadar da tatlısın. Çok da akıllısın.” Sude’nin yanakları pembeleşmişti. Fırat cümlesinin devamında,

“Aynı annesi.” deyince, Sude, babasına bakmakta gecikmemişti; çünkü Selim, Sude’yi, annesinden bahsedilmemesi konusunda uyarmıştı. Ama şimdi bu yabancı adam, bir anda çıkıp gelmiş ve çok cesur olarak, annesinden bahsedebiliyordu. Selim’in kayıtsız kalması Sude’yi cesaretlendirmişti.

“Siz, annemi tanıyor musunuz, efendim?”

“Öncelikle bana efendim demeyi bırak, Fırat abi, demen yeterli.” Sude, babasından onay aldıktan sonra, sorduğu sorunun cevabını almak için tekrar Fırat’a dönünce, Fırat cevap verdi.

“Evet, tanıyorum. Hem de çok iyi.” Selim, konuşmanın geri kalan kısmının evin salonunda yapılması konusunda teklif sununca, sohbe ara verildi ve önden Sude, ardından Fırat ve en son da Selim eve girdi.

Bundan yıllar önce bu salonda Selim’e bırakılan Sude, şu anda Selim’den alınıyordu ve Selim hıçkırıklara boğulmamak için içki dolabının oraya adeta uçmuştu. Selim’in yanlarından ayrıldığını fark etmeyen Sude ile Fırat salonda baş başa kalmışlardı ve Sude’nin, annesi hakkında konuşmaya başlaması gecikmedi. Buna çok ihtiyacı vardı.

“Annem, ben çok küçükken bizi terk edip gitmiş. Babam annemi sevmiyor; ama ben onu çok özleyorum, görmek istiyorum.” Sude bu son cümleyi söylerken kolyesini tutmuştu. Fırat kolyeyi işaret ederek, sessiz bir şekilde:

“Kolye annene mi ait?” diye sordu. Sude ‘evet’ anlamında gözlerini kırptı. Fırat:

“Bakabilir miyim?” diye bir soru daha sorunca, Sude aynı şekilde cevap verdi. Fırat, kalp şeklindeki kolyeyi eline aldığı anda, üzerine kazınmış, Çiğdem’in gerçek ismi olduğunu düşündüğü yazıyı okudu, içinden: Zeynep.

“İçerisine bakabilir miyim?” Sude bu sefer, başını ‘evet’ anlamında sallarken, ‘hı hı’ nidasını da

eklemişti.

“Ona o kadar çok benziyorsun ki seni gördüğünde aynaya bakıyormuş gibi hissedecek; daha genç ve daha güzel gösteren bir aynaya.” Fırat tebessüm ederek, kolyeyi geri verdi.

“Eğer istersen, seni annene götürebilirim?” Sude başını önüne eğerken fısıldadı:

“Çok isterim.” Sude’nin bu isteğini salona az önce dönen Selim duymuştu.

“Eğer gerçekten de onu görmek istiyorsan seni engelleyemem kızım. Bu senin en doğal hakkın.” dedi ve onun şeftali yanaklarından öptü. Sude, Selim’le göz göze gelmemeye zen göstermişti; ama bunda başarılı olamadı. Selim’i şimdiye kadar hiç ağlarken görmemişti; ama bugün iki kez ağlamaklı gözlerine şahit olmuştu. Selim, nemli gözlerini silerken Steffi’ye seslendi:

“Sude’nin eşyaları hazır mı?” Steffi merdivenlerin başında belirdi. Başıyla, bavulların hazır olduğunu işaret ediyordu. Selim yukarı çıkarak bavulları aldı. Selim’in ellerindeki uzun yol bavullarını görün Sude, Fırat’a bakarak:

“Annem buraya çok mu uzakta oturuyor?” diye sordu.

“Çok değil, birkaç saat uzaklıkta.”

“Hemen mi gitmemiz gerekiyor?” diye üzüntülü bir soru daha sorunca Sude; Fırat, topu Selim’e atarak:

“Sanırım baban, biran önce gidip gelmeni istiyor.” Selim, Steffi’nin hazırladığı bavulları alıp, aşağıya indikten sonra Sude’nin önünde diz çökerek:

“Evet, güzel kızım, bir an önce gitmelisin ki seni en kısa zamanda tekrar görebileyim.” dedi ve bu sefer alnına kuru bir öpücük kondurdu. Sude, ayrılık vaktinin bu kadar erken gelmesine çok şaşırmıştı.

“Evet, hazırsak... ki öyle görünüyor...” Fırat, ortaya söylediği bu sözlerinden sonra Sude’ye bakarak, tebessümle:

“Yola çıkmaya hazır mısın bakalım, güzel kız?” dedi ve baba-kızı vedalaşmaları için yalnız bıraktı.

“Ben dışarıda bekliyorum, belki son kez bir şeyler konuşmak istersiniz.” dedikten sonra da bavulları alıp, kapıyı aralık bırakıp, ıktı. *Son kez, seni seviyorum dememek için, ilk kez söylüyorum her defasında...* Fırat’ın kurduğu cümledeki ‘son kez’ kelimeleri Sude’nin dikkatinden kaçmıştı; ama Selim’in bir an olsun aklından çıkmamıştı.

“Güzel kızım. Seni her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum.”

“Baba, neden böyle konuşuyorsun?”

“Sadece beni dinle, bitanem, n’olur bir şey söyleme! Bu konuşmayı yapmak benim için zaten çok zor. Sana şimdiye kadar hiç bahsetmediğim bazı şeyler var; ama bunları benim sana söyleyecek ne cesaretim var ne de... her şeyi sana annen anlatacak tamam mı, küçüğüm. Annen ne söylerse doğruyu söylüyor olacak.”

“Ama baba sen... sen annemin kötü biri olduğunu söylüyordun hep.”

“Hayır, kızım. Annen iyi biri ve Fırat abin seni ona götürecektir.”

“Sen de bizimle gel.”

“Gelemem bitanem. Yalnız gitmelisin. Sakın ağlama, kuzum. O güzelim gözyaşlarına dayanmam. Hep anneni görmek istemez miydin?”

“İstiyorum ama ben senin de yanımızda olmanı istiyorum.”

“Ben istemiyorum artık seni!”

“Ama baba...”

“Sus, ağlama, yeter artık! Steffi sen de zırlamayı kes! Al şu kızı götür buradan!”

“Babaaa!..” Bundan yıllar önce Engin, Sude’yi getirdiğinde, Selim’i ne halde bulduysa, Selim’in şimdiki hali, o anki halini aratır olmuştu. Selim, Sude’nin gelişinin ardından azaltmaya başladığı içki alışkanlığına, Sude’nin üçüncü yaş gününde tamamen son vermişti; ama birazdan bu alışkanlığı nüksedecekti.

Sude evden ayrılırken, Fırat hariç herkesin gözü yaşlıydı. Sude iç çeke çeke, Steffi zırlıtlı bir şekilde, Selim ise sessizce ağlıyordu. Soğukkanlı Fırat, yoldan bir taksi çevirmiş, taksinin bagajına bavulları yerleştirirken, Sude bir köşede heykel gibi, Selim en sert rüzgârlara bile karşı gelebilecek bir çınar gibi kök salmış halde dururken, Steffi de evin en karanlık köşesine girip, saklanmıştı.

Fırat, Sude’yi almak için yaklaştığında, Selim, beklemesini işaret etti ve Sude’yi kucağına almak için hamle yaptı. Fakat Sude bu yaklaşıma cevap vermedi ve koşarak taksinin arka kapısını açıp arabaya bindi. Ardından da kapıyı sertçe kapattı.

“Onu annesine götürüyorum ve inanın en mutlu olacağı yer de annesinin yanı. Sadece şimdilik bunun farkında değil.”

“Onu görmeye gelebilir miyim?”

“Buna ben değil, annesi karar verebilir.”

“Ona iyi bakın.”

“Bundan emin olabilirsiniz.” Fırat saatine baktıktan sonra konuşmasına devam etti.

“Uçağa yetişmeliyiz.”

“Tamam. İyi yolculuklar.”

“Her şey için sağ olun!” Fırat, Selim’le tokalaştıktan sonra taksiye doğru hareket edince, taksici kontağı çevirdi.

Steffi evin üst kat penceresinin ardında, Selim evin ön bahçesindeki çitlerin arkasında, Sude taksinin arka camının ardındaydı ve Steffi, Selim’in gözyaşlarını; Selim, Sude’nin gözyaşlarını; Sude ise her ikisinin gözyaşlarını göremiyordu; fakat herkes biliyordu ki gözler ağlamaklıydı ve bu gözyaşlarının adı; AYRILIK’TI. *Aylardan aralık ve kalbimde bir ayrık; aynı kapıdaki gibi aralık / Bir damlası da bir, bin damlası da gözyaşının; tadı da ayrılık, adı da ayrılık...*

* * *

Uçağı daha önce yakından gören fakat çok küçük olduğundan dolayı hatırlayamayan Sude, ilk kez gördüğünü sandığı uçağı bu kadar yakından görünce aklına, daha önce dadısına sorduğı, ‘Sen buraya gelmeden önce nerede oturuyordun?’ sorusuna karşılık aldığı komik cevap gelmişti: ‘Ben uçaklı köyde oturuyordum.’ demişti Steffi. Köylerinin üzerinden çok uçak geçtiğı için böyle bir cevap vermişti ve Sude, bunu hatırlayınca ilk güldüğü kadar gülmemişti ama yinede kendisini tutamayıp, tebessüm etti.

“Korkuyor musun?”

“Hayır. Hiç korkmuyorum.”

“Aferin sana.”

Uçak havalimanından ayrıldığında Sude’nin uçağı binerkenki heyecanı, babasını ve dadısını geride bırakmasından dolayı, yanağındaki çukurda kaybolmuştu. Sude’nin bu durgun haline Fırat’ın müdahalesi gecikmemiştir.

“Artık ağlamamalısın. Bak gözlerin nasıl da şişti.”

“Babam... artık beni sevmiyor.”

“Tabii ki seviyor.”

“Sevse, böyle davranmazdı.”

“Ama artık üzülmemelisin. Annen seni böyle görmemeli. Çok üzülür sonra. Senin şimdi mutlu görünmen gerekiyor. Annenin seni ne kadar özlediğini bir bilsen... bu kadar büyümüş olmana da çok şaşırarak. Hadi asma artık suratını bakim...” Sude’nin dudaklarından, büzüşmüş bir ‘onay’ çıktı.

“Tamam.”

“O halde, hadi şimdi bir şeyler yiyelim. Ne istersin bakalım?”

“Sandviç ve portakal suyu.”

“Bir aferin daha.”

“Fırat abi, annem beni sevmiyor mu?”

“Sevmez olur mu hiç, çok seviyor hem de her şeyden daha çok seviyor.”

“O zaman neden beni hiç görmeye gelmedi?”

“Senin nerede olduğunu bilmiyordu da ondan.”

“Bilse gelir miydi?”

“Tabii ki gelirdi.”

“Anneme sormak istediğim o kadar çok Şey var ki...” dedi Sude ve annesini gerĥek dnyada ilk kez gormeden önce, ruyasında görebilmek iĥin gözlerini kapadı.

* * *

Zeynep belki de hayatının en huzurlu uykusunu tatmış olarak uyandı. Bir hastane odasında olduğunu anlaması uzun sürmedi. Buraya nasıl geldiğini düşündü. Karmakarışık bir şeyler hatırladı; biraz karanlık, biraz ışık, ağrıyla karışık biraz acı...

Gözleri, vazunun içerisindeki kırmızı güllere takıldı. *Güllerimi seversin, dikenleri mi? Sevmek istersin, sevmek mi? Yoksa yanarken sevmek mi, severken kanamak mı?..* Onların da nasıl geldiklerini hatırlayamadı. Yattığı yerden odanın içerisine göz gezdirirken, dün gece gördüğü rüyayı en ince ayrıntısına kadar hatırladı.

Ne gökyüzü vardı ne de yeryüzü... bembeyaz toprağı olan, içerisinde sadece kırmızı güller olan bir bahçede dolaşıyordu. Zeynep bulutların üzerindeydi. Kendisini çok mutlu hissediyordu.

“Hey! Dikkat et!”

“Kim o seslenen?”

“Buradayım. Aşağıya bak.”

“Göremiyorum seni.”

“Ayağını üzerimden çekersen görürsün.”

“Sen de kimsin böyle?”

“Görmüyor musun? Ben bir çakıl taşıyım.”

“Afedersin! Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Dinliyorum.”

“Kızımı gördün mü?”

“Evet.”

“Beni ona götürebilir misin?”

“Hayır!”

“Neden ama?!”

“Ben küçücük bir çakıl taşıyım. Buna gücüm yetmez!”

“Benim gücüm yeter. Nerede olduğunu söyle sen.”

“İçinde.”

“İçimde mi?”

“Evet, yüreğinde.”

Zeynep ayağının altında bir sızı hissetti; gözleri kısıldı, yüreği sancıdı ve çakıl taşını görmek için gözlerini tekrar açtığı anda, çakıl taşının olduğu yerde siyah bir nokta gördü.

Yürümeye devam etti. Bir şarkı duyuyordu uzaklardan gelen. O yöne gitti. Ses git gide yükseliyor ve berraklaşıyordu. Küçük bir erkek çocuğu, topladığı kırmızı gülleri sepetine doldururken şarkı söylüyordu. Zeynep sessizce durarak, şarkının sözlerini duymaya çalıştı:

‘Bir kız çocuğu varmış / Annesini ararmış / Annesi onu bulacak / Kızına kavuşacak.’

Çocuk sürekli bu cümleleri tekrarlıyordu. Zeynep sessizce çocuğun yanına yaklaştı ve çocukla arasında birkaç adım kala durdu. Çocuk, Zeynep’i fark edince şarkıyı kesip konuşmaya başladı.

“Kızını mı arıyorsun?”

“Evet.”

“Onu bir gün mutlaka bulacaksın!”

“Sen nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Beni ona götürür müsün?”

“Götüremem!”

“Neden?”

“Ben küçücük bir çocuğum. Buna gücüm yetmez!”

“Benim gücüm yeter. Hiç olmazsa nerede olduğunu söyle.”

“O senin içinde.”

“İçimde mi?”

“Evet, yüreğinde.”

Zeynep elini kalbimin üzerinde gezdirirken, çocuk bulutların arasında kayboldu. Zeynep, çocuğun ardından seslendi ama sesini duyuramadı ve ağlamaya başladı.

“Neden ağlıyorsun, güzel kızım?”

“Her şeyimi kaybettim.”

“Her şey O’nundur. Biz sadece emanetçileriz.”

“Yaşamak istemiyorum artık!”

“Doğmak istedin mi, peki?”

“Hatırlamıyorum! Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Sana verilen hediyeğin değerini bilmelisin! Hediyeği gönderene de teşekkürlerini iletmelisin!”

“Ben kendimi kaybettim. Kocamı yitirdim. Kızıma hasretim...”

“Bir gün mutlaka kavuşacaksınız!”

“Kızımın yerini biliyor musunuz?”

“Evet, ama sana yardım edemem.”

“Neden?”

“Buna iznim yok.”

“Nerede o şimdi? Lütfen söyleyin!”

“İçinde.”

“İçimde mi?”

“Evet, yüreğinde.”

Zeynep, karşısındaki beyazlar içerisindeki Teyze’nin gözlerindeki beyazlıktan ayrıldığında, yine uçsuz bucaksız beyaz bulutların üzerinde buldu kendini.

Zeynep yürümeye devam etti ta ki bir kapıyla karşılaşılan kadar; bembeyaz bulutların üzerinde bir kapı... Kapının etrafından dolaştı. Kapının sadece bir tarafında kolu vardı ve kola bastırıp kapıyı açıp içeriye göz attı. İçerisi karanlıktı. Kapının, karanlık ile beyazın tam ortasında olduğunu anladı. Zeynep, beyaz bulutlardan siyah bulutlara geçiş yaptığında, karanlığın içerisinde küçük bir sandığın parladığını gördü. Sandığı eline alıp kapağını açınca göz alıcı bir ışık neredeyse gözlerini kör edecekti. Bu parlaklık karşısında elleriyle gözlerini kapatmak istediğinde sandığı elinden düşürdü ve oradan uzaklaştı.

Yeteri kadar uzaklaştığında, gözlerini açabildiği kadar açıp, sandıktan çıkmakta olan güneşi izlemeye başladı. Güneş yükseldi, yaklaştı, yükseldi, yaklaştı... ve Zeynep'in tam karşısına gelince durdu. Zeynep artık o yöne bakamıyordu; çünkü çok fazla ışık vardı. Karanlık ile beyaz bir olmuştu; her yer, her şey bembeyazdı.

“Anne!”

“Kızım, meleşim! Sen misin?”

“Evet, anne, benim.”

“Bitanem! Seni çok özledim.”

“Ben de seni çok özledim, anne.”

“Söyle bana güzel kızım, nerdesin?”

“İçindeyim anne, yüreğimdeyim.”

“Seni bulacağım sevgili kızım. Seni mutlaka bulacağım!”

Zeynep'in gözleri, beyaz rüyalar âleminde, beyaz hastane odasına yavaş yavaş açılmaktaydı ve şu an etrafında gördüğü manzara, düşlerinden çok farklı değildi; beyaz odanın içerisinde, tabandan tavana her yer, çarşaf, terlik... her şey bembeyaz kar örtüsünde taptazeymiş gibi bembeyazdı. *Duman gözlerim neden ağlar bilir misin? / Bir hastanenin sekizinci katındaydı ölüm. / İğne ucu ümit aradım iplik ışığında ve karanlıksa tabandan tavana kadardı...*

Son yılların nasıl geçtiğini bile hatırlayamayan Zeynep, iki gün önce intihar girişiminde bulunduğu o akşam, hayatının Fırat tarafından kurtarıldığını bilmiyordu. Avucundaki hapları yuttuğu anda, arkasından sessizce yaklaşan Fırat, Zeynep'in gözlerini kapatarak, kendisini gizlemişti. O an Zeynep kendinden geçmiş halde, Fırat'ın kucağına düştü. Eğer Fırat seslenip, Zeynep'i intihardan vazgeçirmeye çalışsaydı; çoktan hapları yutmuş Zeynep'in bu teşebbüsüne körükle gitmiş olurdu. Ona edeceği yardım ilk değil son yardım olabilirdi. Zeynep'in bir balıkçı tarafından hastaneye getirildiği söylenmişti. Bu, Fırat'ın, Sude'yi bulmak için yurtdışına gitmeden önce hemşirelerden son isteğiydi.

Gülfidanı

Zeynep sessizliğin arkadaşlığıyla o kadar çok baş başa kalmıştı ki kendi nefes alış-verişlerinden bile rahatsız olmaya başlamıştı. Ama bugün öğle güneşinin yeryüzünü şerefliendirdiği saatte koridordaki bir ses, tüm o yalnızlığını alıp götürdü; bütün kötü hisler kafiler halinde odadan uçup çıkmışlardı sanki. Zeynep kendisini ferahlamış ve hafiflemiş hissediyordu. Koridordan gelen ayak seslerinin ritmini bir an için hemşirelerinkine benzetti. Daha sonrasında yaklaşan tok ayakkabı seslerinin ardına, cıvıl cıvıl bir yüreğin sevinç çığlıklarını duydu; bir aneden başkasının duyamayacağı kadar sessiz bu sevinci, yüreğinden geçirmiş olamazdı. Yavaş hareketlerle yatağından kalkıp, kapı eşiğine kadar yürüdü. Sağa baktı yok, sola baktı yok, yok, yok... kimsecikler görünmüyordu. Etrafta çıt yoktu. Dizleri üzerine çöküp ağlamak istedi. *Ağladı ve gözyaşı denizinde boğuldu...*

O sırada Sude ile Fırat asansörden çıkmışlar ve Zeynep'in yattığı odanın bulunduğu koridora yaklaşmışlardı.

Sude'nin bir elinde çubuk şekeri, diğer elinde bir gülfidanı... bir yanda hayattan tat alırken, diğer yanda yeni bir hayat arıyordu; tek dileği, anne tadında olması...

“Ölüm ne demek, Fırat abi?” diye çok zor bir soru soran Sude'ye cevap vermek, birçok ölüm görmüş Fırat için bile hiç kolay değildi. Üzerindeki doktor önlüğü, bu soruyu yanıtlayabileceği anlamına da gelmiyordu. Şüphesiz, doktorların en zorlandıkları şey, ölümü anlatmak ve açıklamak olsa gerek.

“Sen bunu nereden duydun bakalım?”

“Asansöre binerken, tekerlikli sandalyede oturan Yaşlı Teyze'den duydum: ‘Ölüm, hepimiz için yeni bir yaşamdır.’ dedi.

“Sen böyle şeyleri düşünme, tamam mı?” Sude, duvarda asılı duran tablodaki hemşirenin ‘sus’ işaretini görünce başını önüne eğdi; yanakları al al olmuştu.

Zeynep, uzun koridorun sonundan gelen o sevinç çığlıklarını tekrar duyduğunda, gözkapaklarını kapatıp, açtı. Keder değil, sevinç pınarlarından akan gözyaşları yanağından süzülürken, köşeyi dönmüş olan meleğinin, daha önce birçok kez rüyasında gördüğü haliyle kendisine doğru yürüdüğüne o kadar çok inanmak istiyordu ki gözlerini bir daha kapatmamacasına açık tutmaya çalışıyordu. Anne-kızın kucak kucağa kavuşmasının arasına sadece tek bir gülfidanı girebilmişti. Sude, Zeynep'in rüyalarındaki gibiydi; Zeynep, Sude'nin boynundaki kalp şeklindeki kolyenin içerisindeki siyah-beyaz fotoğraftan çok daha güzeldi...

Sude, Zeynep'e kavuştu; Zeynep, Sude'sine...

Ana, yavrusuna kavuştu; yavru, anasına...

Eksik, tam oldu; tam, tamam oldu...

Yağmur, bulut oldu; bulut, yağmur oldu...

Suya hasret kıraç topraklar suya kandı ve ceylanlar suya indi...

Tohum, fidan; fidan gonca; gonca, gül oldu...

Gül, can; can, canan oldu...

Bir gülü çevrelemiş dikenler ve gül kavuşmayı bekliyor sevdiğine, kokusu koynunda... Bir gül yardım bekliyor ve bir çift el uzanıyor; kanasa da, yaralansa da gülü kurtarıyor dikenlerin arasından ve gül işte o an tüm güzel kokusunu salıveriyor bir çift elin avucuna... o an gül kokuyor eller ve bir garip el'de her şey gül kokuyor...

Fırat gözyaşlarını saklamak için pencereden dışarıya bakarken, az önce hastanenin kapısında Sude'ye bir gül hediye eden ve şimdi karşıdan karşıya geçmekte olan küçük bir çocuğun, sepetindeki gülleri yola serpiştirmesine anlam verememişti; kırmızı güller...

Çiçekçi çocuk, sepetinde neden sadece kırmızı gül olduğunu biliyordu artık: Aşk; her şeyin yaratılışında aşk olduğu için...

~ SON ~

Şu sıralar yeni bir kitabın yolculuğuna çok ihtiyacım vardı ve bu sabah sahaflar çarşısına gidip, şu anda elinde tutmuş olduğun bu kitabı satın aldım.

Sahafçıdan bana bir kitap önermesini söyledim ama o hep bana okuduğum kitapları söyleyince, ben dükkânda biraz dolaşmak ve kitabı kendim seçmek için müsaade istedim. Daha sonra tozlu rafların arasında bu kitabı gördüm. İçimde, anlam veremediğim bir his beni ona doğru itti.

Kitabı sıkıştığı yerden aldığımda kapağının olmadığını fark ettim. Kitabın isminin olduğu hariç, basım bilgilerinin ve yazarının isminin olduğu sayfası kopmuştu. Bu beni her nedense heyecanlandırdı. Bu kitabı almalı ve hemen okumalıyım. Sahafçı kitabı evirdi çevirdi ama nasıl ve ne zaman geldiğini hatırlayamadı. Kitabı satın aldıktan sonra hakkında biraz bilgi edinmek için çarşıdaki dükkânları dolaştım; fakat kitap hakkında hiç kimse bir şey söyleyemedi; en ufak bir şey öğrenemedim.

Çarşıdan ayrıldıktan sonra kitabı okumak için ilk durağım bir çay bahçesiydi. Kitabı okurken ilk satırından itibaren, içimden geçen duygularımı satır aralarına, cümle sonlarına yazmaya başladım. Bu durum kitabın sonuna kadar sürdü. Çay bahçesinde kitabı yarılacağımda öğle vakti olmuştu. Eve dönüş yolunda, vapurdayken, okumaya devam ettim. Kitabı bitirdiğimde ise salondaki kanepemdeydim. Bitirir bitirmez de kitabın son sayfasına senin için bir mektup yazmak istedim.

Mektup

Sevgili kızım;

Her son yeni bir başlangıçtır...

Her kitap yeni bir yolculuk ve her yeni yolculuk yeni bir hayattır...

Kitap, kader; gülfidanı, hayat; sandık ise ruhun muhafazasıdır...

Herkesin sandık içerisinde bir hayatı ve hayatının da yazılı olduğu bir kitabı vardır. Sen de hayatının satır aralarına öyle güzel şeyler yaz ki tüm güzellikler seninle olsun...

Sen nasıl istersen o şekilde yağsın yağmur ve ardından o şekilde açsın güneş ve sen nasıl istersen o şekilde görünsün gökkuşağı... seni nasıl mutlu ediyorsa öyle olsun her şey...

Bir gül doğar, sevilir; açar, sevilir; kurur, sevilir... Sen de sevil, doğduğunda sevildiğin gibi,

yaşadığında da ve son anında da sevil... iyi ki doğdun, meleğim. Bugün ve daima güle kokusunu verene emanet ol! Seni seviyorum. Hayatın boyunca hiç solmaman dileğiyle...

Sevgiler, Baban.

~ BAŞLANGIÇ ~

